

Bir yalan seferi daha sona erdi
Güney'e sefer oldu, zafer olmadı.
● 10. sayfada

EKİM 3. Genel Konferans Belgelerinden:
'80'li Yılların ikinci yarısı: Dünyada ve Türkiye'de bir dönemin sonu
● Orta sayfa

Anti-faşist zaferin 50. yıldönümü kutlamalarında,
Emperyalist Utanmazlık
● 20. sayfada

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7-21 Mayıs '95, Sayı:22, Fiyatı:20 000 TL

Kitlesel, coşkulu, devrimci ve kararlı...

1 Mayıs'ın Ruhuyla Mücadeleye!

Devrimci hareketlerin sokaklara, alanlara taşıdığı taze güçler, binlerce işçi ve emekçinin 1 Mayıs'ta, alanlarda devrimcilerle, devrimci düşüncelerle buluşup kaynaşması, sömürgeci savaşa karşı, halkların kardeşliğinden yana gelişen bilinç, 1 Mayıs alanlarına taşınan Gazi ruhu... Tümü bir arada, yeni bir devrimci yükseliş dönemini önceleyen açık işaretlerdir.

Düzen ve uşaklarının gösterdiği olağanüstü çabalara rağmen, Kitlesel, coşkulu ve politik gösterilerle kutlanan '95 1 Mayıs'ı, devrim cephesinin düzen cephesine karşı güçlü bir çıkışı oldu.

Gazi direnişinin telaşı ve vesilesiyle, düzenin devrimcilere ve devrimci düşüncelere yönelttiği saldırıların bir işe yaramadığı görüldü. Ne emekçi semtlere düzenlenen operasyonlar, ne gözaltılar, kayıplar, işkence ve infazlar, ne de provokasyon senaryoları ve karalama kampanyaları, huzursuzluğu giderek artan işçi ve emekçi kitlelerin yüzünü devrimci düşüncelere dönmesini engelleyemedi. Devrimcilerden ve devrimci düşüncelerden uzaklaşmasını sağlayamadı. Tam tersine, devrimci hareketlerin safları hızla genç emekçilerin ilgi odağı oldu. Devrimci güçlerle bütünleşen genç işçi, emekçi ve kent yoksullarının sayısı bu sürecin de yarattığı ivmeyle, onlardan yüzlere, yüzlerden binlere çıktı. Ve bu durum 1 Mayıs gösterilerine hiç bir yalanın kararamayacağı bir açıklıkla yansıdı. 1 Mayıs'ın devrimci ruhununun bir yönünü bu tablo oluşturdu.

Diğer yandan, binlerce işçi ve emekçi, iş günü olması yüzünden burjuva kalemşörlerin

Devamı 3. Sayfada...

Kızıl Bayrak

'95 1 Mayıs'ının Ardından

'95 1 Mayıs'ı pek çok ilde çoşkulu kitle gösterileriyle kutlandı. Kuşkusuz her yıl olduğu gibi bu yıl da proletaryanın merkezi İstanbul'daki 1 Mayıs gösterileri özel bir önem taşıyordu. Devrim ve karşı devrim cephesi İstanbul'da bu 1 Mayıs'a özel bir önemle hazırlanarak girmişlerdi.

İstanbul'daki gösteri temel alınarak, bu yılki 1 Mayıs gösterileri hakkında, en genel çizgileriyle şu saptamaları yapmak mümkün:

Devamı 3. Sayfada...

ABD, TÜRKİYE, İSRAİL, BREZİLYA YA DA BİR BAŞKA KAPİTALİST DİKTATÖRLÜK...

Katil Sürüleri Kanla Besleniyor...

Sırtlarında burjuva zibidiliğin modasına uygun kıyafetler. Ellerinde emekçilerin alınterinden süzülen artıklarla edinilmiş "modern" silahlar. Hedef tahtalarında kâh uyuşturucu kaçakçısı, kâh terörist/provakatör olarak lanse edilen ezilen sınıflar. "Daha çok emek!.. Daha fazla alınteri!... Daha fazla kâr!... Daha fazla kan!" diye bağıran sahiplerinin en sadık bekçi köpekleri olmak için yarışıyorlar.

Dün 1977 1 Mayısı'nda işçilerin ve devrimcilerin katilleri, Los Angales'da derisi siyah diye trafik suçu işleyen bir insanı öldüresiye dövenler, Sivas'ta yakılırken seyrederek bedenlerimizin alevlerinde ellerini ısıtanlar, Filistin topraklarında özgürlük ateşini söndürmek için gözdağı olsun diye emekçi gençlerin kollarını dünya televizyonlarının gözü önünde kıranlar, Kürt gençlerinin kulaklarından kolleksiyon yapan gözü dönmüş "özel" manyak sürüleri, Gazi'nin, 1 Mayıs mahallesinin emekçi gençlerinin katilleri... ve emekçi sınıflara, insanlığa karşı işlenmiş ve işlenmekte olan yüzbinlerce suçun failleri...

Kısa süre önce Brezilya kapitalist devletinin emrindeki hemcinsleri, Brezilya sömürü düzeninin yandaki fotoğrafta tıpkısı görülen pis bir işini seve seve yaptılar; 14 emekçiyi katlettikten sonra güle oynaya kanlı ellerini yağmur sularıyla yıkadılar.

Onlar, dünyanın heryerinde aynı egemen sınıfın aynı kirli işlerini yapmak için beslenip, korunuyorlar.

Onlar, düşmanımız olan sınıfın paralı katilleri.

Özgürleşebilmek için ezip geçmemiz gereken katil sürüleri...

SERMAYE BASININDA YİNE "SOSYALİZM ÖLDÜ!" NARALARI; BÜTÜN YALANLARINIZ BOŞUNA,

Komünizm Kazanacak!

Dünya burjuvazisi, glastnostu ve Sovyetler'in dağılışını, her ne kadar alkışlarla ve "Sosyalizm Öldü!" nidalarıyla karşıladıysa da, bu gösteri sadece işçi sınıfına ve devrimci hareketlere yönelik ideolojik bir saldırı malzemesidir.

Gorbaçov'un glastnotsla yaptığının, kapitalist restorasyonun başlangıcı değil, sadece "resmen" ilanı olduğunu en yakından bilen, kuşkusuz ki, bu restorasyona uzun zamandır katılan-yardımcı olan emperyalistlerdir. Bu aşağılık sömürgenlerin bildiği bir başka gerçek de, toplumsal emeğin bireysel yağması, kapitalist sömürü ve zulüm yeryüzünden tamamen kaldırılıncaya dek, işçi sınıfı mücadelesinin süreceği, komünizm idealinin hep varolacağıdır. İşte bu bilgi, Marks'tan bu yana, tüm sömürücülerin kabusu olmuştur. Bu yüzden, en görkemli burjuva kentlerinin en lüks yaşamı içinde bile, varoşlarda dolaşan "sosyalizm hayaleti"nin ürpertisiyle hep uykuları kaçmıştır. Kaçmaya devam etmektedir.

Ne Rus proletaryasının yenilgisi ve Sovyetlerin dağılması, ne de başka bir şey korkularını hafifletmeye, yüreklerine su serpmeye yetmiyor. Çünkü onlar, kendi mezar kazıcılarını kendilerinin doğurduğunun bilincindedirler. Toplumsal üretimi yaratıp geliştiren bireysel sermayenin, nasıl belirli aşamadan itibaren onun gelişmesinin önünde engel haline geldiğinin ve üretim güçlerinin bu engeli er geç aşacağının bilincindedirler. Ve sermaye sahipleri, kapitalistler sınıfı olarak, toplumsal üretimde hiç bir rolleri ve toplumda hiç bir yerleri kalmadığının, asalaklaştıklarının ve çürüdüklerinin bilincindedirler. Bu bencillikle, bu yokoluş korkusuyla saldırıyorlar işçi sınıfına. İnsanlığın yarattığı tüm iyi ve güzel şeylere, yeni ve taze olana, geleceğe ait her şeye saldırıyorlar can havliyle. Kendileri ölümü soluyor ve topluma da solutmaya çalışıyorlar. Ama nafile! Yokolup gitmezden önce görecekler. Hiç bir çabaları, ama hiç biri, onları tarihin mezarlığına, kralların-beylerin yanına gömmemizi engelleyemeyecek.

Nitekim fazla sürmedi. Sovyetlerin resmen dağılışının yarattığı kısa dönemli etkinin ardından, tüm dünyada ve doğal olarak Rusya'da da, işçi sınıfı yeni bir toparlanma ve mücadele sürecine girdi. Rusya'da orak-çekiçli kızıl bayraklar ve Lenin posterleri yeniden sokaklara taşındı. En önde en "yaşlı"ları olmak üzere komünistler ve peşlerinde binlerce onbinlerce işçi-emekçi kapitalist barbarlığa karşı yeniden mücadeleye başladılar.

1 Mayıs gösterileri, faşist barbarlığa karşı zaferin 50. yıldönümü kutlamaları -emperyalist çete reislerinin resmi "kutlaması" değil, komünistlerin ve işçilerin yasadışı kutlamaları- Rusya'da, son bir ayın en yaygın ve kitlesel eylemleri oldu. Kimi göstericiler, gerçek bir tarih gibi, EKİM günlerinden çıkıp gelmiş gibi yaşlı ve bir o kadar diriydiler. Geçmişten geliyor ama geleceği temsil ediyorlardı. Kişisel yaşları onları dünyadan koparmaya yetmemiş, tam tersine geçmişin tecrübeleriyle geleceği kurmanın simgesi olmuşlardı. Bembeyaz saçlarıyla öylesine heybetliydiler ki, burjuvazi "hayalet" görmüşe döndü. Sadece Rusları bile değil, dünyanın dört bir yanındaki burjuvaları bir ürperti sardı. Buz gibi bir rüzgar esti başlarında.

Artık kendisi için asla bir şey istemeyecek denli yaşlı ama tüm insanlık için güzel günler isteyecek denli genç olabilmek, elbette ki, sadece ve ancak işçi sınıfına, tarihin bu sonuna dek devrimci biricik sınıfına özgü bir niteliktir. Komünistlerin, 80 yaşında bile gelecekle uğraşma, gözünü geleceğe dikme diriliğini sağlayan bu devrimci özdür.

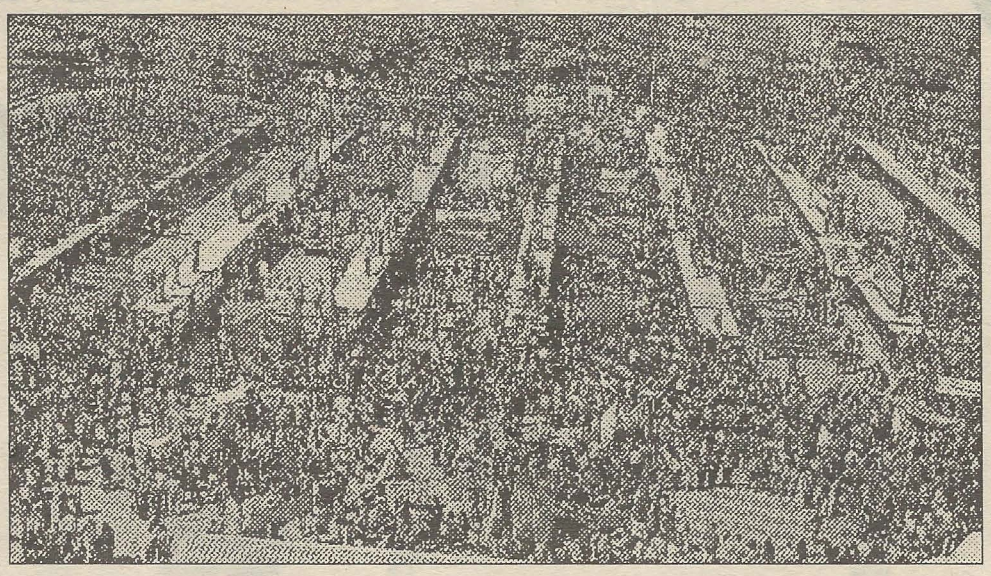
Geçmişi ortaçağ karanlığına, geleceği tarihin mezarlığına uzanan asalak burjuvazinin, "insanlık" ve "gelecek" üzerine herhangi bir duyguyu anlaması tabii ki mümkün değildir. Onlar sadece bugüne ve sadece kendi çürümüş varlıklarına prangalıdırlar. Ufukları kendi pis bedenlerinin ömrü kadar bile geniş değildir. Kör bir tenya bağırsağında yaşadığı insanı ne kadar görür, ne kadar düşünürse, burjuvazi de sınıfını ve toplumu ancak o kadar görüp, o kadar düşünür.

İşte toplumun bu kör tenyaları, bu sülükler, çürümüşlüklerinin yarattığı aşağılık duygularıyla tam da buradan, hiç tanımadıkları insani değerlerden saldırmaya kalkıyorlar işçi sınıfına. Ve burjuva medya, bir abide kadar mağrur, bir abide kadar tarihe ve insanlığa malolmuş yaşlıların ak saçlarını aşağılık kalemlerine dolamaya kalkıyor. Türkiye işçi sınıfının, emekçilerin "kara listesine" çoktan yazılmış Hürriyet adındaki bir paçavra, resim altına, "tek dişi kalmış komünist" başlığını atıyor. Bir başkası, Yeni Yüzyıl "Son komünist" yakıştırmasıyla avutmaya çalışıyor kendini ve egemenleri. Glasnost faşistleriyle dişe diş dövüşen onbinlerce işçi ve emekçinin saldığı korkuyu, tek kişilik resim yayınlayarak dağıtmaya çalışıyorlar akılları sıra. Ne var ki, hiç biri korkularını gizlemeye yetmiyor. Satır aralarından, sözcüklerden ve tek tek her harfinden sırıtıyor bu korku. Korkmakta çok haklılar ama. Çünkü "o gün" geldiğinde, sadece EKİM günlerinden değil, KOMÜN günlerinden de çıkıp geleceğiz karşılarına. Ve o zaman, ne burjuva medyanın kirli çarşafları, ne top ne tüfek, hiç bir şey kurtaramayacak onları. "Kurtulamayacaklar halkın coşkun akan selinden."

1 Mayıs'ın Ruhuyla Mücadeleye!

Baş Sayfadan Devam...

"katılımın az olacağı" doğrultusundaki demagojilerini yıktı. Büyük oranda iş bırakarak alana gelen işçi sınıfı ve emekçiler kapitalistlerin ve onların devletinin tehditlerini elinin tersiyle itip yürüdüler. Düzenin ve uşaklarının, 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak, devrimci özünü kararmak, katılımı azaltmak yolundaki çabaları işe yaramadı. Sistemin aşağılık uşakları, sosyal-reformistler ve sendika bürokratlarının işçileri devrimcilerden soyutlamak, ekonomist-sendikalist cendercde sıkıştırmak için gösterdiği çabalar boşa gitti. İster devrimci pankartların ardında, isterse sendika kortejlerinde olsun, binlerce işçi ve emekçi, sokaklarda, alanlarda devrimcilerle buluştu, kaynaştı. Sırtını düzene, yüzünü devrime dönerek yürüdü. Devrimci sloganları sahiplendi. Düzene duyduğu öfke ve kini sloganlaştırarak dalga dalga yükseltti. Sömürgenlerin ve uşaklarının suratında çarptı. '95 1 Mayıs'ını devrimci bir kitle gösterisi haline getiren, onun devrimci ruhunu oluşturan diğer bir temel yön de budur.

Sömürgeci imha savaşının, ve buna bağlı olarak yürütülen şovenist kampanyaların, sermayeyi aşağılık amaçlarına ulaştıramadığı, Kürt ve Türk işçilerini birbirine düşman edemediği bir kez daha görüldü. Kürt ve Türk işçiler-emekçiler, devrimci sloganları bir ağızdan haykırdı. İşçi ve emekçilerin birliği, halkların kardeşliği özlemlerini dile getirdi.

Devrimci hareketlerin sokaklara, alanlara taşıdığı taze güçler, binlerce işçi ve emekçinin 1 Mayıs'ta, alanlarda devrimcilerle, devrimci düşüncelerle buluşup kaynaşması, sömürgeci savaşa karşı, halkların kardeşliğinden yana gelişen bilinç, 1 Mayıs alanlarına taşınan Gazi ruhu... bunların tümü bir arada, yeni bir devrimci yükseliş dönemini önceleyen açık işaretlerdir. Sermaye düzeninin yıllar süren (ekonomik, siyasi, askeri) çok yönlü saldırılarının ardından ve had safhaya varan sefalet koşullarından sonra, işçi sınıfı ve emekçi katmanların, düzen karşıtı düşüncelere meyledeceği açık. Tüm devrimciler, öncü ve sınıf bilinçli işçiler bu yeni dönemin görevlerine ve düzenin bu dalgayı kırmak için girişeceği saldırılara hazır olmalıdırlar.

***

Şimdi sıra Gazi'den 1 Mayıs'a taşınan militanlık ruhunu, fabrikalara, işyerlerine, grev ve direnişlere taşımakta. Bizi yasallığın, reformculuğun cenderesine sıkıştırmaya çalışan her türlü uzlaşmacılığı reddetmeli, hak alma mücadelesinde burjuva yasaları çiğnemeden ilerlemenin mümkün olmadığını tüm işçilere, emekçilere kavratmalıyız. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi, en barışçıl gösterilere bile kaba bir devlet terörüyle saldıran burjuvazinin yasalarma sığamaz, sığdırılamaz. Yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek, kaybedilen hakları geri almak, yeni haklar kazanmak, işsizliğe, açlığa ve sefalete karşı çıkmak en doğal hakkımızdır ve bu hak sonuna kadar da kullanılmalıdır.

Bugün işçi sınıfına yaşamı zehir eden kötülükler, geçici bir durum değil, sistemin yapısından kaynaklanan ve giderek artan hastalıklardır. Hayat pahalılığı da, işsizlik de, açlık-yoksulluk ve sefalet de, kapitalizmin doğasında vardır. İşten atmalara, özelleştirmelere, düşük ücret politikalarına, sıfır zam dayatmalarına karşı mücadelemizi, kapitalist sömürü sistemini yıkma hedefine bağlayamadığımız taktirde, bir kazanıp bir kaybederek, sistemin içinde dönüp durmaya, sömürü ve zulüm çarkının dişlileri arasında öğütülmeye mahkum oluruz. Sosyal reformistlerin, liberal-demokratların ve ihanetçi sendika ağalarının bizi mahkum etmeye çalıştıkları bu çizgiyi reddetmeli, devrimci sınıf politikasına sarılarak, kendi düzenimizi kurmak için mücadeleye atılmalıyız.

Bunu başarabilmenin yolu, illegal-ihtilalci bir sınıf partisininde örgütlenmekten, böyle bir partinin inşası çabalarına omuz vermekten geçiyor. Giderek devrimci bir mecraya daha fazla yönelen sınıf hareketinin önünü açmanın ve onu başarıya götürebilmenin yegane yolu budur. Komünist devrimcilerin ve öncü işçilerin kararlı ve militan mücadelesi, Gazi ve 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu fabrikalara, işyerlerine, fabrikaları sokağa-eyleme taşıyarak bu görevin başarıyla yerine getirilmesini sağlamalıdır. Gün, devrimci ve öncü işçilerin, partiyi kazanmak için komünistlerle elele vermesinin günüdür. Gün, devrimin kızıl bayrağını elden ele yükseltmenin, "Parti, devrim, sosyalizm" şiarını yükseltmenin günüdür.

'95 1 Mayıs'ının Ardından

Baş Sayfadan Devam...

'95 1 Mayıs'ı oldukça kitlesel bir katılımla kutlandı. Bu durum, sendika bürokratlarının kitlesel bir katılımı sanırlandırmak doğrultusundaki gayretleriyle beraber düşünüldüğünde önemli ve anlamlıdır. Sendika merkezlerinin 1 Mayıs'a yönelik anlamlı bir hazırlık ya da çağrı çabasına rastlamak mümkün olmadı. Katılımı artırmak amacıyla birimlere, fabrikalara yönelik bir faaliyete hiç yönelinmedi. Bu tutum sendika bürokratlarının 1 Mayıs'ı etkisizleştirme amaçlarıyla doğrudan bağlantılıydı. Geçen yıllarda 1 Mayıs'ı ehlileştirmeye çalışan ama bunu başaramayan sendika bürokratları, bu yıl bütün çabalarını sönük bir 1 Mayıs havası yaratmak üzerinde yoğunlaştırmışlardı. 1 Mayıs'a yönelik ön çalışmalar ve hazırlıklar açısından KÇSKK'nın tavrı da pek farklı olmadı. Sendika bürokrasisinin katılımı olabildiğince sınırlı tutmak doğrultusundaki çabaları, muhakkak ki katılımı bir ölçüde sınırlandırdı. Ayrıca 1 Mayıs'ın çalışma gününe denk gelmesi sendika bürokratları açısından önemli bir avantajdı da. Ne var ki, sendika bürokratlarının tüm bu çabalarına karşın 1 Mayıs gösterilerine önemli bir işçi ve emekçi kitlesi katıldı. İstanbul'daki gösterilerde 50 bini aşkın bir kitle vardı.

'95 1 Mayıs'ında İstanbul oldukça coşkulu kitle gösterilerine sahne oldu. 1 Mayıs'a katılan işçi ve emekçiler, sendika bürokrasisinin tutumuna rağmen alana geldiler. Bu kitle, işçi-emekçilerin mücadeleye açık ve politikaya en duyarlı kesimini oluşturuyordu. Alanda, bu kesimlerle devrimci hareket arasında nispeten kolay bir ruh birliği sağlanabildi. Bu ise açık bir devrimci politizasyonun alana hakim olmasını koşulladı.

Buna ek olarak, 1 Mayıs'ın coşkulu bir politik atmosferde geçmesini koşullayan üç önemli etmenden daha söz edebiliriz:

Birincisi; '95 1 Mayıs'ı, işçi ve emekçilerin sorunlarının iyice ağırlaştığı bir dönemin arkasına denk gelmekteydi. Nisan '94 ile Mayıs '95 arasındaki bir yıllık dönemde işçi ve emekçiler önemli iktisadi ve siyasi hak kayıpları yaşamışlardı. Ücretler reel olarak yarıya düşmüş, bir milyona yakın işçi işten çıkarılmış, işçilerin toplu sözleşmeden doğan haklarına bile sermaye devleti tarafından korsanca yöntemlerle el konulmuştu. Özelleştirmeler, yeni istikrar(sömürü) paketi, emeklilik hakkına yönelik yeni saldırılar gündemdeydi ve 1 Mayıs işçilerin tüm bu saldırılara karşı birikmiş tepkilerini ortaya koymak açısından önemli bir olanaktı. İkincisi; 1 Mayıs önemli bir halk direnişinin hemen ertesine denk düşüyordu, Gazi'de yaşanan kitlesel emekçi direnişi, sınıfın hiç olmazsa ileri unsurlarında bir heyacan ve mücadele isteği doğurmuş; bu kesimlere bir moral kuvvet kaynağı olmuştu. Gazi direnişindeki militan ve politik havanın 1 Mayıs alanına yansımaması mümkün değildi. Üçüncü önemli etken ise devrimci ve yurtsever grupların 1 Mayıs'a bugünkü gerçeklik içerisinde oldukça önemli sayılabilecek bir kitlesel güçle katılmış olmalarıydı. Devrimci grupların 1 Mayıs'a bu kitlesel katılımı alandaki coşku ve politizasyonda son derece belirliyici bir rol oynadı.

'95 1 Mayıs kutlamasında "resmi" bir havayı andıran hemen hiç bir şey yoktu. Geçen 1 Mayıslardan farklı olarak alana hakim olan tablo, düzen ve devrim güçlerinin alandaki havayı kendi lehlerine çevirme mücadelesi değil, devrim güçlerinin egemen olduğu bir havaydı. Bütün bu özellikleriyle '95 1 Mayıs'ının adına yakışır bir biçimde kutlandığını tereddütsüz bir biçimde söyleyebiliriz.

***

Sonuç olarak; '95 1 Mayıs'ının birbirine bağlı iki önemli olguyu daha görülür hale getirdiğini söyleyebiliriz. Birincisi; '95 1 Mayıs'ı mücadele konusunda duyarlı bir ileri işçi ve emekçi tabakasının varlığını bir kez daha ortaya koymuştur. 1 Mayıs alanında devrimci grupların şiarlarıyla birleşmekte, onlarla ortak bir ruh yakalamakta zorlanmayan önemli bir işçi-emekçi kitlesi mevcuttu. Bunun sınıf mücadelesindeki devrimci gelişme imkanları açısından küçümsenmeyecek bir olanak olduğu son derece açıktır. İkinci olarak,'95 1 Mayıs'ı, içine girilen süreçte, devrimci gelişme dinamiklerinin arttığı tespitini de doğrulayan görüntüler ortaya koymuştur. Bu 1 Mayıs'ta devrimci hareketin geçmiş yıllara göre, hissedilir biçimde, daha kitlesel bir görüntü ortaya koyması bu gerçeğin en önemli göstergesidir. Dahası bu kitleselliğin ağırlıkla yeni, genç ve yoksul kesimlerden gelen unsurlardan oluşuyor olması, emekçi kitlelerde devrimci arayışın yeniden yükselmekte olduğuna dair bir diğer önemli işarettir.

'95 1 Mayıs'ının ortaya koyduğu bütün bir tablo devrimci gelişme açısından yeni bir döneme girildiğine yönelik ilk işaretleri de taşımaktadır. Yeni dönemi, atılımlar ve parti dönemi olarak tanımlayan komünistler açısından, bu gerçek çok daha özel ve yakıcı bir önem taşımaktadır. Devrimci gelişme için koşullar gittikçe olgunlaşmaktadır. Sorun ve sorumluluk bundan yararlanabilmektir.

1 Mayıs'ta Gazi Ruhuyla Alanlardaydık

● Onlarca kortej, yüzlerce pankart ve binlerce yürek buluşma yerini, Söğütlüçeşme Parkı'nı doldurmuştu. Binler onbinlere dönüyor ve sloganlar hiç durmuyordu. Onbinler tek yürek olmuş haykırıyordu: **"Yaşasın 1 Mayıs! Bıji Yek Gulan!"**

Gazi'de emekçi halk, kölelik düzenine olan öfkesini; silaha karşı yüreğini eline alarak, militan bir direnişle dile getirmişti. Emekçilerde biriken öfkeye yolu göstermiş ve bu yolda atılmış bir ilk adım olmuştu. Gazi'nin emekçi halkı sınıf kardeşlerine özgürleşmenin yolunu gösteriyordu. Gazi Direnişi'nde yer alan bir genç "Orada iki İstanbul vardı" diyordu. "Birincisi barikatlardaki özgür İstanbul. Öteki barikatların dışındaki tutsak İstanbul."

"Sınıf hareketi cephesinde yaşanan bir gelişmeyle değil, fakat bir işçi-emekçi semti olan Gazi Mahallesi'ndeki büyük halk direnişiyle bu çıkış bugün nihayet yapılmıştır. Onbinlerce insan devlet karşıtı sloganlarla günler boyu sokaklarda ve barikatlarda direnmişlerdir. Direnişin etkisi daha sabahında tüm İstanbul'a yayılmış, öteki işçi-emekçi semtlerinde onbinlerce insanın katıldığı yürüyüşler ve gösteriler silsilesi ile bu büyük kent sarsılmıştır. Bununla da kalmamış, başta Ankara olmak üzere bir çok başka kentte ve bu arada Avrupa'nın çeşitli kentlerinde yürüyüş ve gösteriler yaşanmıştır.

Özetle Gazi'de gerçekleşen tümüyle devlet karşıtı antifaşist halk direnişi, tüm ezilenler cephesini derinden sarsmış ve topluma egemen "çürütücü tıkanıklığa büyük bir darbe vurmuştur. İşte bu, 1980 sonrasının kitle mücadelelerinde büyük bir sıçrama ve son 15 yılın Türkiyesi'nde yeni bir dönem başlangıcıdır" (*Kızıl Bayrak*, Sayı 21, Orta Sayfa, *Gazi Direnişinin Gösterdikleri*)

Komünistler daha kısa süre önce yaptıkları bu vurgu ile Gazi Direnişi'nin önemini ortaya koymuşlardı. Komünistler için Gazi ruhunu fabrikalara, işyerlerine ve alanlara taşımak özel bir önem taşıyordu. Özellikle bu sıçramanın hemen ardından gelen 1 Mayıs'ta; alanlarda Gazi ruhu ile bulunmak, işçi sınıfının geniş kesimlerini bu ruh ile buluşturmak, Gazi'nin militan havasını daha da ileri taşımak gerekiyordu. Şiarımızı bu bilinçle yükselttik:

Gazi Ruhuyla
1 Mayıs'ta Alanlara!

Miting alanına Gazi ruhunu kuşanarak geldik.

***

Onlaca kortej, yüzlerce pankart ve binlerce yürek buluşma yerini, Söğütlüçeşme Parkı'nı doldurmuştu. Binler onbinlere dönüyor ve sloganlar hiç durmuyordu. Onbinler tek yürek olmuş haykırıyordu:

"Yaşasın 1 Mayıs!
Bıji Yek Gulan!"

Bekleme alanını kuşlamalarımızla donatıyoruz. Bizim dışımızda çeşitli dergi ve gazeteler de alanı kuşluyorlar. Havada uçuşan EKİM kuşlarını görünce heyecanımız ve çoşkumuz bir kat daha artıyor:

"EKİM ile Partiye,
Parti ile Devrime!"

Söğütlüçeşme Parkı artık tamamen dolmuş ve yeni gelenleri almıyor. Ve nihayet yürüyüşe geçiliyor. Zaten başından beri hiç dinmeyen sloganlar tüm Kadıköy'ü sarmaya başlıyor. Kavga ve sosyalizm sloganlarımızı çoşkuyla atıyoruz:

"İşçi sınıfı Savaşacak,
Sosyalizm Kazanacak!"

Bir ara yol darlaşıyor. Bir kaç kortej yanyana yürümek zorunda kalıyoruz. Bir yanımızdan HADEP korteji geçiyor. Binlerce Kürt emekçi çoşku ile yürüyor. Ellerinde sarı, kırmızı, yeşil bayrakları, dillerinde sloganlar. Aynı çoşku ile selamlıyoruz onları:

"Kardeş Kürt Halkına
Özgürlük!" "Kahrolsun
Sömürgecilik! Eşitlik,
Özgürlük,
Gönüllü Birlik!"

Selamımızı coşkuyla yanıtlıyorlar: **"Yaşasın Halkların Kardeşliği!"**

Yol açılıyor. Düzgün bir kortej halinde ilerliyoruz. Dergiler Platformu'nun korteji bozuluyor. Alınan kurallara uyulmuyor. Bir güvenlik zinciri bile oluşturulamıyor. Bunun üzerine biz kendi güvenliğimizi alıyoruz. Dört pankartımız ve dövizlerimizle yürüyoruz. Önde **"Kızıl Bayrak-Sosyalist Gazete"** pankartımız var. Onu; **"İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!" "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!" ve "Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!"** yazılı pankartlarımız izliyor. Elinde kızıl bir bayrak, genç bir okurumuz kortejin önünde yürüyor. Haykırıyoruz:

"Ekim, Devrim,
Sosyalizm!"

Yürüyüş kolu ilerledikçe coşku artıyor. Gazi ruhu yürüyüşü sarıyor. Bazı kortejlerle ortak sloganlar atıyoruz:

"Yaşasın Gazi Direnişimiz!"
"Faşizme Karşı
Omuz Omuza!"
"Katil Devlet, Katil Polis!"

Yürüyüş güzergahı boyunca kuşlamalarımız sürüyor. Bildirilerimiz elden ele dolaşıyor. Tüm yürüyüş kolunda bildirilerimiz dağıtılıyor ve ilgiyle karşılanıyor.

Altıyol'a geliyoruz. Genç bir okurumuz haykırıyor. **"İşte Burası Faşist Yuvası!"** Faşist katil sürülerinin Kadıköy'deki inlerinin, Kadıköy-MHP'nin önündeyiz. Sınıf kinimizi taşlarla ve sloganlarımızla somutluyoruz:

"Faşizmi Döktüğü
Kanda Boğacağız!"

Yürüyüş kolunun bir ucu İskele Meydanı'na ulaşıyor. Ancak hala Söğütlüçeşme'den çıkamamış kortejler var. 50 binin üzerinde bir katılım var. Bu katılımın önemli bir kısmını işçi ve emekçi kitlesi oluşturuyor. Sendikaların 1 Mayıs'ta alanlara çıkmak için bir çabasının olmadığı, hatta tam tersi yönde çabalarının olduğu düşünülürse 1 Mayıs'ın çalışma gününe denk gelmiş olduğu göz önüne alındığında sevincimiz artıyor. Sendika ağalarının uğraşlarının boşa çıktığını görmenin çoşkusu ile işçi ve emekçilerle beraber haykırı-

1 Mayıs Alanı'ndan Notlar...1 Mayıs Alanı'ndan

Gazi Ruhunu Kuşandık Katillerin Barikatını Aştık!

Alana geldiğimizde polis kontrolünün sıkı olmadığı görülüyordu. Gazi'de baltayı taşa vuran faşist sermaye devleti, köpeklerinin büyük bir kısmını kitlenin dışına konumlandırmıştı. Ama yine de göstermek istiyordu: "Biz sizinle az sayıda da olsak karşı karşıya geliriz. Polisiz, ararız, denetleriz." DİSK görevlileri bizi karşılayıp, polis kontrol noktasına yöneltti. Polisle karşı karşıya geldiğimizde üstümüzü aramaya, pankartımıza el koymaya kalkışınca tavır aldık. Kısa ve sert bir çatışmadan sonra düşman barikatını yarıp geçtik. Cop ve telsizleri ile saldıran it sürüsüne devrimci komünist inançımızla ve yüreğimizle yanıt verdik. İki bekçi köpeği yumruk ve tekmelerimizden fazlasıyla nasiplerini aldılar.

Bir pankartımız çatışma sırasında yırtılmıştı. Ancak geri kalan 3 pankartı eksiksiz, diğer propaganda materyallerimizi ise çok az bir kayıpla alana sokmayı başarmıştık. Fakat bir yoldaşımız başına aldığı cop darbeleri ile ağır yaralanmıştı ve onu oradan uzaklaştırmak durumundaydık. Ambulans geldiğinde densizce yoldaşın yanına binen polisi dışarı atıp, yoldaşı hastahaneye sevk ettik.

yoruz:

"Kahrolsun Sendika Ağaları!"

Alana doğru yürürken gür bir şekilde haykırıyoruz: **"Gazi'yi Unutma! Üstünü Aratma! Pankartı Bırakma!"** tüm kortejimizi bu ruh birliği ile sarıp sarmalıyoruz. Alana yaklaşıyoruz. Alandaki az sayıda polis gelenlerin üzerini dedektörle arıyor. Ancak, bazı devrimci grupların kortejlerinde arama yapmaya yeltenmiyor. Denediklerinde ise cevabını alıyor.

Aynı şekilde *Kızıl Bayrak* kortejinde arama yapmak isteyen polis, **komünistlerin üst aratınama tavrı** ile karşılaşıyor. Bunun üzerine korteje saldıran ve pankartları almaya çalışan polis bu kez de kararlılık ve direncin gücü önünde yeniliyor. Kızıl Bayrakçı komünistler olarak polisin saldırısına dövüşerek yanıt veriyoruz. Saldırıya bedenlerimizi kalkan ederek, joplara karşı kızıl bayraklarımız, yumruğa yumruk, tekmeye tekme ile cevap veriyoruz. (Çatışma sırasında çevredeki bazı devrimci dostlarımız bize destek oluyor. Ancak aynı desteği üst aratmama ve saldırı olursa birlikte karşı koyma kararımız olan ve saldırıyı sadece izleyen bazı dergi çevrelerinden görememek bizi üzüyor.) Polis barikatını yararak üstümüzü aratmadan ve pankartlarımız ile alana giriyoruz. Yaşanan kısa çatışma sırasında bir okurumuz başına aldığı cop darbeleri ile yaralanıyor. Arkadaşımızı yanında bir yoldaşımız ve avukat ile birlikte ambulansla hastaneye gönderdikten sonra pankartlarımızla beraber alandaki yerimizi alıyoruz. Polisi, devleti ve sermayeyi teşhir eden sloganlarımız hiç susmuyor. Çevremizdeki bir kaç yüz kişilik kortejler bile öfkemizle birleşerek iyice gürleşen sesimizi dinlemek için bir süre susmak zorunda kalıyorlar. Sloganlarımız yankılanıyor: **"Gazi'yi Unutmadık! Üstümüzü Aratmadık!", "Katil Polis! Katil Devlet!", "Katil Polis Alandan Defol!", "Parti Yaratılacak, Sosyalizm Kazanacak!", "Kurtuluş Devrimde, Kurtuluş Sosyalizmde!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!"**

***

Alanda genel bir coşku ve devrimci şiarlar hakim. Sözsüz olarak çalınan İstiklal Marşı işçi ve emekçiler tarafından kayıtsızlıkla karşılanıyor. 1 Mayıs marşını ise onbinler hep bir ağızdan söylüyor. Konuşmaya çıkan tescilli hain Bayram Meral yuh seslerinden kendi konuşmasını bile duyamıyor. Kitle onları, bu yakından tanıdığı hainleri konuşturmuyor. Demokrasi Platformu alandaki çoşkunun karşısında ne yapacağını şaşırmış durumda. İşçi ve emekçiler devrimci şiar ve politikalarla buluşuyor, devrim güçlerinin yanında konumlanıyorlar. Gazi ruhu 1 Mayıs alanına taşınmış. Bütün bunlardan rahatsız olan Tertip Komitesi mitingi en kısa sürede bitirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Öyle ki onlar mitingin bittiğini ilan ettiklerinde, daha kortejlerin bir kısmı alana bile girmemiş durumda.

İP/AYDINLIK çevresi yine ihanetçi, yine sınıf düşmanı yüzünü sergiliyor. Bir kaç sendika şubesi ile birlikte, alanda Türk bayrağı taşıyan tek kortej olma "onur"unu kimseye kaptırmıyor.

'95 1 Mayıs gösterisi, devrimci güçler için hem moral güç, hem de devrimci şiarların ve politikaların işçi-emekçi kitlesiyle buluşması anlamında bir kanal, gerçek bir şans oluyor. '95 1 Mayıs'ının coşkulu, kararlı ve militan havası gösteriyor ki devrimci dinamikler ve olanaklar artarak genişliyor. Varolan politikaya duyarlı ve ileri işçi-emekçi yığınlarının yanı sıra bu dinamiklerle gelişen ve çoğalan bir potansiyel var. İşte bu potansiyel Gazi ruhunu 1 Mayıs'ta alanlara taşıyor. Şimdi görev 1 Mayıs ruhunu mücadeleye taşımak, onu daha da ileriye götürmektir.

İşçi Sınıfı Devrim ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Altına!

1 Mayıs günü Ankara Demokrasi Platformu'nun "öncülüğünde" düzenlenen 1 Mayıs mitingi saat 11:00'e doğru Sıhhiye köprüsünün üstünde katılımcıların toplanmasıyla başladı. Yürüyüş yolunda ve alanda tam bir hakimiyet kurmak isteyen polis, önceki mitinglerden de ders çıkararak, bu defa barikatını daha öne kurmuştu. Polisin yoğun olarak aldığı önlemler, zaten icazetçi bir yapı olan ADP'yi daha pasif bir tutuma itti. Tertip komitesi, sermayenin kolluk güçlerinin alana girişte çıkardığı güçlüklere hiçbir tepki göstermedi.

Alana girişte, yürüyüş kortejleri oluşturulurken başlayan ve polisin hakimiyetinin pekişmesiyle iyice belirginleşen disiplinsizlik ve coşkusuzluk miting boyunca devam etti. Daha 1.5 ay önce, faşist sermaye devletinin kan emici katil sürülerinin Gazi ve 1 Mayıs Mahallelerinde gerçekleştirdiği katliamı unuturcasına, öfkenin ve kavganın sermaye devletine ve onun polisine yönelmemesi bu coşkusuzluğu tırmandıran bir etken oldu. Yürüyüş boyunca ve alanda "Yaşasın 1 Mayıs!-Bıji Yek Gulan!", "Kirli Savaşa Son!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" vb. sloganlar atılırken, zaman zaman da "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz!", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız!"gibi sloganlar duyuluyordu.

Kızıl Bayrak korteji alan girişinde polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Kızıl bir bez üzerine yazılı olan **"İşçi Sınıfı Devrim ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Altına!"** sloganına, "yasadışı" diyen ve pankartımızı almaya çalışan polis, başarılı olamayınca, bu kez pankart sopalarına kafayı taktı. "Bu sopalarla bizim kafamızı mı yaracaksınız? Böyle kalın pankart sopası olmaz." diyerek sopalara elkoymaya çalıştı. Polisle yapılan bu tartışmalar sırasında bir Kızıl Bayrak okuru sopasız bir şekilde pankartı alana soktu. Alanda temin edilen sopalarla pankart açılarak yeniden yürüyüşe geçildi. Kızıl Bayrak kortejinin alana girerken attığı "Yaşasın Ekim, Devrim, Sosyalizm!", "Ekim ile Partiye, Devrime, Sosyalizme!", "Ekim, Devrim, Sosyalizm!" sloganları ilgi görerek alkışlandı.

Mitinge yaklaşık 20 bin kişi katılmıştı. Yürüyüş esnasında ve alanda Kızıl Bayrak kuşları ve bildirileri ilgiyle karşılandı. Miting bitiminde tekrar kortejler oluşturularak Sıhhiye Köprüsü'ne doğru yüründü. Kızıl Bayrak kortejinin atmış olduğu "Yeni Ekimler İçin İleri!", "İşçiler Ekim'e, Devrime, Sosyalizme!", "Eşitlik, Özgürlük, Gönüllü Birlik!", "Toplumsal Mülkiyet Sosyalist Cumhuriyet!", "İhtilalci Sınıf Partisi İçin Ekim Saflarına!" sloganları bir kaç değişik sendika ve kitle örgütlerindeki işçi ve emekçiler tarafından da atıldı. Yürüyüş kolu, Sıhhiye Köprüsü Toros Sokak başına vardığında, pankartlar toplanarak dağılınmaya başlandı.

Miting bitiminden sonra Sakarya Caddesinde bir grup, "Yeni Ekimler İçin İleri!" sloganını atarak kısa süreli bir eylem gerçekleştirdi.

Ankara'daki 1 Mayıs kutlamalarının yığınsal olmasına rağmen icazetçiliğin elinde sönük ve coşkusuz bir törene dönüşmesi, Gazi ruhunun kitlesel bir biçimde alanlara yansıtılamamış olması bir kez daha göstermiştir ki; en acil ihtiyaç, ezilenlerin mücadelesine önderlik edecek, onları işçi sınıfının etrafında kenetleyerek ilerleyecek bir illegal ihtilalci komünist partisinin yaratılmasıdır. Gelişen işçi ve emekçi eylemlerine komünist devrimciler müdahale ve önderlik edemedikleri sürece; reformistlerin, icazetçilerin sendika bürokratlarının "öncülüğünde" yapılacak her kitlesel eylem coşkusuz ve içi boş olmaya

Bir ambulans için en gereksiz malzeme olan polis dışarı atıldıktan sonra yola çıkıyoruz...

Bir ambulans için en gereksiz malzeme olan polis dışarı atıldıktan sonra yola çıkıyoruz. Ama yol boyunca hastane görevlileriyle polis üzerine tartışma sürüyor. Ambulanstaki sağlıkçılar görevlerinin yaralıya bakmak olduğunu tamamen unutup tartışmayı uzatıyor. Hastaneye varana dek de yaralıyla hiç ilgilenmiyorlar.

İyi ki, hastanede asıl görevini bilen elemanlar da var. Bizi hiç bekletmeden ilk yardım yapılıyor. Yoldaşın kafa filmlerinin çekilmesi ve pansumanı kısa zamanda tamamlanıyor. Bütün bu işlemler boyunca en rahatsız edici tavır burjuva medyadan ve tabii ki onlarla içiçe çalışan polisin tutumu oluyor. Bunlar, gerçekten de, leş kargaları gibi üşüşüyorlar başımıza. Sordukları sorularla, yapışkanlıklarıyla birbirinden ayırdetmek pek mümkün olmuyor. Tek bir kurum gibi çalışıyorlar.

Bir ara, basın ve basın emekçisi tartışması yapıyoruz. Ama bu kargaların, daha kendine yeni yeni gelmeye ve ne olup bittiğini kavramaya çalışan yoldaşı rahatsız etmelerini önlemek için tereddüt etmiyoruz. Adeta yoldaşla aralarına barikat oluşturarak korumaya çalışıyoruz yaralımızı. Zaman zaman soruları yanıtlayarak, bazen de tersleyerek saldırılarını göğüslüyoruz. Yaralı yoldaşın kendine gelip bizleri tanıdıktan sonraki ilk tepkisi oradan ayrılma isteği oluyor. Ne yapmak istediğini sorduğumuzda ise, "Gitmeliyim. Yoldaşların bana ihtiyacı vardır" cevabını veriyor. Bu isteğini ısrarla yinelemesine rağmen, henüz filimleri gelmediği ve ne sonuç alacağımızı bilmediğimiz için kabul edemiyoruz. "Ben iyiyim, gidelim" şeklindeki ısrarlarına rağmen zorlukla yatıştırarak film sonuçlarını bekliyoruz. Filmler gelip ciddi bir sorun olmadığını gördükten sonra da çıkıyoruz. Ama yoldaşın dediği gibi alana değil, doktorun önerisiyle sağlık kontrolünde tutabileceğimiz bir yere doğru...

İzmir'de 1 Mayıs:

Kitlesel ile Coşkulu...

İzmir, beklenenin aksine '95 1 Mayıs'ını, '80 sonrasının en coşkulu ve en politik 1 Mayıs'ı olarak kutladı. '91'den beri İzmir'de yasal olarak kutlanan 1 Mayıs'a bu seneki katılım geçmiş 1 Mayısların oldukça üzerindeydi. Sürekli katılımlarla 25 bini geçen kitle, eylemin başından sonuna kadar coşkusunu korudu.

Bir gün önce, 30 Nisan'da, Türk-İş'in düzenlediği mitingin arkasında yatan asıl amacın mezarda emekliliği protesto etmek değil, bir tür "hava boşaltma" yöntemi ile 1 Mayıs'ın içinin boşaltılması olduğu açıktı. Ama işçi sınıfının tescilli hainlerinin umduğu olmadı. Bir gün önceki ruhsuz kalabalığa rağmen gene en az onun kadar kalabalık ama daha coşkulu ve militan bir kitle 1 Mayıs'a katıldı.

Bu fark her iki mitingte atılan sloganlarda kendini açıkça gösteriyordu. Türk-İş'in eyleminde "Kahrolsun İMF!", "İş, Ekmek, Özgürlük!", "Hükümet İstifa, Tansu Amerika'ya!" gibi sloganlar hakimken, 1 Mayıs'ta ise kitlenin geneline iktidar perspektifini daha kesin bir şekilde çizen "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Sokağa, Eyleme, Genel Greve!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Kahrolsun Sermaye Diktatörlüğü!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!", "Katil Polis! Katil Devlet!", "Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!","Faşizme Karşı Omuz Omuza!" "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" gibi sloganlar hakimdi. Kitlenin bu politik basıncıyla ve coşkusu sayesinde, tertip komitesinin İstiklal Marşı'nı okutma kararı gerçekleşemedi.

Alana girişte yurtsever, devrimci, sosyalist dergi ve gazeteler birlikte kortej oluşturarak hareket ettiler. İlk sıradaki Atılım gazetesinin pankartlarının polisler tarafından alınmasına karşı koymayan kitle alana girdi. Bunun üzerine sırası gelen Kızıl Bayrak korteji, pankartı engellenmek istenince barikatta kararlı bir şekilde bekledi. Bu tutum karşısında gerileyen sermayenin kolluk güçleri, Kızıl Bayrak kortejinin pankartı ile girmesine ses çıkarmamakla kalmayıp, Atılım'ın da pankartını içeri sokmasına izin verdi. Engelleme çabasına rağmen pankartı ile barikatı aşan Kızıl Bayrakçılar, "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganı ile alana girerken, alandakiler tarfından alkışlandılar.

İzmir'deki son 1 Mayıs göstermiştir ki; bugün yapılması gereken bazı şeyleri yeni baştan var etmek değil, var olana iradi müdahale yeteneğini sergilemektir. Kitleselleşmenin, işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde bir güç haline gelme olanaklarının giderek daha da fazlalaştığı bir döneme giriyoruz. Bunun için acil ihtiyacımız illegal ihtilalci bir sınıf partisinin yaratılmasıdır. Bu görev tüm yakıcılığı ile komünistlerin önündedir.

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Ekim ile Partiye, Parti ile Devrime!

Kızıl Bayrak/İZMİR

17 Yıl aradan sonra, Adana'da 1 Mayıs..

Adana'da '95 1 Mayıs'ı 17 yıl aradan sonra, ilk kez "resmi izin"le ve mesai saati olmasına rağmen yaklaşık 8 bin civarında işçi ve emekçinin katılımıyla kutlandı.

Saat 10'da Hastaneler durağında biriken binlerce işçi ve emekçi, saat 10.30'da kortejler oluşturarak yürüdü. Bu sırada, "izin" dışı bırakılan pek çok döviz ve pankarta polis el koydu. Bu arada, Adana Devrimci Sosyalist Basın Platformu'ndan 8 dergi ve gazetenin ortak imzalı pankartına da zor kullanılarak el kondu. Pankartta imzaları bulunan; Kızıl Bayrak, Partizan Sesi, Jiyana Nû, Odak, Direniş, Sterka Rızgari, Newroz ve Barikat okurları, daha sonra İHD pankartı arkasında kortej oluşturarak yürüdü. El konan malzeme içinde Direniş gazetesi özel sayıları da bulunuyordu. Bu sırada iki Direniş okuru da gözaltına alındı. 1 Mayıs'a yönelik bu tür baskı ve engelleme yöntemlerine, yürüyüş koluyla, komşu il ve ilçelerden gelenler arasında barikat oluşturarak bunların katılımını engellemeye çalışmak da dahildi. Buna rağmen gelen işçilerden pek çoğu bir yolunu bularak alana girmeyi başarmışlardır.

Adana valiliğinin (tabi asıl olarak emniyetinin), yıllardır, emekçi kesimlerden gelen hiç bir gösteri ve yürüyüş talebine sıcak bakmadığı, "izin" vermediği, izinsiz her tür eylemi polis terörüyle kırıp dağıtmakta tereddüt etmediği göz önüne alındığında, 1 Mayıs gösterisine, hele hele 17 yıl aradan sonra, izin vermiş olması dikkate değer bir durumdur. Ama "izin" verene değil, biraz da alana bakmak gerekiyor. Emniyetin her türlü uyarısına canı gönülden uymaya hazır bir Demokrasi Platformu'ysa izin isteyen, emekçilerdeki öfkenin yer yer patlamalara dönüştüğü bir dönemde, Adana Emniyeti'nin bunu geri çevirmesi elbette aptallık olurdu. Devletin bir başka umudu da kuşkusuz 1 Mayıs'ın çalışma gününe rastlaması ve işçiler üzerindeki işten atılma korkusunun katılımı engelleyeceği beklentisiydi. Ne var ki, bu doğrultudaki "umutlar"ı büyük oranda boşa çıkarıldı. Adana işçi sınıfı '95 1 Mayıs'ını 8 bin gibi bir katılımla kutladı.

Demokrasi Platformu'nun ve Terör Cumhuriyeti'nin hevesleri, sadece 8 binlik bir emekçi kitlesinin varlığıyla değil, alanı çınlatan sloganlarıyla da kursaklarında bırakıldı. Demokrasi Platformu'nun "izin" aldığı sloganlar, kitle tarafından sürekli bastırılıyordu. Adana işçi ve emekçileri, platform tarafından dayatılmaya çalışılan geri sloganlara karşı kendi taleplerini gür sesle haykırıyorlardı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!", "Kahrolsun Sermaye Diktatörlüğü!", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür!", bunlardan başlıcalarıydı.

Yol boyunca atılan sloganlardan son derece rahatsız olan polis, 11.30 sıralarında istasyon alanına varan korteje ilk saldırısını gerçekleştirdi. 70 civarında kişiyi gözaltına aldı. Çok geçmeden, açılan pankartları bahane ederek ikinci kez saldırdı. Bu saldırılar sırasında kitle, polisi yuhalayarak protesto ediyordu. Ama, gerek polisin yakaladığını dövmesi, gerekse gözaltına alması, sürükleyerek götürmesi vb.'ni engelleme doğrultusunda bir girişim yoktu. Polisin bu ardı ardına gerçekleştirdiği saldırılarla miting programı büyük ölçüde aksadı. Konuşmalar dinlenemedi. Dinletilerden vazgeçildi. Ve saat 12.00'ye geldiğinde kitle büyük oranda dağılmıştı.

Adana Demokrasi Platformu'nun başını çeken Türk-İş ve DİSK'in bürokratik yapısı ve sınıf düşmanı yüzleri, her durumda olduğu gibi 1 Mayıs kutlamalarında da apaçık ortadaydı. Günün anlam ve önemini karartma, içini boşaltma, devrimci özünün üstünü örtme konusunda ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Ön çalışmalarda, her türlü katılım ve dolayısıyla denetimin önünü almak, sadece kendilerinin belirlediği (tabi devletin izniyle) slogan, pankart, döviz vb.'yle katılımı sağlamak, mümkünse hiç bir politik yapı ya da çevrenin kendini ifadesine izin vermemek doğrultusunda büyük çaba gösterdiler. Polisin saldırıları sırasında da görevlerini yaptılar ve gözaltılara ve dayaklı saldırılara karşı kitleyi sakin tutmak için olağanüstü çaba gösterdiler.

Bu hain kliklerin sınıf düşmanı yüzleri, her yerde olduğu gibi, Adana işçi sınıfının gözünde de epey zamandır açığa çıkmış bulunuyor. Mücadelelerinin her safhasında karşılarında bu hainleri buluyorlar. Toplu sözleşmelerde "satış"ı imzalayanlar, grevleri, direnişleri kıranlar, tensikatlara uysalca boyun eğen ve işçilere de boyun eğmeyi önerenler hep bunlardır. Ve elbette bu ihanetlerinin hesabı sorulacak, işçi sınıfı kendi devrimci yolunda ilerlemeyi bilecektir.

Kızıl Bayrak/ADANA

Tekstil: Grevin 50. Gününde Üçlü Hain İttifak Tamam

Tekstil'de "İyi bir sözleşme için" DİSK, TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ'in kurduğu üçlü ittifakın son ayağı olan DİSK de çöktü. Bilindiği gibi ittifak, önce Türk-İş, ardından da Hak-İş tarafından, "kötü bir sözleşme" ile bozulmuştu. Adana'da binlerce tekstil işçisiyle başlayan grev, 50. gününde de, 7 bin TEKSTİL üyesi için sona ermiş oldu. Üçlü ittifak, üçlü ihanete dönüştü.

DİSK'in her türlü etkisizleştirme girişimine rağmen, işçiler, 50 gün büyük bir şevkle grevi sürdürdüler. Gn. Bşk. Rıdvan BUDAK'ın işverenle danışıklı dövüşü ve iş başı yaptırma girişimleri etkili olmadı. Hatta, "Grevi bitirme oylaması" da işe yaramadı. 5 Nisan günü, 3 bin 500 işçinin katıldığı oylamada 2 bin 400 işçi greve devam dedi. Bu oylamada DİSK'in amacı, sözde işçinin iradesi ile çıkan sonuca göre hareket edeceğini söyleyerek, ihanetini gizlemekti. Ancak işçiler, bu oyunu bozdular. İş başı yapmaya sandıkta da hayır dediler.

Bundan sonra sendika, işverenle bir kez daha görüştü. İşverenin daha önce önermiş olduğu üç ayda bir 2 milyon gıda yardımı yerine 2,5 milyon; taşeronlaştırma ve işten atmalara karşı ek maddeler ve bir de ilk elden 5 milyon TL yardımı kabul eden DİSK-TEKSTİL, işçilerle yaptığı bir toplantıda "bunun ayda artı 1 milyon 600 bin lira ile işverenin %55 zam önerisine eklendiğinde ortalama 7 milyon net ücret olarak ellerine geçeceği"ni söyleyerek işçileri ikna etmeye çalıştı. Aynı gün Adana'ya gelen R.Budak, Türk-İş ile Hak-İş'in toplu sözleşmelerini hatırlatarak, sözleşmenin imzalandığı ve grevin sona erdiğini, hemen işbaşı yapılacağını söyledi.

Bu sonuçtan hiç memnun kalmayan işçiler, tepkilerini şöyle dile getirdiler: "Biz artık işverenden değil, sendikadan korkar hale geldik. DİSK'in diğer sendikalardan ne farkı kaldı. DİSK bizi sattı.", "DİSK son günlerde işçiler arasında teslimiyeti yayarak bizleri bu hale getirdi."

Tekstil işçilerinin son güne dek göstermiş olduğu kararlılık ve üç konfederasyonun kurduğu ihanet ittifakına rağmen, 7 bin civarında işçinin 50 gün süren grevi sınıf mücadelesi için önemli dersler bırakarak sona erdi. Sendikal ihanetin oyunları ve ulaştığı boyutlar tekstil işçilerinin bilincinde kuşkusuz önemli izler bıraktı. Bu "ittifak" ve ihanet, sadece tekstil işçileri için değil, aynı kaderi paylaşan ve aynı konfederasyona bağlı diğer işkollarında faaliyet gösteren sendikaların üyeleri için de ibret vericidir. İşçi sınıfı sendikal ihanetin oyunlarına karşı dikkatli olmalı, bu oyunları kavganın ateşinde yok etmelidir.

Kızıl Bayrak/ADANA

BERLİN'DE 1 MAYIS

Berlin'de bir kaç yıldan beri iki ayrı 1 Mayıs gösterisi düzenleniyor. Bu yıl da bu gelenek bozulmadı.

Birincisi; sendikaların çağrı yaptığı yürüyüştü. Yaklaşık dört bin civarında insanın katıldığı bu yürüyüş, Türkiyeli ve Kürdistanlıların bu yıl daha yoğun katıldıkları kortejlerdeki canlılık bir yana bırakılırsa oldukça sönük geçti. EKİM taraftarları "Bütün Ülkelerin Proleterleri Birleşin!" pankartının yanı sıra kızıl bayraklarla yürüyüşte yerlerini aldılar. Yürüyüş öncesi bir kaç semtte "Ya Kapitalist Barbarlık, Ya Sosyalizm!" şiarlı EKİM afişleri ve pulları yaygın bir şekilde yapıldı. Yürüyüş sırasında ve miting alanında, 1 Mayıs bildirileri yaygın bir şekilde dağıtıldı. Gösteriye katılan çeşitli milliyetlerden işçiler tarafından ilgi ile karşılandı.

Miting alanınında Gazi olaylarında gözaltına alınan ve kaybedilmek istenen Hasan Ocak'a ilişkin bir konuşma yapmak isteyen devrimcilerin talepleri reddedilince sendika bürokratlarının konuşmaları sık sık kesildi. Bundan rahatsız oldular ve müdahale ettiler. Müdahaleleri sonuçsuz kalınca çareyi polisi çağırmakta buldularsa da başarılı olamadılar.

***

İkinci gösteri, bir kaç yıldan beri geleneksel olarak düzenlenen "Devrimci 1 Mayıs" gösterisiydi. 30 Nisan akşamı antifaşist bir gösteriye katılan, sayısı iki binin üzerinde ki kitleye polisin saldırması sonucu çıkan çatışmalar gece sabaha kadar sürmüştü. Bu çatışmalarda çok sayıda gösterici ve polis yaralandı. Ve bir gün öncesinden çok sayıda yaralı veren polisin bu 1 Mayıs gösterisine azgınca saldıracağı belliydi. Öyle de oldu.

Yaklaşık dört bin kişinin katıldığı, çok sayıda Türkiyeli ve Kürdistanlının da olduğu gösteriye polis defalarca saldırdıysa da yürüyüşü dağıtmayı başaramadı. Yürüyüşten sonra gece yarısına kadar bir dizi olay yaşandı. Çok sayıda insan gözaltına alındı.

Daha önceki yıllarda, Sovyetler Birliği ve Doğu bloku ülkelerinin etkisiyle de olsa, sendikalar 1 Mayıs için göstermelik bir takım hazırlıklar ve çalışmalar yapıyorlardı. Gelinen aşamada ise sendika bürokratlarından oluşan bu ihanet şebekeleri, sermaye sahiplerine destek sunmada hiç bir kusur etmemeye özen gösteriyorlar. İşçi sınıfının başına çöreklenmiş bu işçi düşmanları, bugün son derece güçsüz olan devrimci hareketin zayıflıklarından yararlanıyorlar. Bugüne kadar mücadeleyle elde edilmiş bir çok sosyal hak teker teker gaspediliyor. İşsizlik, yoksullaşma, konut sorunu vb. çığ bibi büyüyor. Ancak görünen o ki, önümüzdeki süreçte Almanya işçi sınıfı kendisine dayatılan bu ücretli köleliğe karşı sessiz kalmayacaktır.

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Kızıl Bayrak/BERLİN

EKİM ve MLPD'den Ortak 1 Mayıs Şenliği

EKİM taraftarları Berlin'de, 30 Nisan akşamı, Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) ile birlikte 1 Mayıs şenliği düzenlediler. Şenliğe 200 civarında kişi katıldı. Şenlik bir dizi kültürel etkinliğin ardından, MLPD-Merkez Komitesi adına yapılan, 1 Mayıs'ın anlamına, dünyada ve Almanya'daki sınıf hareketinin değerlendirilmesine ilişkin konuşmayla sürdü. Daha sonra EKİM adına da bir konuşma yapıldı. Konuşmayı yapan yoldaş, 1 Mayıs'ın önemine yapılan vurgunun ardından dünyadaki gelişmelerin yanısıra, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelere değindi. Enternasyonal dayanışmanın önemine ilişkin yaptığı vurgu coşku ile karşılandı. Bu konuşmanın ardından Enternasyonal Marşı, sahnede dalgalandırdığımız kızıl bayraklarımız eşliğinde, coşkulu bir şekilde okundu. Şenlik çekilen halaylarla sona erdi.

Baskılar Sürgünler Bizleri Yıldıramaz!

Devlet Demir Yolları çalışanlarının örgütlendiği Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS)'nın Adana Şube Başkanı ile aynı işkolunda örgütlü DEMART adlı derneğin başkanının sürgünlerini protesto amacıyla başlatılan ve başta İstanbul, Ankara ve İzmir olmak üzere çeşitli illerden de destek alan iş yavaşlatma eylemi Adana şubesince halen sürdürülmektedir.

Kamu çalışanlarının çeşitli eylemlerinde aktif katılımıyla dikkat çeken BTS, uzun zamandır Adana polisinin özel hedefi haline gelmişti. Özellikle 20 Aralık eyleminde, şube başkanı Mehmet Akdemir'in, kucağında çocuğu olduğu halde sürüklenerek gözaltına alınmaya çalışılması, burjuva basında bile tepki ve yankı uyandırmıştı. Dernek başkanı Nurettin Toplar'ın da polisin sürekli tacizlerine maruz kaldığı bilinmekteydi. Bu yöntemlerle başarılı olamayan Adana polisi, bu kez de daha alçakça bir yönteme başvurdu. Emniyet, Valilik, İşletme yönetimi üçgeninde hazırlanan komploda, kuşkusuz başrol her yerde olduğu gibi, sermayenin kolluk kuvvetlerdeydi. Güya Müdür Muavini, sendika ve dernek şube başkanlarını, "gizli örgüt üyesi" oldukları gerekçesiyle şikayet etmiş, valilik de sürgün kararnamesini imzalamıştı. Fakat aynı Müdür Muavini, bunun, Valiliğin ve Emniyetin baskısı altında gerçekleştiğini itiraf etmiştir.

Şube başkanları, elbette ki, bu keyfi uygulamalara boyun eğmediler. Sürgün yerlerine gitmediler ve Adana'da kalarak, BTS üyelerini saldırılara karşı mücadeleye sevketmeye çalıştılar. 4 Mayıs'ta başlatılan eylemlerde, sendikal yöneticiler olarak görevlerini yerine getirdiler. Ne var ki, Adana şubesinde süren mücadele, genel merkezin kararıyla ve "ikinci bir emre kadar" durdurulmuş bulunuyor. Bu eylem kırıcılığı konusunda merkez bürokratlarının bahanesi ise; "Halkımız bayram süresince hizmetten mahrum kalmasın" şeklindeydi.

6. Bölgenin merkezi durumundaki Adana'da, bin 700 demiryolu çalışanının bin 200'ü BTS'de örgütlü. Bu işkolu, ülke genelinde ise onbinden fazla çalışanı istihdam ediyor. Devlet tekelindeki pek çok işkolunda olduğu gibi, demir yollarında da işkoluna özgü pek çok sorun birikmiş durumda. Sürekli biçimde uygulanan fazla mesailerin ücretleri sadece %15 civarında ödeniyor. Uzun çalışma saatleri boyunca fazla gürültü ve uykusuzluk nedeniyle ortaya çıkan çeşitli sağlık sorunlarının çözümü ise, tüm sigortalılarda olduğu gibi ayrı bir işkence konusu. İktisadi ve sosyal açıdan son derece geri çalışma koşulları ve gaspedilen haklar nedeniyle, işkolunda örgütlü sendika ciddi görevlerle karşı karşıya. Devletin sendika yönetimlerinden başlayan saldırıları da bu çerçevede özel bir anlama sahip. Bu saldırılar kuşkusuz sadece iki örgüt yöneticisiyle sınırlı değil. Esas olarak işyeri örgütlülüğüne yönelik yoğun baskılar söz konusu. İş bırakma eylemleri sırasında polisin saldırısına uğrayan demiryolu çalışanları, 5 arkadaşlarının gözaltına alınarak yıldırılmaya çalışıldığını anlatıyorlar.

Devletten gelen bu tür baskı ve saldırılara karşı direnişi bırakmayan DDY çalışanları, ne yazık ki, kendi içindeki ihanete karşı aynı direnişi gösteremiyor. Ne gözaltı, ne tehdit ne de sürgünlerle bırakmadıkları eylemi, genel merkezin bir kararıyla bırakabiliyorlar. Kuşkusuz bunda etkili olan, "Halkımızın mağdur edilmemesi" türünden popülist yalanlardır. Emekçi halkın bileşenlerinden olan kamu çalışanlarının, "halka" bu anlamda kendisine karşı eylem yapmak gibi bir ikilemle karşı karşıya bırakılmasının suçu elbette genel merkez bürokratlarınındır. Ama üyeler de bu tür yalanlar karşısında daha uyanık olmalı ve popülist yalanlara kanarak mücadeleyi tatil etmemeyi öğrenmelidirler.

Kızıl Bayrak/ADANA

"Ulusal Egemenlik" Üzerine

- Parlamentolu yönetimin sık sık askıya alınarak askeri faşist cuntaların devreye girdiği Türkiye'de bugün meclisin neredeyse bir asma yaprağı kadar bile işlevi kalmamıştır.
- Sistemin bütün temel meseleleri MGK adlı militarist kurumda generaller ve danışmanları tarafından görüşülmektedir. Politikalar orada kararlaştırmakta, meclise ise MGK kararlarına "meşruiyet" kazandırmak için parmak kaldırmak düşmektedir.

Sermaye Devletinin Sözcüsüne "saldırı"

Olaylar, Devlet Bakanı Yıldırım Aktuna'nın yarı resmi bir ziyaret için Atina'ya gitmesi ile başlar. Aralarında Türk ve Kürt devrimcilerin de bulunduğu bir grup göstericiyi, TC'yi protesto etmek için Aktuna'nın yolunu keserler. Devlet Bakanı Yıldırım Aktuna ve yanındakiler, önce yumurtalarla, sonra taş ve yumruklarla karşılama töreninden nasiplerini alırlar. Ve başlarlar feryat etmeye. Aktuna, hamasi nutuklar atıp, demokrasi söylevleri çeker. Hükümetler arası notalar verilir. Büyükelçilerin kulakları çekilir. Mehmetçik medyalar arası küçük bir meydan savaşı yaşanır ve olay kapanır.

Yıldırım Aktuna "Yunan polisi olayları seyretmekle yetindi" diyor, kendisine yönelen protestogösterileri sonrasında. Aktuna'ya göre; Yunan polisi, Türk meslektaşları gibi silahlarını çekip ortalığı kan gölüne çevirmediği için olaylara seyirci kalmıştır. Kısacası, Aktuna'nın alışık olduğu ve görmekten zevk aldığı polis terörü olmadığı için Yunan polisi görevini yapmamıştır. Öyle ya, görevini yaptıysa, nerede kan ve ceset yığınları?..

Türk ve Yunan sermaye devletlerinin tarihsel kavgalarıyla çıkar çatışmalarının getirdiği ayak oyunlarını ve Yunan polisinin de Türk polisinden farksız olduğu gerçeği bir yana bırakılırsa ortada yalın bir sonuç kalır. Yıldırım Aktuna'nın şahsında ifadesini bulan bu kavrayış tek cümle ile şöyledir: "Benim yaptıklarım, söylediklerim ve işime gelen şeyler demokrasiye uygundur, diğerleri ise demokrasi dışıdır."

***

Sermaye devletinin, Gazi ve 1 Mayıs Mahallelerinde emekçi halkın onlarca yiğit evladını katlederken yaptığı son derece demokratik bir uygulamadır. Kuzey ve Güney Kürdistan'da katliamlarını oldukça demokratik yollarla gerçekleştirmiştir. Yüzlerce devrimci ve yurtseveri sokakta, evlerinde ve gözaltında katlederken de demokrasinin gerekleri yerine getiriliyordur. Ancak, bir grup göstericinin bütün bunları protesto etmesi ve faşist devletin temsilcisine (hakettiğinden de az bir şekilde) yanıt vermesi demokrasiye sığmaz.

Türk burjuvazisi kesinlikle haklıdır. Çünkü, demokrasi burjuva demokrasisidir. Burjuvazinin sınıfsal çıkarları ve istekleri için vardır ve örnekte olduğu gibi şekilden şekile girebilir. Sermaye sınıfının eli kanlı temsilcilerinin işçi sınıfına ve emekçi halka verebileceği demokrasi bu kadardır ve bundan da çok öteye gidemez.

***

Demokrasi, Lenin'in deyişiyle **tam demokrasi** ancak sosyalizmle, proletarya diktatörlüğü ile uygulanacaktır ve ancak işçi sınıfının devrimci öncülüğünde gerçekleşecek, sermaye iktidarını alaşağı ederek işçi sınıfı iktidarını kuracak olan sosyalist bir devrim bize bu olanağı sağlayacaktır.

Devrim ve Sosyalizm Yolunda İleri!

Haydi Proletarya Komünistlerle Elele!

Özgürlük Devrimde, Özgürlük Sosyalizmde!

Yıldırım Aktuna, öfkeli göstericilerin elinden zor kurtuldu...

Türk sermaye sınıfı ve devleti, dünyadaki benzerleri içinde en sahtekarlarından biridir. 23 Nisan'ın "Milli Egemenlik ve Çocuk Bayramı" ilan edilmiş olması ve ulusal egemenlik üzerine sarfedilen onca cilalı laflar bunun bariz bir göstergesidir.

Türkiye'de Türk milletinin egemenliği demek Türk sermaye sınıfının, işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde egemenliği demektir. Fakat sarmaye sınıfı, proletarya ve emekçiler üzerindeki tahakkümünü gizlemek için, egemenliğin ulusun bütününe ait olduğunu ve ulusun bunu belirli zamanlarda seçtiği vekillerinden oluşan meclisi aracılığıyla uyguladığını söylerler. Gerçekte ise, üretim araçlarının sahibi sermaye sınıfı, toplumu yönetmekte pek sıkıntı çekmediği sürece meclisi kendi temsilcileriyle doldurarak sınıf egemenliğini yürütür. Eğer toplumu yönetmekte zorlanırsa da bazı "olağanüstü" yönetim biçimlerini devreye sokar. Burjuva meclisin üyeleri çoğunlukla sermaye sınıfındandır ya da sermaye tarafından finanse edilmiş yönetici, teknokrat takımıdır.

Seçimleri finanse etmek için büyük paraların gerektiği dikkate alınırsa, kapitalistler ve uşaklarının dışında bir işçi ve emekçinin bağımsız olarak seçilmesi mümkün değildir. Nitekim eski MESS başkanı ve 8. Cumhurbaşkanı T. Özal *"Sine-i millete gideriz"* diyen milletvekilleri hakkında *"Onlar seçilmek için en az 300 milyon harcadılar. Bu parayı çıkarmadan istifa etmezler"* demişti. Zaman zaman işçi önderi diye meclise sokulanların görevi ise işçi düşmanı politikaları onaylayarak ona meşruiyet kazandırmaktır. 12 Eylülcüler, dönemin Türk-İş başkanı Sadık Şide'yi böyle bir amaçla kullanmışlardır. Sınıf ve halk hareketinin üzerinden meclise girebilmiş partiler ise türlü baskılara maruz kalırlar. Birinci TİP ile DEP'in karşılaştığı devlet terörü bunun örnekleridir.

Sermaye sınıfı, meclis ve "seçilmiş" hükümetler aracılığıyla egemenliğini yürütmekte zorlanınca bu organlarını bir yana atıp doğrudan ordu ve polis teşkilatının zoruyla yönetmekten de kaçınmaz. Veya göstermelik bir meclisin varlığına rağmen iktidarı gerçekte militarist kurumlarıyla yürütür. Nitekim, parlamentolu yönetimin sık sık askıya alınarak askeri faşist cuntaların devreye girdiği Türkiye'de bugün meclisin neredeyse bir asma yaprağı kadar bile işlevi kalmamıştır. Sistemin bütün temel meseleleri MGK

adlı militarist kurumda generaller ve danışmanları tarafından görüşülmektedir. Politikalar orada kararlaştırmakta, meclise ise MGK kararlarına "meşruiyet" kazandırmak için parmak kaldırmak düşmektedir. Hatta bir çok konuda parmak kaldırmaya da gerek kalmamakta, çıkarılan yetki yasalarıyla bir çok konuda düzenleme yapma yetkisi MGK'nin piyonu hükümete bırakılmaktadır. Bugün MGK, Güney Kürdistan işgalinin kararlaştırılması, üniversitelerin inzibatı gibi temel meselelerden canlı hayvan ihracatı gibi tali işlere kadar tüm işlerde tek yetkili durumdadır.

Bize ulusal egemenlik diye yutturulmaya çalışılan şey, aynı zamanda emperyalizme bağlılıkla da malüldür. Zaten kapitalizm koşullarında ulusal egemenliğin ifadesi olan ulusal bağımsızlık ayrı bir ulus devlet olma ve bunun simgeleri olan ulusal bayrak ve marşa sahip olmaktan başka birşey ifade etmez. Bir burjuva cumhuriyet olarak ulusal devlet giderek kapitalist dünya sistemine daha çok eklemlenmek ve güçsüzlüğü oranında emperyalist devletlerin, emperyalist mali ve iktisadi kuruluşların yörüngesine daha sıkı oturmak zorunda kalır. Nitekim, bugün Türk sermaye devletinin temel iktisadi politikaları emperyalist kuruluşlar tarafından belirlenmekte, buna uyulduğu oranda da bedeli işçi ve emekçilerin sırtından karşılanmak üzere finanse edilmektedir. Uluslararası emperyalist bloklara eklemlenmek, sınıfa saldırı mahiyetinde olan istikrar programları hazırlamak, sınıfın kazanılmış haklarına yönelik özelleştirme, erken emeklilik düzenlemeleri hep IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist merkezlerde kararlaştırılmıştır. Türk sermaye devletinin meclisine düşen ise bu konuları ne yapıp edip yasalaştırmak ve uygulamaktır. Bu saldırıların meclis aracılığıyla uygulanamadığı koşullarda sermaye sınıfı geçmişte olduğu gibi meclisi bir kenara itip çıplak zorunu devreye sokmaktan çekinmeyecektir. Bugün Türkiye'de rejim üzerine burjuva cephede yapılan tartışmalar -geniş tabanlı milli mutabakat hükümeti, yavaşlatılmış ihtilal vb.- bu yönde bir hazırlığın ifadesidir.

İşte Türk sermaye sınıfının ve uşaklarının "ulusal egemenlik" adına tonlarca sahtekar laflar ettiği koşullarda "ulusal egemenliği" güya kullanan meclisin durumu budur. O, sermaye sınıfının egemenliğini gizlemeye yarayan, ama şimdiki gibi ağır kriz koşullarında iyice incelen bir şaldır.

Eli Kanlı Katiller İmaj Tazeliyor

Sermaye sınıfı ve onun devleti, azgınca sömürülerine rahatça devam edebilmek için; kendilerine karşı gelişebilecek herhangi bir muhalefeti en sert şekilde bastırabilecek, iktidarını sürdürebileceği koşulları koruyabilecek silahlı güçlere ihtiyaç duyar. Polis bu gücün en önemli parçası ve dolaysız temsilcisidir. Sermayenin "huzur ve güven ortamının güvence"lerinden biri bu terör kurumudur. Ancak bugün gelinen noktada bu kurum öylesine teşhir olmuştur ki, bu şekilde varlığını sürdürmesi bile "huzur ve güven ortamını" zedelemektedir. Tam da bu yüzden sermaye, polisin kötü imajını değiştirmek için çeşitli oyunlar sahneliyor.

***

Önce şeffaflıktan bahsettiler. Şeffaf karakollardan, karakolların "pembekol" olacağından dem vurdular. Sonra kıyafetlerini değiştirdiler. Yeni ve rengarenk ambalajlar ile piyasaya tekrar sürdüler. Sonra kendi içinde gruplandırıp, farklı görüntüler vermeye çalıştılar. Klasik papaz-cellat oyunu sahnelenmeye çalışıldı. Yaşlı, kaba ve cahil eski polis tipine karşı, "Genç, yakışıklı-güzel, iyi eğitimli ve kibar" Yunuslar çıktı ortaya.

Arabalar değişti, renkleri ve biçimleri farklılaştı. Batı tarzı motorize ekipler ve Amerikanvari tipler boy göstermeye başladı. Kısacası eşeği boyayıp yeniden satmaya kalktılar.

Yargısız infazların sonrasında (ya da bu sene 1 Mayıs alanında olduğu gibi), "kahraman" Türk polisini alkışlayan "sivil halk" ta bu oyunun bir parçasıydı. Her nedense, bu "sivil" gürüh neredeyse hep aynı tiplerden oluşuyor ve yine her nedense (bazen gecenin üçünde bile) takım elbiselerle ve bazıları telsizlerle olay yerinde hazır bulunuyorlardı. Ve yine gariptir ki bu "sivil" it sürüsü, "resmi" it sürüsünü alkışlarken bozkurt işaretleri yapıyorlardı.

***

7 Mayıs Pazar günü gazetelerini okuyanlar bir süredir sürdürülen bu oyunun yeni bir versiyonu ile karşılaştılar. Sermaye basınının; **"Menzir'in Robocop'u"** (*Hürriyet*, Arka sayfa), **"İstanbul'a 'Copsuz' Polis Timi"** (*Sabah*, Ön sayfa), **"Terminatör Gibi Polis"**(*Milliyet*, 2. sayfa) başlıkları ile geniş yer verdiği bu olay polisin yeni zırhlı üniformasıydı. İmaj tazeleme operasyonu bu kez "terminatör" saldırganlığıyla sürüyordu.

Ancak hesapları tutmuyor, tutmayacak. İşçi sınıfı ve emekçi halkın polise karşı kini elbise renginden ya da arabalarının modelinden değil, bu katil sürüsünün tarihsel konumlanışından kök alır. Bu katliam şebekesi yıllardır yüzlerce devrimci, demokrat, yurtsever insanı açık terör ile katletti. Cumhuriyetin ilk yıllarından beri elindeki gücü işçi sınıfını ve emekçi halkı ezmek için kullandı. Artık herkes polislerin gerçek yüzünü tanıyor ve buna göre safını belirliyor. Hiç bir imaj tazeleme operasyonu bu teşhir olmuşluğun üzerini örtemez.

Onlar, sınıflar mücadelesinde saflarını sermayenin yanında belirleyerek işçi sınıfının karşısına en aşağılık silahlı kuvvet olarak çıkıyorlar. Hangi sınıfsal kökenden gelirlerse gelsinler, niyetleri ne olursa olsun (devrimci bir faaliyet koşulları hariç), özellikle polis olmanın, bugünkü teşhir olmuşluğunun da üzerinden, hiçbir polis "masum" değildir. Bu gün salt o üniformayı giymek bile sınıfa karşı işlenmiş bir suçtur. Zaten bugün, bu terör gücü içerisinde MHP kökenli faşist kadroların sayısı ve oranı, bir çoğunun cellatlığı isteyerek kabul ettiğinin göstergesidir.

***

İşçi sınıfı ve emekçiler, bu oyunlara kanmadıklarını örgütlü bir tarzda ifade etmelidirler. Devletin bu çok yönlü saldırısını hayatın her cephesinden bir karşı saldırı ile yanıtlamalıyız. Polisin kullanabileceği her türlü papazlık ya da cellatlık numaralarına karşı uyanık olmak ve hazır olmak gerekir. Polis aynı polistir ve sınıf düşmanıdır.

Komünistler ve devrimciler de özellikle bu dönem polis teşhirini artırmak zorundadırlar. Bulundukları alanlarda polise karşı oluşan tepkileri örgütleyerek bir karşı saldırı malzemesi haline getirmelidirler.

Türk polisinin kıvancı Köpek(b)alıkları, ABD'ye Balina ağabeylerinden feyz almaya gittiler. Kan dökmeyi ustalarından öğrenerek geri döndüler. Bugün, allı morlu kıyafetleriyle ortalıkta dolaşan bu (b)alıklar yarın kitle hareketi yükseldiğinde sudan çıkmışa dönecekler. Bu vitrinlik katliamcıların akvaryumuna işçi sınıfı bir tekme vuracak ve onları sahipleriyle beraber bu dünyanın dışına yollayacaktır.

BİR YALAN SEFERİ DAHA SONA ERDİ;

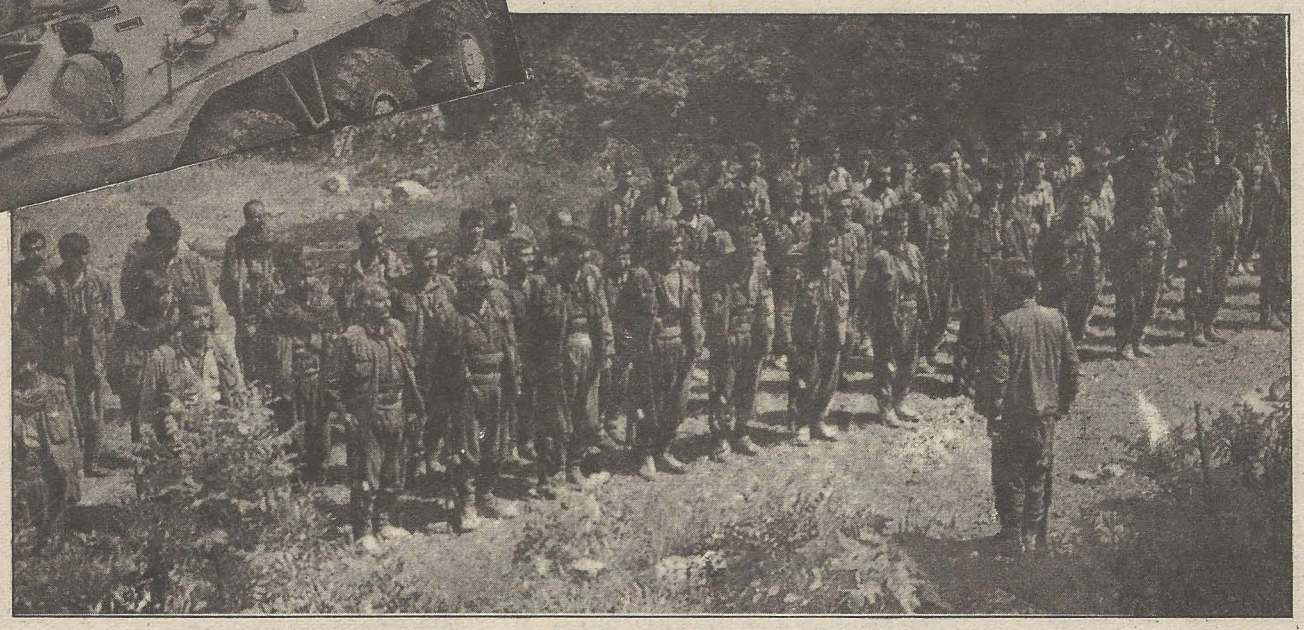

Güneye sefer oldu zafer olmadı

Kürt sorunu kalıcı, gerçek ve köklü bir çözüme mahkumdur. Bugün kendini dayatan ise devrimci bir çözümdür. Kürt sorununda kalıcı ve köklü bir çözüm yolu, bölgedeki sömürgeci devletlerden birinin yıkılması ile açılacaktır. Böylesi bir çözümü gerçekleştirmeye yakın yegane aday ise Kürt özgürlük mücadelesi ile bileşke halindeki bir Türkiye devrimidir.

30 Nisan Pazar sabahı Sömürgeci ordunun çekildiği bölgelerde gerilla yeniden ve hızla kontrolu ele alıyor. Türk ordusunun motorize birlikleri çekiliyor.(Yanda) Gerilla kırsal alana geri dönüyor.(Aşağıda)

Fotoğraflar: Hürriyet ve Milliyet

Sömürgeci sermaye devletinin 35-40 bin kişilik bir askeri güçle gerçekleştirdiği G. Kürdistan'ı işgal harekatı özellikle PKK'ye dönük amaçları bakımından tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Böylece bir kez daha PKK'nin işini bitiremediler!

Doğaldır. Türk devletininki bir kez daha bir yalan seferiydi ve bir kez daha yalanla bitti.

Türk devletinin itiraf etmekten sürekli kaçtığı gerçek şudur: PKK'nin G. Kürdistan'daki varlığı yalnızca gerilladan ve konumlandığı bir kaç kamptan ibaret değildir. Öte yandan PKK'nin savaş kapasitesi de yalnızca G. Kürdistan'dan kuzeye, Türk devletinin askeri varlığına dönük eylemleriyle, savaş gücü de yalnızca bu eylemleri yapan güneydeki gerilla gruplarıyla sınırlı değildir. PKK'nin savaş alanı K. Kürdistan'dır. Asıl savaş gücünü ise özgürlük için ayağa kaldırdığı milyonlarca Kürt köylüsü ve emekçisi oluşturur. PKK güneydeki Kürt halkının da gönlünü kazanmış, belirli bir düzeyde onlarla da kaynaşmıştır. Güneyde yalnızca gerilla değil halkın bir bölümü de PKK'nin öncülüğünde yürütülen özgürlük mücadelesinin içinde yer almaktadır. Türk devletinin işgal harekatı sırasında G. Kürdistan'ın çeşitli kentlerinde gerçekleştirilen işgali protesto eylemleri ve Türk Kızılay'ı gibi yardım kuruluşları içine sızdırılan MİT ajanlarının halka dönük saldırı ve provokasyonlarına karşı gerçekleştirilen eylemler bunun çok somut bir kanıtıdır.

Sömürgeci sermaye devletinin G. Kürdistan'ı işgal harekatının fiyaskoyla sonuçlanmasının, ne askeri ne de siyasi gerçek bir başarı elde edemeden acz ve çaresizlik içinde geri çekilmesinin nedeni sanıldığı ve propaganda edildiği gibi batılı emperyalist güçlerin sözde baskıları değildir. Başta K. Kürdistan'da bir türlü engellenemeyen özgürlük mücadelesi olmak üzere, güneydeki ve kuzeydeki Kürt halk kitlelerinin tamamen haklı tepkileridir. Gerek emperyalist sömürgeciler gerekse Türk devleti, G. Kürdistan'da daha fazla kalmanın, hele hele kalıcı hale gelmenin yangını daha da büyüteceği korkusuna kapılmış, esasen siyasal bakımdan çoktandır kaybedilmiş olan Kürt halkına dönük bütünüyle haksız ve kirli savaşın, giderek askeri açıdan da kaybedilmesi riskini içinde barındıran bu işgal hareketinden ve buna bağlı olarak da güneyde kalıcılaşmaktan şimdilik vazgeçmek zorunda kalmışlardır. Gerçek budur.

Sömürgeci sermaye devletinin G. Kürdistan'a dönük seferleri bitmeyecektir. Musul ve Kerkük'e dönük yayılmacı emellerini de içinde barındıran bu seferleri sürdüreceklerdir. Türk başbakanı Çiller'in "Gerekirse bir daha gireriz" sözü de bunu anlatıyor.

Ne ki, nafile!

Sömürgeci Türk devletinin son güney seferinin bir kez daha açığa çıkardığı bir gerçek var. Özellikle K. Kürdistan'daki PKK varlığı, eş deyişiyle PKK'nin varlık nedeni olan PKK öncülüğünde ayağa kalkmış milyonlarca Kürt'ün özgürlük mücadelesi bir daha dirilmemek üzere bastırılmadan, bu yangın söndürülmeden ya da Kürt sorununu geçici bir süre için de olsa "uykuya yatırma" işlevi görecek güdük ve sahte bir çözüme başvurulmadan hiç bir başarı elde edilemez. Deyim uygunsa: güney'e sefer olur ama zafer olmaz!

K. Kürdistan'daki ve belirli ölçülerde de güneydeki Kürt halkının özgürlük mücadelesini salt askeri seferlerle bastırmak da öyle kolay olmayacaktır.

Bu konuda Güney Kürdistan'daki Kürt örgütleri (YNK ve PDK) fazla bir yarar sağlayamayacaktır. Bu iki "uç beyliği"nin emperyalist Çekiç Güç ve Türk devletinin şemsiyesi altında PKK ve dolayısıyla kuzey ve güneyli Kürt halkına dönük işbirlikçi her girişimleri açık bir ihanet sayılacak ve kaçınılmaz biçimde onları güneydeki Kürt halk kitlelerinden daha çok koparacaktır. Bugünden başlamış olan kopuşu daha da derinleştirecektir. Öyle ki; biçimsel ve işlevsiz de olsa varlığını ve yaşamını önemli ölçüde K. Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi sayesinde sürdüren "federe hükümetlerini" de yitirme durumuyla karşı karşıya kalacaklardır.

Çözümsüzlük içinde debelenen Türk devletinin göremediği bu tür gerçeklerin başta ABD olmak üzere emperyalistler, çoktandır farkındalar. Bu nedenle de sömürgeci sermaye devletinin çözümsüzlüğünün ifadesi olan salt askeri zora başvurma şeklindeki politikasının yetersiz olduğunu ileri sürmekte ve kendi emperyalist çözümlerini dayatmaktadırlar. Bu konuda en büyük aktiviteyi ise öteden beridir ABD göstermektedir.

ABD'nin çoktandır çözüm diye öne sürdüğü ve son güney seferi sırasında Türk devletine iyice kabul ettirmeye çalıştığı Türk devletine bağlı G. Kürdistan'ı da kapsayacak federe bir Kürdistan'dır.

Deyim yerindeyse ABD, PKK'nin son birkaç yıldır sözünü ettiği devrimci Botan-Behdinan hütümetine karşılık, bir tür vesayet altında kukla bir Kürt federe devleti öneriyor TC'ye.

Sömürgeci Türk devleti bugüne kadar ABD'nin bu planına sıcak bakmıyordu. İştah açıcı özelliğine karşın bu plan çerçevesindeki bir girişimin daha büyük baş ağrısına yol açacağı düşüncesindeydi. Hatta giderek Çekiç Güç'ün varlığından ve hele hele Çekiç Güç şemsiyesi altında kurulduğunu ileri sürdüğü federe Kürt devletinden fazlasıyla rahatsızlık duyuyordu. Nedir ki, yürüttüğü kirli ve haksız savaşı kaybettiğini ve çözümsüzlük ve çıkmasızın derinleştiğini hissettikçe çaresizlik içinde bu plana sıcak bakmaya başlamış bulunuyor. Son güney seferinin PKK'ye dönük askeri amaçla olsa da esasen Botan-Behdinan hükümetini önden engellemek, her geçen gün biraz daha PKK'nin işine yarayan güneydeki federe devletin kendi vesayetinde olmasını da istemek yönlü açıklamaları ve nihayet bir süre dışlamış göründüğü, hatta G. Kürdistan'da cirit atan ajanlarının provokasyonları ile birbirine düşürdüğü Kürt örgütlerini barıştırma, onlarla yeniden ilişkiler kurma girişimleri, tüm bunlar bu planı benimsediğini gösteren işaretlerdir. TC, Çekiç Güç'e de itirazını dile getirecektir. İstediği Çekiç Güç şemsiyesi koşullarında bir taşeronluktur.

Sömürgeci Türk devletinin güney seferini destekleyen ABD, görünen o ki Türk devletine kendi planı çerçevesinde bir taşeronluğu vermiştir. Açıkçası güneyli Kürtler'e dayatılan ikilem şudur: "Ya Saddam ve yeni Halepçeler, ya da Çekiç Güç ve TC şemsiyesi altında federe devlet!"

Ne var ki evde yapılan hesap çarşıda bozulmaya mahkumdur. Zira ne Türkiye'nin, ne bölgenin ve ne de dünyanın koşulları bu planın uygulanması için elverişli değil.

Başta K. Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi ve giderek özgürlük mücadelesine çekilen G. Kürdistan'daki Kürt halkı bu planın uygulamasının önünde engeldir.

Bu yanlış hesap Bağdat'tan ve Şam'dan da geri dönecektir. Bölgedeki sömürgeci diğer iki devlet. Suriye ve İran'da bu plana şiddetle karşı çıkacaklardır. Çünkü onların da Kürt sorunu var. Ve bu tür bir gelişmenin kendileri için nasıl bir başağrısına yol açacağını çok iyi bilmektedirler. Bu nedenle kukla da olsa federe bir Kürt devletinin kurulmasına karşıdırlar.

ABD ve TC, bu devletleri karşıya almadan daha açık bir anlatımla bu devletlerle Kürdistan üzerinde bir savaşa tutuşmayı göze almadan bu planı uygulayamazlar.

Batılı diğer emperyalist güçler de bu plana karşı direnç göstereceklerdir. Dahası kendi emperyalist çıkarları çerçevesinde Kürdistan -siz bunu petrol yatakları anlayın- üzerinde mücadeleye onlar da gireceklerdir. ABD'nin bölgede ve tüm bir Ortadoğu'da tek egemen güç olmasına göz yumulmayacaktır. Yumulmamaktadır da. Avrupalı emperyalistlerin gerek Türk devletinin güney seferine karşı aldıkları tutum ve gerekse de ABD'nin İran'a ambargo çağrısına verdikleri yanıt bunun ifadesidir.

Bunlara rağmen ABD'nin ve taşeronluğunu sürdüren sömürgeci Türk devletinin bu planı uygulamaya kalkmaları tam bir çılgınlık olacaktır. Bu onları hem bölgede ve hem de uluslararası platformlarda tam bir yalnızlığa itecek, batağa sürükleyecektir.

TC de dahil bölgedeki sömürgeci devletler ve emperyalist sömürgeci devletler esasen hala Kürdistan'nın bölünmüşlüğü ve parçalanmışlığının devamından yanadırlar. Bölgede zora dayalı biçimde oluşturulan bu statükonun bozulmasına hizmet edecek bir gelişmeyi istemezler.

Demek oluyor ki, bugünün koşullarında şu ya da bu emperyalist gücün ileri sürdüğü tek yanlı çözümler de çözüm değildir. Tutmayacaktır. Şu ya da bu devletin sınırları çerçevesinde gidilebilecek güdük ve iğreti bir çözüm ise ömürsüz olacaktır.

Kürt sorunu kalıcı, gerçek ve köklü bir çözüme muhtaçtır. Bugün kendini dayatan ise devrimci bir çözümdür. Kürt sorununda kalıcı ve köklü bir olası çözüm yolu, bölgedeki sömürgeci devletlerden birinin yıkılması ile açılacaktır. Böylesi bir çözümü gerçekleştirmeye yakın yegane aday ise Kürt özgürlük mücadelesi ile bileşke halindeki bir Türkiye devrimidir.

O halde sömürgeci sermaye devleti yıkılmalıdır. Türkiyeli komünistler ve devrimciler tüm güçlerini ve olanaklarını Türkiye devrimini örgütlemeye seferber etmelidir.

Son bir kaç yıldır yüzünü sistem içi iğreti bir çözümü anlatan "siyasal çözüme" döndüren Kürt kurtuluş hareketi PKK de bundan vazgeçmeli, milyonlarca Kürt insanı ile ifade edilen büyük gücünü ve tüm olanaklarını devrimci bir çözüm için seferber etmelidir.

Kürt Halkına Özgürlük
Yaşasın Sosyalist
Cumhuriyetler Birliği!

"Teslim Ol" Bildirileri İşe Yaramadı

Sömürgeci TC, Kürt ulusal mücadelesine karşı, bir yandan "ezdik-bitirdik-yok ettik", "çözülüyor-dağılıyor" propagandasını sürdürürken, diğer yandan ve kendi belgeleriyle başarısızlığını teslim ediyor. Jandarma Asayiş Komutanlığı'nın yayınladığı raporda, PKK militanlarına yönelik "teslim ol" bildirilerinin işe yaramadığı itiraf ediliyor.

Burjuva basında "PKK'lilerde ölüm korkusu" başlığıyla yer alan haberde, söz konusu bildirilerin militanların eline geçmesine rağmen, bunların, teslim oldukları taktirde öldürüleceklerini düşündükleri belirtilmiş. Kürt gençleri, burjuva devlete güvensizliğini ortaya koyar. Burjuva basın bunu "korku" olarak lanse eder. Aynı burjuva basında çarşaf çarşaf "ölü ele geçirme" haberlerinin, parçalanmış gerilla ve devrimci cesetlerinin teşhir edildiği bir ülkede; gözaltında kayıpların, adam kaçırma, öldürme, işkence ve yoketmelerin ayyuka çıktığı bir ülkede, çocuklarını aramaya çıkan kayıp analarının dövüldüğü, gözaltına alındığı, yargılanıp cezalandırıldığı bir ülkede; devlet terörünün, muhalif savaşçıları, Kürt gerillalarını, devrimcileri çoktan aştığı, emekçi semtlerinde sıradan halka yöneldiği, Gazi gibi bir direnişin yaşandığı bir ülkede bu baylar, hala insanların devlete güvenmesini bekliyorlardı anlaşılan. Beklentilerine ulaşamayınca da, güvensizliği korku olarak lanse edip, sözde devrimcilerin onuruyla oynayacaklar. Ama boşuna. Ne PKK militanlarını "teslim ol" bildirileriyle, ne öğrenci velilerini benzer mektuplarla aldatmak, kendisini veya çocuğunu katil devlete ihbar ya da teslim etmelerini sağlamak mümkün değildir.

Sermaye devletinin işçi sınıfına, devrimcilere ve Kürt halkına yönelik terörü, her geçen gün biraz daha sırıtıyor. Emekçi kitlelerde belirgin bir tepki ve öfke biriktiriyor. Gazi mahallesine yönelik saldırının ardından gelişen direnişler, bu direnişlerde polise yönelen açık öfke bunun en son ve çarpıcı göstergeleridir. Hatırlanacağı gibi, bu olaylarda da benzer gelişmeler yaşanmıştı. Bir yandan devletin en yetkili ağızlarından polisin hataları, ya da suçu teslim edilirken, bir yandan burjuva basın aracılığıyla devrimcilerin provokasyonu ön plana çıkarılmaya, katil polis aklanmaya çalışılıyordu. Öfkenin belirli düzeylerde yatıştığı ve olayların durulduğu ilk haftanın sonunda ise tüm devlet kurumları bu koroya katıldılar. Papazlığı da bizzat celladın kendisine bıraktılar. Gazi direnişinin hemen ardından gelen polis haftası, İstanbul emniyeti başta olmak üzere yoğun bir günah çıkartma kampanyasına dönüştürüldü. Malum afişler, masum ve iyi polisi anlatan pankartlar her yana asıldı. Kutlamalarda bizzat Menzir'in ağzından dilenen "özür"le de konu bağlanmaya çalışıldı. Ama aynı günlerde ve aynı polis olağan cellatlık görevini de sürdürüyor, adam kaçırmalar, cinayetler, infazlar, işkenceler yoğunluğundan hiç bir şey kaybetmeden devam ediyordu. Her zaman için celladın başyardımcısı konumundaki yargı da bu süreçte görevlerine daha sıkı yapıştı. Gazi direnişi üzerine yazılan her yazı, söylenen her söz, DGM savcıları tarafından "suç sayılan eylemin övülmesi" gerekçesiyle yasaklandı, ceza konusu yapıldı.

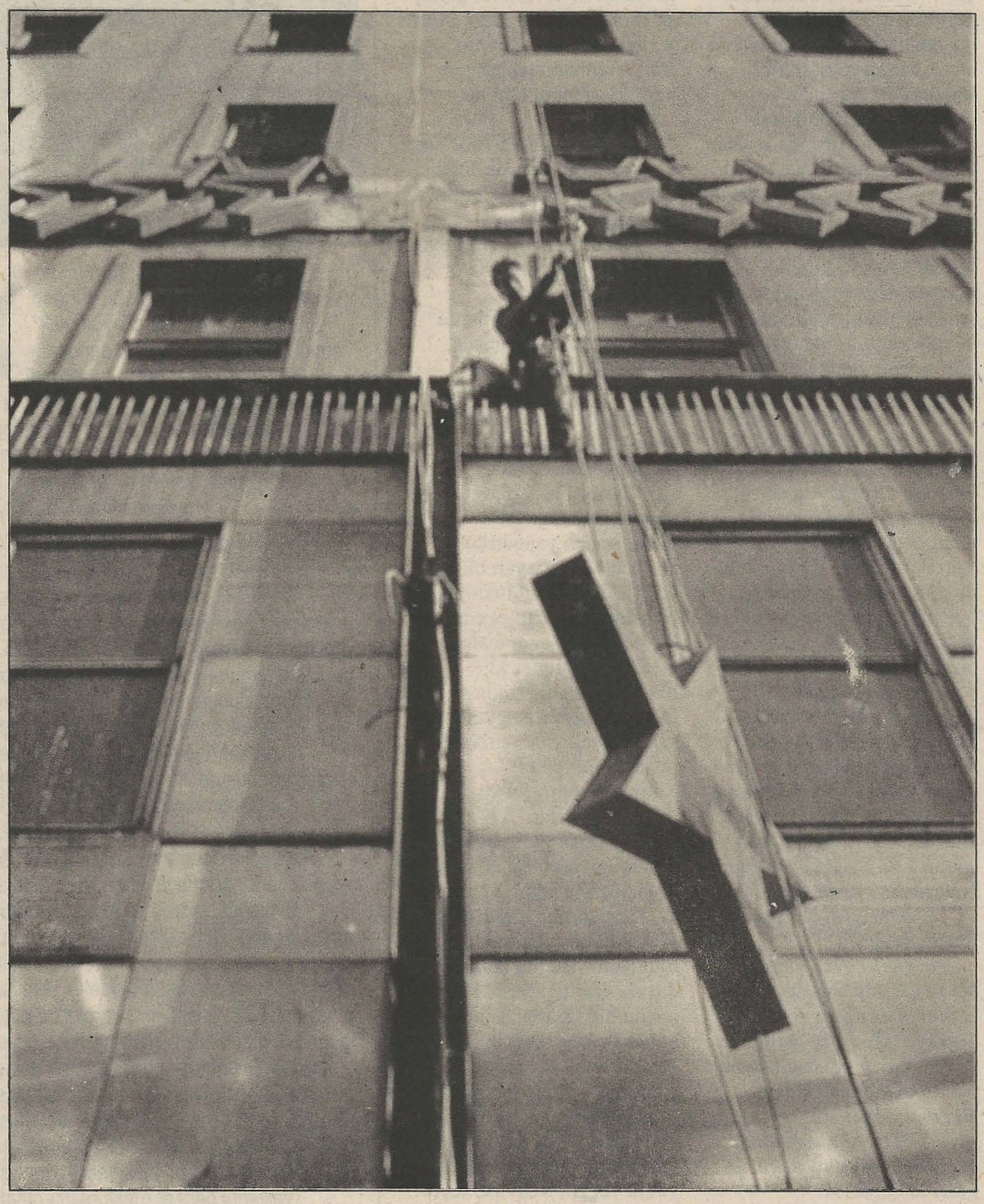
Kısaca; sözkonusu olan ister ulusal sorun, isterse sınıfsal sorun olsun, sermaye devletinin tek çözüm yöntemi devlet terörü olmaktadır. Giderek daha geniş kesimleri karşısına alan bu şiddet sonucu, emekçi kitlelerde gelişen devlete karşı güvensizlik ise bu terör şebekesince anlaşılmak istenmiyor. Çünkü onlar, kapitalist sınıfın temsilcisi olarak, işçi sınıfını, yoksul köylülüğü, tüm emekçi sınıfları, alınıp-satılabilen bir metadan ibaret görmeye alışmışlardır. Tıpkı diğer iş aletleri gibi. Düşünebileceğimizi, bilinçlenebileceğimizi ve nihayet bu sömürü ve zulüm düzeninin karşısına çıkabileceğimizi düşünmek istemiyor, hazmedemiyorlar. Tam asimile ettiklerini, köleleştirdiklerini düşündükleri bir sırada, Kürt ulusunun yeniden doğuşunu, onurlu direnişini hazmedemiyorlar. Tam teslim aldıklarını, kökten çökerttiklerini düşündükleri bir sırada, işçi sınıfının yeniden ve daha güçlü biçimde sosyalizme sarılmasını, iktidarlarına göz dikmesini, sömürü ve zulme karşı çıkmasını hazmedemiyorlar. Zafer çığırtkanlığıyla kurdukları her şölenin kendilerini tarihin mezarlığına biraz daha yaklaştırdığını görmeye dayanamıyorlar.

Henüz sonuç alıcı düzeyde olmayan karşı çıkışlarımız bile sermaye sınıfını ve temsilcisi Terör Cumhuriyetini böylesine telaşa düşürdüğüne göre, birleşik ve devrimci bir karşı koyuşumuzun nelere yolaçabileceği açıktır. İşçi sınıfı olarak görevimiz, sermayeyi ve sömürücü diktatörlüğünü yeryüzünden silene dek mücadele etmek ve kazanmaktır.

EKİM 3. Genel Konferansı Belgelerinden...

'80'li yılların ikinci yarısı:

Dünyada ve Türkiye

(*) Yayınlamakta olduğumuz bu yazı EKİM 3. Genel Konferansı Belgeleri'nin ***Partileşme Sürecinin Sorunları*** başlıklı bölümünün bir ara bölümüdür. Bu ara bölümün girişi ile sonuç kısmını yer darlığı nedeniyle yayınlayamıyoruz. Yazıdaki alt arabaşlıklar *Kızıl Bayrak* tarafından konulmuştur.

Hareketimiz, kuşkusuz geleneksel hareketin bünyesindeki iç süreçlerin yarattığı birikim temeli üzerinde, '80'li yılların ikinci yarısında, Türkiye sol hareketi için olduğu kadar işçi hareketi için de önemli bir dönemeç yılı olan 1987'de doğdu. Bu nedenle öncelikle bu yılların dünyadaki ve Türkiye'deki özet bir tablosunu çıkarmamız gerekmektedir. '80'li yılların ikinci yarısına bakıldığında, bu zaman diliminin gerek uluslararası planda gerekse Türkiye'de çok önemli bir dizi yeni gelişmeye sahne olduğu bugün artık tüm açıklığı ile görülebilmektedir. Bu gelişmeler, yalnızca bir kaç on yılı kapsamış bir dizi toplumsal-siyasal sürecin noktalanması yönüyle değil, fakat yolaçtıkları ya da yolunu açtıkları yeni süreçler bakımından da ayrı bir önem taşımaktadırlar. Bu gelişmelerin daha özel plandaki anlamı ise, gerek dünya ölçüsünde gerekse Türkiye'de, geleneksel sol hareket için bir dönemin sonunu işaretlemeleri olmuştur.

A- Dünya tarihinde bir dönemin sonu

Uluslararası planda en önemli ve sarsıcı gelişme, Doğu Avrupa'nın yozlaşmış bürokratik rejimlerinin çökmesi, Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'da bu çöküntünün federal yapıdaki dağılmalarla birleşmesi oldu. Komünistler bunu doğru bir biçimde "modern revizyonizmin çöküşü" olarak nitelediler.

Modern revizyonist akım, dünya komünist hareketinin uzun yıllar içinde biriken zaafları temeli üzerinde ortaya çıktı. 1950'li yıllarda, daha somut olarak SBKP 20. Kongre'sinde, açık bir ideolojik-politik kimlik kazandı. Bu, gerek sosyalist inşa süreci içindeki ülkelerden oluşan "sosyalist kamp", gerekse bir bütün olarak dünya komünist ve işçi hareketi için, gerçek bir dönüm noktası oldu. Sosyalist ülkelerde sosyalist inşa süreçleri kesintiye uğradı ve kapitalist restorasyona doğru köklü bir yön değişikliği yaşandı. Dünya komünist hareketi ise büyük bir bölümüyle devrimci konumunu yitirdi ve düzenle bütünleşme sürecine girdi. '80'li yılların ikinci yarısı, bu süreçlerin, eski sosyalist ülkelerde dünya kapitalist sistemiyle tam bütünleşmeyle, revizyonist partilerde ise tam bir sosyal demokratlaşma ile noktalanmasına sahne oldu. Bu bir iflas ve çöküş evresiydi. Gorbaçov reformları olarak başlayan bu yeni ve son evrede, Gorbaçov'un 1987 yılı Kasım'ındaki 70. yıl konuşması bir kilometre taşıdır. Kruşçev'in 20. Kongre'de ortaya koyduğu yeni çizgi ile "resmen" başlayan süreç, Gorbaçov'un 70. yıl konuşmasıyla da gerçekte "resmen" noktalanmış oldu.

'89 çöküşü ve Varşova Paktı'nın dağılması ile bu dönemin pratik olarak noktalanması, aynı zamanda ve tam da bu nedenle, dünyadaki güç ilişkileri ve mevzilenmelerinde yeni bir dönemin de başlangıcı oldu. '70'lerin başına denk gelen emperyalist dünyadaki iç kutuplaşma eğilimi, Doğu Avrupa'daki gelişmelerin ardından hızlı bir sürece dönüştü ve daha belirgin biçimler kazandı. Dünya çapındaki güç ilişkileri ve mevzilerindeki bu büyük değişimin, bölgesel çapta ve tek tek ülkeler planında da önemli etki ve sonuçları oldu.

'80'li yılların sonunda Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da yaşanan gelişmelerin aynı zamanda, hangi konumda bulunuyor ve de hangi gelenekten geliyor olursa olsun, bir bütün olarak dünya sol hareketini

de bir dönemin sonu

'80'li yılların karşı-devrim döneminde yaşadıkları ağır yenilgi, devrimci-demokrasinin bu iki kanadını yeni süreçlerle yüzyüze bıraktı. Sağ kanat neredeyse tümden liberal-tasfiyeci bir evrime girdi. Sol kanat ise kendi içinde yeni bir iç ayrışmanın sancılarını yaşamaya başladı. Temelde küçük burjuva olarak kalan ideolojik ve toplumsal kimlik bunu şiddetle zorladı. Yenilginin sonuçlarına devrimci ve oportünist yaklaşım, bu iç ayrışmanın ana kutuplarının oluşmasının ilk temel etkeni oldu.

derinden sarstığını biliyoruz. Bu gelişmeler, şu veya bu ülkede, uluslararası etki kadar kendine özgü iç dinamiklerle de şekillenmiş bulunan sosyalizm iddiasındaki sol parti ve örgütleri yeni bir dönemin eşiğine getirdiler. Yeni ayrışma ve saflaşmalar, bölünmeler, dağılmalar, belirsizlik ve kargaşa, tüm parti ve akımları değişik oranlarda ve biçimlerde etkiledi. Dünya sol hareketinin komünist olmak iddiası taşıyan hemen tüm kesimleri bu sorunların yarattığı bunalımı hala da yaşamaktadırlar.

Özetle, '80'li yılların ikinci yarısında yaşanan tüm bu olaylar toplamı, dünya çapında bir tarihsel dönemin artık geride kaldığının kesin bir ifadesi oldular.

Doğu Avrupa'daki çöküntünün henüz sıcaklığını koruduğu günlerde toplanan I. Genel Konferansımız, yeni gelişmelerin dünya ölçüsünde geleneksel sol ve devrimci akımlar için ifade ettiği anlam ve sonuçları değerlendirdi. Bu çerçevede, tüm olumsuz etkilerine rağmen, yaşanan gelişmelerin, geçmişin tarihsel deneyimlerini olduğu kadar çağdaş dünyanın bugünkü gelişmelerini de hesaba katan bir ideolojik temel üzerinde, yeni bir komünist hareketin gelişmesi için ifade ettiği olanakları şöyle tanımladı:

"İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel anın ayırdedici özelliklerinden biri de, dünyada ve Türkiye'de sol için bir dönemin kesin bir biçimde kapanıyor olmasıdır. Dünya komünizminin yaşadığı yozlaşma, ortaya revizyonist, popülist ve bu ikisinden de izler taşıyan bir tür ilkel ve dogmatik marksist akımlar çeşnisi çıkarmıştır. Gerici burjuva propagandanın "sosyalizmin yıkılışı" olarak sunduğu şey, gerçekte uluslararası dayanaklarıyla birlikte tüm bu ideolojik akımların yıkılışıdır. Bunun kendisi, Türkiye'de ve dünya ölçüsünde, Marksizm-Leninizm'in gerçek devrimci temeli üzerinde bir yeniden şekilleniş ve yükselişin zeminidir. Tarihsel deneyimin özümsenmesi temeli üzerinde yükselen yeni tip marksist-leninist sınıf partilerinin ortaya çıkacağı bir dönem olacaktır bu." (*Değerlendirme ve Kararlar*, s.126)

B- Türkiye'nin yakın tarihinde bir dönemin sonu

'80'li yılların ikinci yarısı, Türkiye'de de bir dönemin sonudur. Dünyadaki gelişmelerin Türkiye'ye elbette özel bir etkisi oldu. Fakat yine de, Türkiye'deki gelişmelerin kendine özgü bir geçmişi, dinamikleri ve anlamı vardır. Daha da önemlisi, bu gelişmeler dünya ölçüsündeki gelişmeleri çeşitli bakımlardan öncelemişler, fakat sonradan onların özel etkisi altında sonuçlanmış ya da şekillenmişlerdir. Bu olgu, geleneksel sol hareketin durumu ve evrimi için özellikle geçerlidir.

'80'li yılların ilk yarısı, Türkiye'de azgın bir karşı-devrim dönemidir. 12 Eylül darbesi ile tüm toplum askeri bir yönetimin cenderesi içine sıkıştırılarak nefes alamaz duruma getirilmiştir. Devrimci hareket ağır darbeler almış, yığınların tam hareketsizliği sağlanmış, sermaye politikalarının engelsizce uygulanması için istenilen ortam yaratılmıştır. Başlangıçta yalnızca '70'li yılların devrimci yükselişini hedef aldığı ve 24 Ocak Kararları'nın engelsizce uygulanmasını amaçladığı sanılan askeri darbenin, iktisadi, siyasi ve ideolojik planda daha stratejik hedef ve planların bir aracı olarak iş gördüğü sonradan daha iyi anlaşıldı.

Ekonomik cephede, ekonominin yeniden yapılandırılması adı altında "dışa açılım"ı ve Türkiye kapitalizminin dünya kapitalizmiyle daha tam bir bütünleşmesini amaçlayan bir sürece girildi. Bugün özelleştirme politika ve uygulamalarıyla yeni bir evreye giren bu sürecin önemli sosyo-politik sonuçları oldu. Tekelci burjuvazinin iktisadi gücünü dev boyutlara çıkaran bu sürecin orta katmanların yapısında yarattığı değişim ve küçük burjuva katmanlarda yarattığı iktisadi yıkım, Türkiye'nin siyasal ilişkiler ve mücadeleler sahnesine de kaçınılmaz olarak yansıdı.

12 Eylül operasyonu çerçevesinde tekelci burjuvazinin siyasal plandaki en önemli amacı, siyasal yaşam üzerinde mutlak bir tekel yaratma arzusuydu. Bunu yalnızca iktisadi gücünü kullanarak medyadan kültüre kadar toplumsal yaşamın her alanını kendini denetimine almaya çalışarak yapmadı. Aynı zamanda devlet aygıtını da her bakımdan tahkim etti. Medyayı, üniversiteleri, önemli ölçüde sendikaları, öteki bir çok dinsel ve kültür kurumu, çeşitli amaçlı vakıfları vb., devlet aygıtının uyumlu ve bu anlamda organik bir parçası haline getirerek, yönetim aygıtına devasa bir güç ve etkinlik alanı kazandırdı. (Kürt özgürlük mücadelesine karşı yürütülen kirli savaş süreci içinde bu aygıtın bugün nasıl bir biçim aldığı ise bilinmektedir.)

İdeolojik planda ise, '60'lı ve '70'li yılların sosyal-siyasal mücadelelerinin güçten düşürdüğü resmi kemalist ideoloji, Türk-İslam senteziyle ikame edilmeye çalışıldı. Bu açılım yalnızca devrimci düşünceye karşı bir ideolojik dalgakıran oluşturmak amacına değil, fakat aynı zamanda, '80'li yılların ikinci yarısında özel bir heves olarak kendini gösteren Türk ve İslam dünyası üzerindeki emperyalist amaçlara da uygun düşen bir tercih oldu.

Burada ayrıntılarına giremeyeceğimiz bu politika ve uygulamalara ilişkin olarak öncelikle belirtilmesi gereken nokta şudur: Tüm bu "değişimler", Türk burjuvazisinin '50'li yıllardan itibaren yaşadığı hızlı gelişme ve palazlanmanın hem olanaklı ve hem de zorunlu kıldığı politika ve uygulamalar oldular. Tekelci burjuvazi, bir yandan, son 30-40 yılda kazandığı büyük iktisadi gücü toplum yaşamının her alanını kontrol etmek doğrultusunda bilinçli bir biçimde kullanma yoluna gitti. Öte yandan ise, iki devrimci yükseliş döneminin tüm deneyimlerini gözeterek ve iktisadi-sosyal cephede çözme gücü gösteremediği yapısal sorunların yeni devrimci yükselişleri besleyeceği konusunda gerçekçi davranarak, buna karşı **önden** mümkün olan her tedbiri alma bilinciyle hareket etti. Denilebilir ki, nispi güçsüzlüğünden olduğu kadar o gün için Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarının sosyo-politik sonuçları konusunda henüz yeterli bir öngörüden yoksun olması nedeniyle de 12 Mart'ta yarım kalan karşı-devrimci operasyonunu, böylece 12 Eylül'le tamamlamış oldu.

Tüm bu politika ve uygulamaların Türkiye'nin yakın tarihindeki sosyal mücadeleler açısından en önemli sosyo-politik sonuçlarından biri, orta burjuva ve küçük burjuva katmanların politik tercih ya da rollerindeki değişim oldu.

Orta katmanlar: Düzenle tam bütünleşme

24 Ocak politikaları geleneksel orta burjuvazinin belli kesimlerini tasfiye ederken, tekelci ekonomiye yan sanayiler ya da ticaret-pazarlama kanallarıyla çok sıkı bağlarla bağlı yeni bir orta burjuva sınıfın gelişmesini hızlandırdı. Öte yandan, ekonominin rantiye karakterinin alabildiğine güçlenmesine bağlı olarak, neredeyse tümden rantiye yeni tür bir orta sınıf yarattı. Büyük kentlerde önemli bir güç kazanan ve piyasa değerlerinin hararetli destekçisi ve kozmopolit kültürün taşıyıcısı olan bu rantçı orta katmanlar nezdinde düzen önemli bir sosyal dayanak yarattı kendine. Oysa kent orta sınıflarının, özellikle onların aydın temsilcilerinin, '60'lı yıllardaki sosyal uyanışın sol kemalist bir düşünsel-politik içerikle şekillenmesinde önemli rolleri olmuştu. Aynı katmanlar, '70'li yıllarda, solun ve sosyal demokrasinin genel popülist ve anti-faşist söylemi temelinde, alt sınıflarla, CHP şahsında politik bir "birlik" içinde olmuşlardı. Kuşkusuz bu yolla, emekçi sınıfları düzene bağlama kayışı olarak, "ilerici" görünüm içinde özünde gerici bir rol oynuyorlardı. Fakat yine de düzen içi bir "sol" ideolojik-politik konumu tutuyorlar ve genel sol politizasyonda belli bir rol oynuyorlardı.

'80'li yıllar bu konumda önemli değişimlere yol açtı. 24 Ocak politikaları organik iktisadi bağlarla, 12 Eylül karşı-devrimi ise, gerek "gücünü göstererek" gerekse de devrime ve sosyalizme düşmanlık temelinde ideolojik açıdan bütünüyle kazanarak, bu katmanları düzene en sıkı şekilde bağladı. Sol kemalist ideolojinin Kürt halkının ulusal uyanışı karşısında en şoven bir karakter kazanması ise, şu son yıllarda bu katmanları düzene perçinleyen yeni bir etken olarak rol oynadı. Bu katmanlardaki tutum değişikliğinin politik aynası yalnızca Özalcı politik akımın büyük kentlerde belirgin bir güç kazanması değildir. Fakat aynı zamanda, sosyal-demokrasinin 12 Eylül sonrasında düzen içinde üstlendiği yeni politik roldür de. Bunu muhalefetteki ve son dört yıldır koalisyondaki SHP kadar, ismi artık Türkeş ile birlikte anılan Ecevit'in yeni politik kişiliği üzerinden de izlemek mümkündür.

Orta burjuva katmanların bu sosyo-politik tutum değişikliği, '80'li yılların önemli gelişmelerinden biridir. Bu, görünürde sola güç kaybettirmiştir; fakat gerçekte, düzen solunun devrimci sol hareket üzerindeki etkinliğinin temel toplumsal zeminindeki bu kayma tümüyle devrim lehine bir gelişme olmuştur. Zira bu sayede, bugünün ve geleceğin devrimci sosyal mücadelelerinin yozlaştırıcı ve geriye çekici bir toplumsal-siyasal bağdan kurtulması kolaylaşmıştır.

Küçük burjuvazi: Çözülme ve dağılma

Küçük burjuva katmanlara gelince, 24 Ocak politikalarının bu kesimlerde yarattığı yoksullaşma ve yıkım özel bir açıklama gerektirmiyor. Asıl vurgulanması gereken, 12 Eylül karşı-devriminin

baskı ve terörünün, esası itibarıyla, kent küçük burjuva katmanlarının devrimci yükseliş döneminde devrimci örgütlere toplumsal dayanak oluşturan kesimlerini hedef aldığı olgusudur. '60'lı ve '70'li yılların ikinci yarılarını kaplayan iki yükseliş döneminin yarattığı yorgunluğun üzerine böylesine kapsamlı bir karşı-devrim hareketi de binince, bu kesimlerde yaşanmakta olan iktisadi çözülmeye politik bir yılgınlık ve pasifleşme de eşlik etti. Kolay devrim hayallerinin kolayca tuz buz olmasının yarattığı hayal kırıklığı, devrimci örgütlerin ciddi bir direniş göstermeksizin uğradıkları yıkımın yolaçtığı tepki ve güvensizlik, devletin sistematik ve acımasız baskı ve terörünün yarattığı korku ve yılgınlık, tüm bu faktörler bir arada, küçük burjuvazi üzerinde derin bir pasifleştirici etki yarattı. '80'li yılların sonunda Doğu Avrupa'da yaşanan ve burjuva propagandanın "sosyalizmin yıkılışı" olarak sunduğu gelişmeler ise, bunu iyice pekiştirdi.

Bu, '60'lar sonrasının büyük hareketliliği içinde küçük burjuva öğenin toplumsal ve politik planda tuttuğu hakim yerin artık geride kalması anlamına geliyordu:

"Bugün varılan yerin 20 yılı aşkın bir geçmişi, evrimi, mantığı vardır. 12 Eylül dönemi küçük burjuva siyasal bozulmayı ve dağılmayı yalnızca hızlandırmıştır. Büyük toplumsal sorunlara, iç gerilimlere, sert sınıf çatışmalarına sahne kapitalist bir ülkede, mücadelenin yükünü sürekli çözülen bir toplumsal tabaka olarak küçük burjuvazi omuzlayamazdı, omuzlayamadı. İki yükseliş ve onu izleyen iki gericilik döneminin ağır yükü küçük burjuva katmanları yordu, şevk ve heyecanını kırdı, siyasal yaşamın gerisine itti. Küçük burjuvazinin toplumsal bir sınıf olarak devrimci siyasal yaşamımıza hakim olduğu dönem artık geride kalmıştır. Politik aktiviteleriyle geçmişte işçi hareketini gölgelemiş küçük burjuva katmanlar, yeni bir hareketliliği ancak işçi hareketinin etkisi ve onunu gölgesinde yaşayabilirler." (*Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm*, s.12-13)

12 Eylül bu açıdan bir dönüm noktası olmuştur. Fakat bunun anlaşılıp bilince çıkarılması için, karşı-devrimin hız kesmesi ve yeni bir kitle hareketliliğinin ilk örneklerinin yaşanması gerekmiştir.

Bu arada önemle kaydedelim ki, Kürt küçük burjuvazisinin dikkate değer bir kesimi bu değerlendirmenin dışındadır. Bu bizi, '80'li yılların ikinci yarısının en önemli bir diğer temel gelişmesi olan Kürt halkının büyük uyanışına ve özgürlük mücadelesine getiriyor.

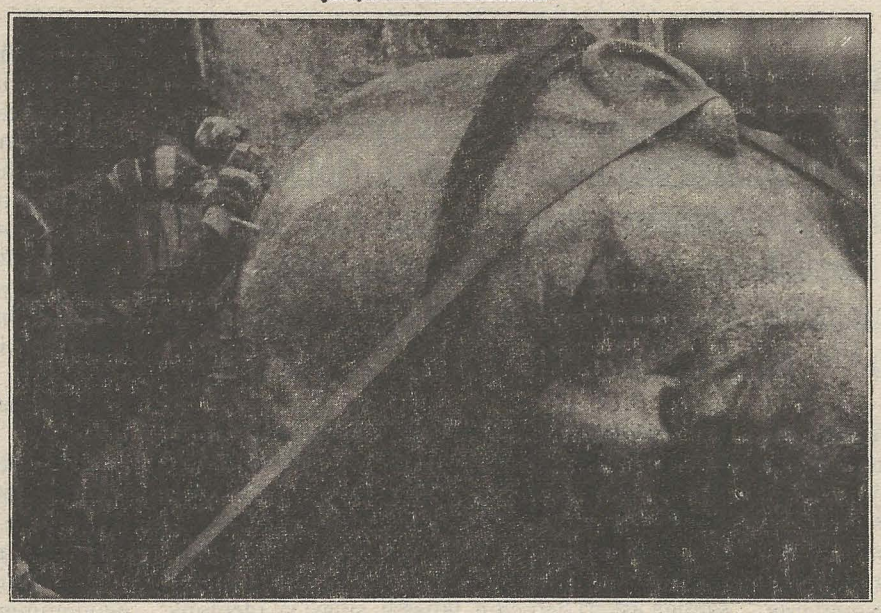
Kürt küçük burjuvazisi: Ulusal kurtuluş misyonu

Sömürgeci egemenlik sisteminin geleneksel kurum ve ilişkilerini olduğu kadar bir bütün olarak toplumu da derinden sarsan bu mücadele onlarca yıllık bir birikimin üzerinde yükseldi, onun ürünü oldu. Mücadele bugünkü gücünü, sürekliliğini ve soluğunu bu geçmiş tarihsel birikimden aldı. Cumhuriyetin ilk dönemlerinden farklı olarak ve toplumun genelinde modern sınıf ilişkilerinde yaşanan gelişmeye bağlı olarak, yeni dönemde bu birikim Kürt alt sınıfları içinde oluştu. Yıllar içinde mayalanan ulusal hareket, '60'lı yılların sonundan itibaren kendini dışa vurmaya başladı.

Ne var ki, asıl patlamasını '80'li yılların ikinci yarısında yaşadı. Ulusal demokratik içerikteki bu mücadelenin sürükleyici gücü, '60'lardaki başlangıç döneminde olduğu gibi '80'lerin ikinci yarısındaki patlama döneminde de, küçük burjuvazi oldu. Küçük burjuvazi, yalnızca ideolojik-politik planda önderlik öğesi olarak değil, fakat aynı zamanda önemli bir kadro kaynağı ve kitle gücü olarak da Kürt ulusal özgürlük mücadelesi içinde özel bir yer tuttu ve halen de tutmaktadır. Demek oluyor ki, Türkiye'de **hakim politik öğe olarak** oynadığı devrimci rolü geride bıraktığı bir dönemin ardından küçük burjuvazi, Kürdistan'da benzer bir politik rolü etkin biçimde sürdüren bir sınıf olarak ortaya çıktı. Geçmişte Türkiye'nin geleneksel-devrimci demokrat hareketine önemli toplumsal dayanak olan ve onu kadrosal bakımdan sürekli besleyen Kürt küçük burjuvazisi, bundan böyle artık büyük bir bölümüyle ulusal hak ve özlemler ekseninde bir mücadeleye kaymış oldu. Böylece artık farklı bir politik motivasyonla hareket edecek, farklı bir politik misyonun taşıyıcısı olacaktı.

Bu mücadelenin katettiği başarı devrimci bir çözüm için zorunlu koşul olan işçi sınıfının devrimci rolüyle birleşemediği ölçüde, mücadeleyi sürdürmek ve belli ulusal hedefler doğrultusunda başarıya ulaştırmak kaygısı, PKK şahsında temsil edilen bu sınıfı, Kürt burjuva sınıflarıyla yakın ve gelecek için tehlikeli politik ilişkilere yöneltmiş bulunmaktadır. Geçmişte kendi üst sınıfları yerine Türkiye devrimci hareketi şahsında Türk işçi ve emekçi sınıflarıyla mücadele ve kader birliğine eğilim duymuş olan Kürt küçük burjuvazisinin, tam da ulusal sorun çerçevesinde oynadığı devrimci rol ve sağladığı başarı sonucunda bugün düştüğü bu paradoksal durum dikkate değerdir. Daha da kötüsü, o bu politik yönelime büyük kentlerin Kürt işçilerini de kazanmaya çalışmakta, bu doğrultuda bir çaba içinde bulunmaktadır. Böylece işçi sınıfının mücadele ve örgüt birliğini zaafa uğratan son derece olumsuz bir rol de oynamaktadır.

'80'li yılların sonunda Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da yaşanan gelişmelerin aynı zamanda, hangi konumda bulunuyor ve de hangi gelenekten geliyor olursa olsun, bir bütün olarak dünya sol hareketini derinden sarstığını biliyoruz. Bu gelişmeler, şu veya bu ülkede, uluslararası etki kadar kendine özgü iç dinamiklerle de şekillenmiş bulunan sosyalizm iddiasındaki sol parti ve örgütleri yeni bir dönemin eşiğine getirdiler. Yeni ayrışma ve saflaşmalar, bölünmeler, dağılmalar, belirsizlik ve kargaşa, tüm parti ve akımları değişik oranlarda ve biçimlerde etkiledi. Dünya sol hareketinin komünist olmak iddiası taşıyan hemen tüm kesimleri bu sorunların yarattığı bunalımı hala da yaşamaktadırlar.

İşçi sınıfı: Yeni dönemde ön planda

Ve nihayet, '80'li yılların ikinci yarısının Türkiye'nin sosyal mücadeleler tarihi bakımından en önemli gelişmesine geliyoruz. Bu, alt sınıflar içinde işçi sınıfının belirgin biçimde öne çıkması ve 1987 yılında uç veren kitle mücadelesinin esas toplumsal gücünü oluşturmasıdır. Önemle belirtmeliyiz ki, 12 Eylül karşı-devriminin yarattığı iktisadi koşulların ve politik-moral yıkımın '80'li yılların ikinci yarısında ileriye ittiği tek sınıf işçi sınıfı oldu. Onu ancak '90'lı yıllara girişte, 24 Ocak politikalarının alabildiğine yoksullaştırdığı ve yaşama koşulları bakımından olduğu kadar sosyo-politik eğilimler bakımından da işçi sınıfına yakınlaştırdığı kamu çalışanları izledi.

Türkiye işçi sınıfı, kapitalizmin '50'ler sonrasındaki büyük gelişme atılımına bağlı olarak, nicel ve nitel açıdan hızla güçlendi ve daha '60'lı dönemin ilk yıllarında kitlesel biçimde mücadele sahnesine çıktı. Fakat aynı kapitalist gelişmenin sarstığı ve uyandırdığı geniş küçük burjuva katmanların mücadeleleri ve politik bakımdan daha hızlı bir gelişme yaşaması, işçi hareketini önemli ölçüde gölgeledi. Bu, '60'lı ve '70'li yıllardaki sosyal hareketliliğin en ayırdedici özelliklerinden biridir. Oysa '80'li yılların ikinci yarısında durum artık tümüyle başkadır. İşçi hareketi belirgin biçimde öne çıktı; toplumsal muhalefetin odağı ve ekseni haline geldi.

12 Eylül'ü önceleyen 20 yıllık dönem içinde işçi sınıfı iktisadi ve kısmen demokratik siyasal mücadeleler içinde önemli bir deneyim biriktirdi. Bununla birlikte, 12 Eylül öncesi demokratik siyasal kitle hareketinin önemli bir bileşeni olmasına rağmen, hemen tümüyle burjuva reformist ve küçük burjuva revizyonist partilerin ideolojik-politik denetiminde kaldı. Örgütlenme alanında ise sendikaları hiçbir biçimde aşamadı.

Tekelci sermayenin 12 Eylül saldırısı işçi sınıfını bu henüz oldukça zayıf gelişme düzeyinde yakaladı ve işçi sınıfının o güne kadarki tüm demokratik kazanımlarını bir çırpıda yok etti. İktisadi planda ise, 24 Ocak Kararları'nın esas hedefi zaten işçi sınıfıydı. Yıllar süren 12 Eylül operasyonunun siyasal plandaki hedefi devrimçi hareketi ezmek idiyse, toplumsal plandaki ana hedefi işçi sınıfını ağır sömürü koşullarına razı etmek, yerli ve emperyalist sermaye için bir "ucuz işgücü cenneti" yaratmaktı. Bu amaca fazlasıyla ulaşıldı. Reformizmin ve revizyonizmin işçi hareketi üzerindeki ezici etkinliği ona kolay bir yenilginin acısını tattırdı. Karşı-devrimin ilk birkaç yılında, belli bir moral çöküntü, güçsüzlük ve kendine güvensizlik duygusu, dağınıklık, şaşkınlık, ne yapacağını bilememezlik, bu kolay yenilginin kaçınılmaz sonuçları oldu işçi sınıfı için.

Tekelci burjuvazi, 12 Eylül saldırısıyla birlikte, işçi hareketinin bir kaç on yıl içinde biriktirdiği hak ve kazanımları peşpeşe gaspetmekle yetinmedi. Yıllar boyunca, neredeyse basit bir üretim nesnesine indirgediği işçi sınıfının yaşam koşullarında büyük bir yıkım yaratan ağır sömürü politikaları uyguladı. Ama işte tam da bu yolla, işçi sınıfına kendi tarihinin en büyük atılımını yaşayabileceği zemini de bizzat hazırlamış oldu. Kolay yenilginin acısı ve sonuçları sonraki yılların keyfi baskı ve ağır sömürü politikalarıyla birleşince, bu, işçi sınıfının derinliklerinde büyük bir hoşnutsuzluk ve mücadele isteği biriktirdi. '87'de kendini grev hareketindeki belirli sıçramayla gösteren ve '89-90 yıllarında tam bir kitlesel patlama halini alan büyük işçi eylemliliği bu birikimin bir ürünü oldu.

Başlangıçta hareketlenme son derece zayıf, temkinli ve elbette iktisadi istemlere dayalı bir grev hareketi biçimindeydi. Grev hareketindeki ilk büyük gelişme 1987 yılında yaşandı ve bu yıl sınıf hareketinin yeni dönemki gelişmesinde gerçek bir dönüm noktası oldu. Fakat '80'li yılların ortalarında sendikaların düzenlediği bazı işçi toplantılarındaki hava, daha o zamandan, işçi hareketinin sonraki kitlesel patlamalarının ilk işaretlerini veriyordu. (Sonradan yüzbinlerce işçiye malolan "İşçiler Elele Genel Greve!" sloganının daha 1984'deki bir işçi toplantısında ortaya atıldığını hatırlamak gerekir.)

Türkiye'de ve dünyada '80'li yılların ikinci yarısına yığılan ya da bu yıllarda kavranır hale gelen gelişmelerin geleneksel sol hareket üzerindeki etkileri neler oldu? Bu soru, öncelikle geleneksel sol hareketin 12 Eylül'ü önceleyen son 20 yılını kısaca ele almamızı ve tanımlamamızı gerektiriyor.

C- Geleneksel devrimci harekette yol ayrımı

'60'lı yılların büyük sosyal-siyasal hareketliliği içinde yeniden şekillenen yakın dönem sol hareketi, '70'lerin başında kendi içinde devrimci ve reformist iki ana akım halinde farklılaştı. Küçük burjuvazinin devrimci ve reformist eğilimlerinin iki ayrı politik ifadesi olan bu iki ana akım, kendi içinde ayrıca belli farklılaşmalar yaşayarak evrimleşti. '70'li yılların ikinci yarısını sarsan siyasal hareketlilik içinde önemli bir gelişme gücü kazanan sol hareket, '80'li yılların eşiğine ulaşıldığında, gerçekte eski temeller üzerindeki gelişmesinin sınırlarına ulaştığının da işaretlerini vermeye başladı. 12 Eylül karşı-devrimi bunun üzerine geldi. Sol örgütler ağır bir yenilgi aldılar ve büyük bir dağılma yaşadılar. Devrimci ya da reformist tüm bu parti ve örgütlerin temel

toplumsal dayanağı olan küçük burjuva demokratik hareket de, aynı şekilde büyük bir kırılma ve çözülmeye uğradı.

Bu temel üzerinde, '80'li yılların ilk yarısının solun tarihi bakımından ayırdedici özelliği, reformist ve devrimci kanatlarıyla bir bütün olarak geleneksel sol hareketin, kolay bir yenilgi ve dağılma ortamında içine düştüğü çok yönlü bunalımdır. Bu bunalımın temel öğeleri ve dinamikleri, hareketin 20 yıllık evrimi içinde adım adım oluşup olgunlaşmıştı. Karşı-devrim bunu en belirgin biçimde açığa çıkaran ve elbetteki yaşattığı ağır yenilgiyle derinleştirip boyutlandıran bir rol oynadı. Dolayısıyla, sonraki toparlanma döneminin de daha açık anlaşılabilir hale getirdiği gibi, geleneksel sol hareketin içine düştüğü bunalım, hiç de karşı-devrim saldırısının yol açtığı sınırlı ve geçici bir olgu değildi. Fakat tersine, kökü derinlerde bir yapısal bunalımdı sözkonusu olan.

Komünistlerin bir çok vesileyle ayrıntılı biçimde tahlil ettikleri gibi, bu, herşeyden önce ve temelde, bir küçük burjuva bunalımıydı. Bu bunalımın toplumsal-siyasal anlamı; iki yükseliş döneminin yükünü taşıyan, ona hakim öğe olarak ideolojik-politik rengini veren bir sınıfın, küçük burjuvazinin, zor döneme ve modern burjuva toplumdaki zorlu mücadelelere dayanaksızlığının açığa çıkması; bu sınıfın, tüm sosyalizm iddialarına rağmen, temelde demokratik nitelikte olan siyasal hareketinin çözülüp dağılmasıdır. İdeolojik ve örgütsel anlamı ise; küçük burjuvaziye dayalı bir devrimcilik anlayışının; onun ufkunun teorik ifadesi olan bir programın; bu toplumsal taban üzerinde şekillenmiş, maddi ve moral değerlerini burada oluşturmuş bir örgütsel kimliğin, çöküntüsü ve iflasıdır.

'80'li yılların ikinci yarısında uluslararası planda yaşanan gelişmeler, geleneksel hareketin kendine özgü yapısından köklenen bu bunalımın üzerine geldiler. Böylece Türkiye'nin geleneksel sol hareketi için bir dönemin noktalandığı gerçeğini kesinleştirmiş oldular.

Geleneksel sol hareketin '80'li yıllarda içine girdiği bu bunalımın kapsamını ve ana öğelerini, I. Genel Konferansımız şöyle özetlemişti:

"İlkin, doğuş ve gelişme döneminde hareketi besleyen geleneksel toplumsal dayanaklar yitirilmişti. Küçük burjuva toplumsal katmanlar belirgin bir biçimde mücadeleden kopmuş, yorgun ve yılgın düşmüşlerdi. Öğrenci hareketi kitlesel karakterini kaybetmiş, geçmiş dönemlerin görkemiyle kıyaslandığında, tanınmaz hale gelmişti. Aydınlar hemen tümüyle düzene yamanmışlardı. Sol sendika bürokrasisi ise DİSK'in tasfiyesiyle birlikte büyük güç kaybetmiş, yeni dönemde şekillenen kesimi ise burjuva reformizminin destekçisi haline gelmişti. O güne dek hareketi beslemiş toplumsal tabandaki bu dağılma, geleneksel sol hareketin yaşadığı bunalımın maddi zeminiydi.

"İkinci olarak, bunalım ideolojik cephedeydi. Solun reformist kanadı tam bir ideolojik çöküş ve çürümeye uğradı, açıkça düzen yanlısı bir konuma geçti. Devrimci-demokrasi ise, halkçı teori ve programları etkili ve cazip kılan küçük burjuva dalganın kırılmasıyla, bir ideolojik kimlik bunalımına girdi. Türkiye'nin modern gerçeklerinin artık daha iyi görülebiliyor olması da, eski teorilere derin bir güvensizliği besleyen bir başka etken oldu. Yeni dönemin hareketliliğine damgasını vuran işçi sınıfına yöneliş, bu bunalımı iyice artırdı. Zira tam da bu sayede, eski ideolojik şekilleniş ile yeni sınıfsal yöneliş arasındaki çelişki, daha açık görülür hale geldi.

"Yapısal bunalımın üçüncü temel kaynağı ise, şekilleniş ve gelişme döneminde solun değişik kesimlerine uluslararası dayanak olmuş, onları ideolojik, politik ve moral yönden beslemiş başlıca odakların yaşadığı çözülme ve çöküş oldu. Eski toplumsal dayanaklarını kaybeden, eski ideolojik konumuna artık güvensizlik duyan sola son darbe, uluslararası dayanaklarından da yoksun kalmak oldu. Bu son gelişme dünya sosyalizminin tarihsel geçmişinden ve akibetinden gelen sorunların daha derinden ve sarsıcı bir biçimde hissedilmesine yolaçtı. Tüm bu etkenlerin içiçe geçmiş baskısı altında, geleneksel yapılarda bir çözülme, ayrışma ve bir yeniden saflaşma kaçınılmazdı." (*Değerlendirme ve Kararlar*, s.136-137)

EKİM şahsında, proletaryanın dünya görüşü ve devrimcilik anlayışına dayalı bir komünist hareketin doğuşu, tam da bu iç ayrışma ve saflaşmaların bir ürünü olarak gerçekleşti. 1987 yılı, Türkiye'de olayların seyri ve devrimci hareket için gerçek bir dönüm noktası olan bu kritik yıl, aynı zamanda

Sosyalizm iddiası taşıyan küçük burjuva bir siyasal hareket, gerek toplumsal özellikleri nedeniyle, gerekse bundan ayrı düşünülemeyecek olan demokratik ve sosyalist kimliklerin eklektik karışımı nedeniyle, bir iç ayrışmaya ve saflaşmaya müsait bir potansiyeli her zaman içinde taşır. Tüm sorun, düşünsel-siyasal evrimin bunu olgunlaştırması ve sınıf mücadelesinin seyrinin ise bunu açığa çıkarmasıdır.

hareketimizin siyasal yaşama doğduğu bir yıldır.

Bu dönemeçte iki önemli gelişme üst üste düştü. İlkin, uzun yıllar sürmüş bir yenilgi döneminin ardından, devrimci örgütler nihayet bir ilk ciddi yeniden toparlanma çabasına tam da 1987'de giriştiler. Ve ikinci olarak, bunun artık küçük burjuva bir taban üzerinde olamayacağı, zira bu sınıfın eski coşkulu mücadele ruhu ve isteğini kaybettiği, yeni dönem toplumsal hareketliliğinin artık işçi sınıfının damgasını taşıyacağı bu sıralar kendini gösteren somut olgularla hissedilmeye başlandı.

EKİM'in işte tam da bu iki önemli olgunun örtüşme momentinde doğması dikkate değer bir olgudur: Bu elbette basit bir raslantı değildi. EKİM'i yaratan koşullar ve dinamiklerle birlikte düşünüldüğünde, açık ve anlaşılır nedenlere dayalı son derece mantıksal bir gelişmeydi.

"1987 yılı, Türkiye'nin yakın geçmişine damgasını vuran küçük burjuva hareketliliğin ve bu temel üzerinde, bu hareketlilik içinde kendini bulmuş ve oluşturmuş küçük burjuva devrimciliğinin/sosyalizminin artık geride kaldığı gerçeğinin daha net görülebildiği bir dönemeci işaretler. EKİM, bu gerçekliğin bilincidir." (*Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi*, s.28)

EKİM, bu gerçeğin bilincidir! Bu ifade, hareketimizin ideolojik konumunu, bugünkü sol hareket içinde tuttuğu özel yeri, geleneksel hareketle kendi arasındaki derin ve kalın ayrım çizgilerini en iyi ve özlü bir biçimde özetliyor.

Zira geleneksel devrimci hareketin yeni dönemdeki en temel tutarsızlığı, bir başka toplumsal zeminde şekillenmiş ve olgunlaşmış bir devrimcilik anlayışını, köklü bir muhasebe ve eleştirisini yapmak gereği duymaksızın bu kez işçi sınıfı içinde sürdürmeye kalkmak olmuştur. Oysa bu hareket 20 yıllık evrimini küçük burjuva bir toplumsal zeminde yaşamıştı. İdeolojik kimliğini ve teorik-programatik şekillenmesini bu temel üzerinde bulmuş, gelenek ve değerlerini burada oluşturmuş, politika ve örgüt anlayışını ve pratiğini bu sınıf içinde yaşamıştı.

Özetle kendini burada bulmuş, burada büyümüş, burada olgunlaşmış ve nihayet yenilgi ve bunalımı da bu temel üzerinde bu sınıfla içiçe yaşamıştı.

Dolayısıyla, yeni dönemde toplumsal kimliğini gerçekten değiştirebilmesi için, öncelikle kendi eski kimliği ile hesaplaşması, onun ürünü olan teorik bakış açısını, ideolojik çizgiyi ve örgüt anlayışını terketmesi gerekirdi.

EKİM, bu yolu tutan tek gerçek hareket oldu; zira EKİM bir dönemin geride kaldığının bilinciydi ve bizzat bu geride kalan dönemle köklü hesaplaşmanın bir ürünüydü.

Sosyalizm iddiası taşıyan küçük burjuva bir siyasal hareket, gerek toplumsal özellikleri nedeniyle, gerekse bundan ayrı düşünülemeyecek olan demokratik ve sosyalist kimliklerin eklektik karışımı nedeniyle, bir iç ayrışmaya ve saflaşmaya müsait bir potansiyeli her zaman içinde taşır. Tüm sorun, düşünsel-siyasal evrimin bunu olgunlaştırması ve sınıf mücadelesinin seyrinin ise bunu açığa çıkarmasıdır. Türkiye'de '60'lardan '80'lere 20 yıllık evrimin olgunlaştırıp hazırladığı ve 12 Eylül'de yaşanan ağır yenilginin ise açığa çıkardığı iç ayrışma ve yeni temeller üzerinde saflaşma, bunun somut bir ifadesinden başka bir şey değildir.

'60'larda kendini reformist temelleri üzerinde bir burjuva sosyalizmi olarak gösteren sol hareket, '70'lerin başındaki ilk büyük iç ayrışmasıyla kendi bünyesinden devrimci bir akım doğurdu. Tüm temel özellikleri itibarıyla küçük burjuva sınıfın devrimcilik anlayışını temsil eden bu yeni devrimci-demokratik akım belli gelişme safhalarından geçti. '70'li yılların ikinci yarısında kendi içinde belirgin bir yeni iç farklılaşma yaşadı. Bazı devrimci gruplar reformizme ve revizyonizme karşı mücadele içinde Marksizme daha çok yakınlaşırlarken, öteki bazıları tersinden bir eğilimle revizyonizmle uzlaştılar ve burjuva reformizmine karşı kronik bir zayıflık gösterdiler.

'80'li yılların karşı-devrim döneminde yaşadıkları ağır yenilgi, devrimci-demokrasinin bu iki kanadını yeni süreçlerle yüzyüze bıraktı. Sağ kanat neredeyse tümden liberal-tasfiyeci bir evrime girdi. Sol kanat ise kendi içinde yeni bir iç ayrışmanın sancılarını yaşamaya başladı. Temelde küçük burjuva olarak kalan ideolojik ve toplumsal kimlik bunu şiddetle zorladı. Yeniden toparlanma çabasına bağlı ve bunun bir önkoşulu olarak, yenilgi döneminin ve bundan hareketle yakın geçmişin muhasebesi sorunu gündeme girince, iç ayrışma kendini kaçınılmaz biçimde dayattı. Yenilginin sonuçlarına devrimci ve oportünist yaklaşım, bu iç ayrışmanın ana kutuplarının oluşmasının ilk temel etkeni oldu.

EKİM; devrimci hareketin o güne dek biriktirdiği devrimci mirasın sahiplenilmesi temeli üzerinde, geçmiş hareketin küçük burjuva ideolojik sınıfsal yapısının köklü bir eleştirisi tutumunun temsilcisi olan eğilimin şekillenmesiyle ortaya çıktı. Geçmişin mirasına ve yenilginin sonuçlarına bu tür bir devrimci yaklaşımın, yeni dönemde, devrimci kimliği koruyabilmenin ve daha ileri bir düzeyde onu yeniden üretebilmenin olmazsa olmaz koşulu olduğunu, sonraki gelişmeler daha iyi gösterdiler. Dün küçük burjuva bir sınıfsal özün yansıması olan geçmiş devrimci-demokrat kimliği sürdürmek tutuculuğu gösterenlerin, bugün devrimcilikten demokratlığa nasıl bir düşüş yaşadıklarını ibretle izlemek mümkündür.

Bu bizim için ne şaşırtıcıydı, ne de beklenmeyen bir gelişmeydi. Tersine komünistler, '80'lerin ikinci yarısındaki iç ayrışmada, sözde geçmişi savunmak adına, geçmiş hareketten ileriye doğru bir kopuşa karşı tutucu bir direniş gösterenlerin bugün içine düştükleri bu durumu, yeni dönem tasfiyeciliğini çözümleyen yazılarda şöyle tanımlanmışlardı:

"Dün geçmişle hesaplaşmanın önünü tıkayanlar, bugün o geçmişin de gerisine düşmenin başını çekiyorlar. Dünün eskide direnme tutuculuğu, yeni iç ve uluslararası koşullarda, bugün legalist reformist bir kimliğe dönüşüyor. Dün geçmişi devrimci bir temelde aşmaya ayak direyerek, böylece geçmişin liberal eleştirisine girişenlerin işlerini kolaylaştıranlar, bugün kendileri de aynı liberal platforma sürükleniyorlar." (*Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi*, s.13)

Fakat dikkate değer bir başka olgu, bu gerçeği tamamlamaktadır. Bu aynı geçmişin tüm devrimci mirasını ve mevzilerini korumak ve savunmak görevi de, bugün, tam da bu geçmişe proleter sosyalizmi platformundan en sert ve kapsamlı eleştirileri yönelten komünistlere kalmıştır. Bu objektif olgu, tümüyle mantıksal bir sonuçtur. Zira geçmiş devrimci mirası savunmanın ve sürdürmenin bu geçmişi ileriye doğru aşmaktan başkaca bir yolu yoktur.

Aleviler, saflarını kendi işbirlikçilerinin değil, sınıf kardeşlerinin yanında belirlemelidir

Devletle Uzlaşma Değil, Sınıf Savaşı!

'80'lerin depolitizasyon ortamında bazı Alevi küçük burjuva aydınlarının girişimiyle alevilerin inanç özgürlüğü temelinde yayın alanında başlayan bu hareket, özellikle Sivas katliamı sonrasında dernek ve vakıflar aracılığıyla yaygın bir örgütlenmeye girişti. Alevilerce kutsal sayılan kişilerin türbeleri çevresinde dergah örgütlenmeleri geliştirildi. Pir Sultan Abdal, Hacı Bektaş-ı Veli dernekleri, Alevi Kültür Evleri, vakıflar hızla çoğaldı. Bu örgütlenmeler de, kısmi ve istisnai durumlar dışında, egemenlik hep mülk sahibi sınıflar tarafından elde tutuldu.

Alevilik, sadece, sermaye devletinin örgütlediği katliamlarla ya da Alevi inanç ve ibadet sistemlerine yönelik iğrenç iftiralarla gündeme gelen, son bir kaç yıldır ise neredeyse gündemden düşmeyen ezilen bir mezheptir. Bu katliam ve iftiralara karşı Alevi emekçi kitlesinin yaygın protesto eylemleri olmasaydı eğer, yaşanan olaylar ve Alevilik burjuva medyada bir kaç satırlık haber değerini ancak bulabilirdi. Fakat Sivas katliamı sonrası yüzbinlerce emekçiyi kucaklayan, Gazi katliamı sonrasında ise bir isyan ateşine dönüşen hareketlenme, medyanın geniş ilgisinin de ötesinde bir bütün olarak sermaye devletinin dikkatlerini Alevi işçi ve emekçileri üzerinde yoğunlaştırmasına sebep oldu.

Bu ilgi ve dikkatin yönü Aleviliğin ezilen bir mezhep olma konumuna son vermek değildir. Türk sermaye devleti Türkiye'de çoğunluğun dini inancı olan Sünni İslam'ı devlet dini olarak benimsemiş, hatta 1921 Anayasası'nda da bunu resmen kabul etmiş, ancak fiili durumu resmileştirmeye gerek görmediğinden olsa gerek, sonradan kaldırmıştır. Diyanet örgütlenmesindeki Sünni egemenlik de bunun bir başka yoldan ifadesi olmuştur. O halde sermaye devletinin Alevi kitleye olan ilgisi nereden kaynaklanmaktadır?

Aleviler, '60'lı yıllarla birlikte Türkiye'de kapitalizmin gelişmesine paralel olarak yaşanan kırdan kente göçün önemli bir kısmını oluşturuyorlardı. Ve bu göç sonucunda sanayi kentlerinin varoşlarını mesken tutarak işçileşmişlerdi. '70'li yıllarda popülist devrimci hareketlerin ve burjuva solunun (sosyal demokrasinin) tabanını önemli ölçüde aleviler teşkil ediyordu. Eşitlikçi ve dayanışmacı kültürel dokuları, popülist devrimci hareketlerle kaynaşmalarını kolaylaştırmış ve sermaye devleti açısından da sisteme yönelik bir muhalefet odağı olarak kabul edilmişlerdi.

'80'li ve '90'lı yıllarda, kentlerdeki Alevi kitlesi içinde sınıfsal farklılaşma yoğunlaşmış, belirginleşmiş olmasına rağmen önemli ölçüde işçi ve emekçi kimliğini koruyan aleviler hakkında sermaye devleti bu yaklaşımını hala muhafaza etmektedir. Devrimci örgütlerin Alevi emekçiler içinde hala bir etkisi vardır. Dahası sosyal-demokrasi, artık geçmişte olduğu gibi Alevi kitlesi içinde eski saygınlığını ve etkisini yitirmiştir. Bu durum ise Alevi emekçilerin devrimci akımların etkisine daha fazla girmesinin zeminini yaratmaktadır. Nitekim Sivas katliamı sonrasında düzenlenen cenaze törenleri, yüzbinlerce Alevi emekçiyle devrimcilerin buluşmasının görkemli bir ifadesi olmuştu. Gazi direnişinde ise bu buluşma militan bir karakter kazanarak derinleşmeye başladı. Binlerce emekçi, barikatlarda devrimcilerle omuz omuza devlet güçlerine karşı savaştı. Birlikte ölüme yürüdüler. Önden Sivas katliamı sonrasındaki kitle hareketi, sermaye devletine Alevi emekçilere karşı özgün bir politika geliştirmesi gerektiğini göstermişti. Devlet bu konuda kısmi bazı adımlar da attı. Bizzat devlet başkanlarının ağzından Alevi reformuna ilişkin vaadler verildi. Demirel Hacı Bektaş şenliklerine katılıp alevilere yönelik nutuklar atarak birlik çağrıları yaptı. Fakat siyasal süreçleri tıkanan ve bu nedenle temel bir çok sorununu aşma konusunda köklü çözümler üretme yeteneği gösteremeyen sermaye devleti bu konuda da statükoyu bozacak politikalar geliştiremedi.

Gazi mahallesinde kahvehane tarama olayından sonra patlak veren isyan ise sermaye devletinin bu kez baltayı taşa vurduğunu gösterdi. Gazi direnişinin katliamla bastırılması sonrasında, sermaye devleti, Alevi emekçilere yönelik daha incelikli politikalar geliştirme ihtiyacı duydu. Gazi Direnişi, genel olarak emekçi kesimlerde, özel olarak da Alevi yoksul emekçilerle devrimcilerin militan bir buluşmasıydı ama aleviler içinde küçük-büyük mülk sahibi bir tabakanın devlet savunuculuğu temelinde direniş ateşini söndürme çabasına da tanık olduk. Bu kaçınılmaz bir durumdu. '80'li ve '90'lı yıllarda alevilerin belli bir kesimi zenginleşme yönünde epey adım atmışlar ve hangi kökenden olursa olsun mülk sahibi sınıfların yapacağı gibi mülkiyet ve birikim haklarının biricik güvencesi olan sermaye devletinin kanatları altına girmeye başlamışlardır. Eğer alevilik bunlar için bir anlam ifade ediyorsa, bu kesinlikle Alevi emekçi kitleyi sermaye devletine bağlama çabası karşılığında sermaye birikim süreçlerinin garantiye alınmasından başka bir şey değildir. Kendi aralarında büyük ya da küçük mülk sahiplerinin çıkarlarını kollama temelinde kimi ayrılıklara sahip olsalar da bu kesimler ve bunların sözcülerini birleştiren ortak yan Atatürk'ün "laik cumhuriyeti"ni koruma temelinde Alevi işçi ve emekçileri sermaye devletinin katarına bağlamaktır. '80'lerin depolitizasyon ortamında bazı Alevi küçük burjuva aydınlarının girişimiyle alevilerin inanç özgürlüğü temelinde yayın alanında başlayan bu hareket, özellikle Sivas katliamı sonrasında dernek ve vakıflar aracılığıyla yaygın bir örgütlenmeye girişti. Alevilerce kutsal sayılan kişilerin türbeleri çevresinde dergah örgütlenmeleri geliştirildi. Pir Sultan Abdal, Hacı Bektaş-ı Veli dernekleri, Alevi Kültür Evleri, vakıflar hızla çoğaldı. Bu örgütlenmelerde, kısmi ve istisnai durumlar dışında, egemenlik hep mülk sahibi sınıflar tarafından elde tutuldu. Bütün bu çabalar ise son yıllarda Alevi emekçi kitlesinin giderek militanlaşarak mücadeleye atılmasından güç alıyordu. Bu mücadelenin estirdiği rüzgarla yelkenlerini şişirmeye çalıştılar. Fakat hiçbir zaman işlevleri alevilerin Alevi kimlikleriyle değil, ama işçi ve emekçi kimlikleriyle yürüttükleri bu militan mücadeleyi geliştirmek olmadı. Tersine mücadele karşısında hep arkasında TC yazan bir itfaiyeci rolünü oynadılar. Bu rolleri sınıfsal kimliklerine de uygun düşüyordu zaten. '91 genel seçimlerinde SHP propagandası yaptılar ve aleviler içinde sahte umutlar ektiler. '70'lerde CHP taşeronu olanlar, '90'larda SHP'nin siyasi taşeronluğunu üstlendiler. SHP'nin halk düşmanı yüzünün açığa çıktığı bu süreç içinde burjuva siyasi yelpazenin daha geniş bir kesimine de açılmayı ihmal etmediler. İzzettin Doğan ve

Sivas katliamı sonrasındaki kitle hareketi, sermaye devletine Alevi emekçilere karşı özgün bir politika geliştirmesi gerektiğini göstermişti. Devlet bu konuda kısmi bazı adımlar da attı. Bizzat devlet başkanlarının ağzından Alevi reformuna ilişkin vaadler verildi.

Abidin Özgünay'ın başını çektiği Alevi orta burjuva kesim Alevi emekçilere, faşist ve şeriatçı partileri bile referans verdi. Devletin dini kurumlarını kendilerine de pay verilmesi şartıyla onayladı. Bundan maksat devlet beslemesi bir Alevi dinsel bürokrasi oluşturarak alevilerin devlete dinsel temelde bağlılığını sağlamaktı.

Alevi küçük mülk sahiplerinin çıkarları doğrultusunda faaliyet gösteren "solcu" aleviler ise Aleviliğin Diyanet eliyle devletin vesayeti altına alınmasına sözde karşı çıkarak özerk bir dinsel cemaat örgütlenmesini savundular. Reha Çamuroğlu, Cemal Şener, Murtaza Demir gibileri dinsel cemaatlerin devlet dışında özerk örgütlenmesini, din adamlarını cemaatlerin finanse etmesini, devletin ise bunları denetlemesini savunuyorlar. Alevicilerin temel gündemleri alevilerin dinsel sorunlarıdır. Gerek Diyanet içinde ve gerek dışında mezhepsel ögütlenme işçi ve emekçilerin din ve mezhep farklılıklarına göre örgütlenmesini savunmak anlamına gelir. Zaten böyle bir örgütlenmenin savunucuları olan aleviciler Alevi işçi ve emekçilere sınıf mücadelesi yerine sınıflararası uzlaşmayı vaazetmektedir.

Alevicilerin bu uzlaşmacı misyonları Gazi direnişi sırasında ve sonrasında bariz bir şekilde açığa çıktı. Alevi dernekleri yöneticileri gerçek provokatör olan devleti gizleyerek devrimcileri provokatör olarak gösterdiler. İsyan eden halkı yatıştırmaya çalıştılar. Katliamcı devletin karargahlarında yaptıkları toplantılarda ateşi nasıl söndüreceklerini tartıştılar. Burjuva medyadan sağduyu ve sükünet çağrısı yaptılar. "Alevilerin inanç özgürlüğü sağlanmazsa işte böyle olur." dediler. İsyanın sınıfsal özelliğini gizlemeye çalıştılar. Ama sökmedi, Alevi emekçilerin barikatlarda devrimcilerle omuz omuza savaşını kıramadılar. Fakat direniş sırasındaki işbirlikçi tutumları sermaye devletini bu reziller üzerinden politika geliştirmeye sevketti.

Gazi'de daha barikatların dumanı tüterken Alevi kökenli olmasından medet umulan İstanbul Emniyet Müdür yardımcılarından Hüseyin Kocadağ ve dernekler masası şefi ile belli başlı Alevi derneklerinin başkanları bir toplantı yaptılar. Gündemleri ise dernekler aracılığıyla Alevi kitlesinin nasıl denetleneceği ve devrimcilerin Alevi emekçi kitleden tecrit edilmesi sorunu idi. Bir dernek başkanının panzeri tahrip eden devrimciyi yakalasa önce kendisinin öldüreceğini söylemesi gibi, kraldan çok kralcı tavrı bu işbirlikçilerin bundan sonra misyonlarının hakkını vermek için daha çok çabalayacaklarını göstermektedir. Bu işbirlikçi güruh, devrimcilerin Alevi emekçiler içindeki etkisini kırmak için devrimci ve halk katilleriyle; siyasi polisle, ilişkileri geliştirecek ve derinleştirecek kadar alçalabilecektir. Fakat sınıfsal, dinsel, ulusal baskı sürdükçe Türk ve Kürt Alevi işçileri, emekçileri sermaye devletine bağlama çabaları sonuç vermeyecektir. Aleviler dinsel inanç özgürlüklerinin alevilik temelinde değil sınıfsal temelde bir mücadeleyle kazanabileceğini görecekler ve saflarını kendi işbirlikçilerinin değil, diğer sınıf kardeşlerinin yanında belirleyeceklerdir.

EKİM 1. Genel Konferansı Değerlendirmeleri'nden: "Dinsel Hareketler"

... Burjuvazinin, dinsel akımları, 'komünist tehlike' karşısında bir 'kara kuşak' olarak devreye sokabilmesini kolaylaştıran en önemli unsur, bu akımların hemen tümünün azgın bir anti-komünist karakter taşımasıdır. Nakşibendi, Süleymancılar, Nurcular vb. tarikatlar burjuva düzene ve devlete son derece sadıktırlar; devlete yönelik mücadeleyi 'fitne' saymakta ve reddetmektedirler. Sözkonusu akımlar, yine sosyalizm karşısında kapitalizmin yeğlenmesi konusunda tam bir fikir birliği göstermektedirler. Temel amaçları şeriat devleti olmakla birlikte, bu amacı mücadele yolu ile ve toplumsal düzeni değiştirerek değil, mevcut toplumsal-sınıfsal ilişkilere dokunmadan, bürokrasiyi vb. denetim altına alarak gerçekleştirmek istemektedirler. Devlet ile dinsel akımlar arasında zaman zaman su yüzüne çıkan çatışma ise yalnızca bu gerçek ile, yani dinsel akımların bürokrasi içinde mevcut düzen bekası açısından tehlikeli bir etkinlik kazanmalarıyla ilgilidir. Bu nedenle devletin pek çok kurumunu islamcı eğilime sahip kadrolarla dolduran burjuvazi, zaman zaman bu kadroların bir bölümünü de tasfiye etmek zorunda kalmaktadır.

12 Eylül rejimini dinsel gericiliği güçlendirmeye yönelten bir diğer önemli faktör, Kürt halkının ulusal uyanışını engelleyebilmekti. Kemalizm ve Türk milliyetçiliği aracılığıyla üzerinde hegemonya kurulamayan Kürt halkı, bölgede etkili olan Nurculuk tarikatı teşvik edilerek, dinsel duygular aracılığıyla düzene bağlamaya çalışıldı. Devlet PKK'ye karşı savaşımında Kürtler üzerinde dinsel motiflerle etki kurmaya çalıştı vb. Ayrıca islam dininin, devletin uyguladığı terörü meşru gören ve insanlara mevcut baskılar karşısında boyun eğmeyi telkin eden totaliter karakteri, toplum üzerinde etkili bir güç olan dinsel önyargıları istismar etmeyi burjuvazi açısından özellikle tercih edilir kılmaktadır.

Türk burjuvazisinin emperyalizmin de teşvik etmesi ile Ortadoğu'da siyasi ve iktisadi inisiyatif kurma amacı, dinsel gericiliği güçlendirmeyi zorunlu kılan önemli bir nedendi.

Sonuç olarak dinsel akımlar, zorunlu din dersleri, hızla çoğalan kuran kursları, vakıflar, yurtlar vb. aracılığıyla burjuvazi tarafından toplumsal muhalefeti dizginlemek amacıyla teşvik edilmiş, bağnaz, çağdışı bir dünya görüşünün temsilcileridir.

Dinsel akımların hemen tümü burjuva devlet düzenine sadık, anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleye açıkça düşmanlık besleyen yapılardır. Özellikle kırsal alanda ve gençlik içinde etkin olan bu gruplar, şimdilik işçi hareketini bölmekten uzak olmakla birlikte sınıf içinde de belirli bir güce sahiptirler.

Henüz güçleri son derece sınırlı olmakla birlikte, İran devriminden etkilenen ve anti-emperyalist, anti-kapitalist şiarlar kullanan tarikatlar dışı dinsel akımlar da vardır. Özellikle üniversite gençliği içerisinde faaliyet gösteren ve toplumun alt sınıflarının emperyalizme ve kapitalizme duyduğu tepkiyi geriye yönelik amaçlar doğrultusunda ifade eden bu akımlar, kullandıkları terminoloji ile düzene muhalif potansiyeli çeperinde toplama uğraşındadır.

Komünistler açısından dinsel akımların hiçbiri, bir ittifak unsuru olamaz. Bu akımlarla komünist hareket arasında sınıfsal farklılığın yanısıra çağ farkı da vardır. Kapitalizm karşısında ortaçağ zihniyetinin savunucusu bu akımlar tarihsel ve siyasal anlamda gericidirler.

Komünistler dinsel gericiliğe karşı etkin bir ideolojik mücadele yürütürler, fakat bu mücadeleyi ilkel bir din karşıtı propaganda olarak algılamazlar. Dinsel gericiliğin sınıfsal ve siyasal anlamını işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde bilince çıkarmaya çalışırlar.

***

Laiklik, toplumun demokratik bir talebidir. İlerici aydınlar arasında ve küçük burjuva katmanlar arasında ortaya çıkan ve dinsel gericiliğe karşı belirli bir demokratik tepkiyi ifade eden hareketlere karşı komünistlerin kayıtsız kalması düşünülemez.

Öte yandan laiklik, burjuva devlet tarafından gelişmesi teşvik edilen dinsel gericiliğin istenenden daha öte, yani burjuva devlet mekanizmasında etkinlik sağlayacak ölçüde büyümesi karşısında, yine burjuva çevrelerin sarıldığı bir şiar olmaktadır.

Bu durum komünistlere, bir yandan laiklik konusundaki demokratik taleplere sahip çıkarken, aynı zamanda da burjuva devletin bu konudaki ikiyüzlü, demagojik tavırlarını teşhir etme görevi yükler.

(*Değerlendirme ve Kararlar*, Sf. 245-246-247)

Eksen Yayıncılık'tan Kitap Listesi

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi) **2. BASKI** 120 000 TL
2. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** *SB ve Doğu Avrupa Üzerine* 230 000 TL **(Tükendi)**
3. **Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı** 50 000 TL
4. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim** 150 000 TL
5. **Teori ve Program Sorunları** 210 000 TL
6. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu** 50 000 TL **(Tükendi)**
7. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi** 180 000 TL
8. **Bir Gün Bile Yaşamak,** (Roman: Orhan İyiler) 350 000 TL
9. **EKİM 1. Genel Konferansı,** *Değerlendirme ve Kararlar* 200 000 TL
10. ***ekimler*-1**, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL **(Tükendi)**
11. ***ekimler*-2**, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL
12. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi** 135 000 TL
13. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,** *Işık, Daha Çok Işık* 160 000 TL
14. **EKİM Olağanüstü Konferansı** *(Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları* 260 000 TL
15. **Kürt Ulusal Sorunu** *Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler* 240 000 TL
16. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar** *Kopanlar ve Kapılanlar* 180 000 TL
17. **Devrimci Gençlik Hareketi** 50 000 TL **(Tükendi)**
18. **Gebze Direnişinin Ardından** 50 000 TL
19. **20 Temmuz Dersleri** 50 000 TL
20. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı** 50 000 TL
21. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu** 100 000 TL

Dağıtım tekelleri Kızıl Bayrak'ı dağıtmıyor

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
.....
Tel : .....

6 Aylık ☐ 1 Yıllık ☐

Yurt içi 240.000 TL. Yurt içi 480.000 TL.
Yurt Dışı 45 DM. Yurt Dışı 90 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için: 3002533-8, DM için: 0079212-2
No'lu hesaba yatırdım.
Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kızıl Bayrak *devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.*

23 Nisan ve Devletin Çocuk Sevgisi(!)

● Dün Almanya'da çocuk sevgisinin sembolü Hitler ise, bugünün Türkiye'sinde çocuklara verilen değerin sembolü de Çiller'dir. Çiller, bu sömürgeci sermaye devletinin sadece başbakanı değil, anası olmak iddiasındadır. Onun da Hitler gibi çocuklarla birlikte çekilmiş pozları mevcuttur. Fırsat buldukça fotoğrafçılar için önceden hazırlanmış sahte gülücüklerle çocukları kucağına alır, yüreğine basar.

Hitler'in çocuk sevgisi ünlüdür. Sarışın bir çocuğun başını okşarken, kendisine küçük bir kız tarafından çiçek sunulurken, kahverengi üniformalarıyla Nazi gençliğiyle birlikte poz verirken vb. gibi bir çok tarihi fotoğraf Hitler'in çocuk sevgisini kanıtlamaktadır! Hitler çocukları o kadar çok seviyordu ki, Alman kadının en onurlu görevi çocuk doğurmaktı. Sekizden fazla çocuk doğuran annelere madalya veriliyordu.

Hitler kuşkusuz "çirkin kahverengi saçlı Yahudi çocukları"nı değil, saf kan Alman çocuklarını seviyordu. Ari ırkının güvencesi sarışın, mavi gözlü, çelik gibi yeni nesildeydi. Bu nesili kirleten Yahudi, Çingene ve komünist kırması veletler gaz odalarına gönderilirlerdi. Sakatlar, önce doktorlar tarafından kobay olarak kullanılır, ardından ise hastanelerin çöplüğünde ölüme terkedilirdi.

Hitler Almanyası'nda sevilecek çocuğun kriterleri çok netti: Ari ırkından ve sağlıklı olmak. Gerçekte bu faşist savaşın kuralıydı. Nazi Almanyası'nın dünyayı kendi kapitalist egemenliğine almak için sürdürdüğü savaşta sinek gibi kırılan gençlerin yerini doldurabilecek çocuklar herşeyden önce Alman ve savaşacak kadar güçlü ve sağlıklı olmalıydı! Çocuklar daha bebek çağından itibaren buna hazırlanır, zorunlu olarak üye oldukları Nazi çocuk ve gençlik örgütlerinde faşist birer savaşçı olarak yetiştirilirlerdi. Başta Hitler, tüm faşist Almanya, geleceklerinin teminatı bu çocuklar üzerine gözü gibi titrer, herşeyden çok severdi.

Dün Almanya'da çocuk sevgisinin sembolü (!) Hitler ise, bugünün Türkiye'sinde çocuklara verilen değerin sembolü de Çiller'dir. Çiller, bu sömürgeci sermaye devletinin sadece başbakanı değil, anası olmak iddiasındadır. Onun da Hitler gibi çocuklarla birlikte çekilmiş pozları mevcuttur. Fırsat buldukça fotoğrafçılar için önceden hazırlanmış sahte gülücüklerle çocukları kucağına alır, yüreğine basar. Onun da tüm kapitalistler gibi isteği kapitalizmin devamı için

güdümünde savaşacak bir yeni nesildir. Çocuklar faşist sermaye cumhuriyetinin sadık birer vatandaşı olmalıdırlar. Büyüdüklerinde, gözünü kırpmadan bu her yanından dökülüp çürüyen sömürgeci sermaye devletinin devamı için çalışmalı, Kürt bebelerinin vahşice öldürüldüğü, anasız babasız bırakıldığı, kurşun ve zulümle beslendiği kirli savaşa destek vermeli, asker olmalıdırlar.

23 Nisan Çocuk Bayramı'nda, Çiller'in çocuklara "Büyüyünce bu devleti bölmek isteyen, yıkmak isteyen bölücülere ve teröristlere karşı savaşacak mısınız?" sorusuna yanıt biraz cılız da olsa "Savaşacağız!" diye geldi. Belki de öğretmenleri onlara söylenen her şeyi papağan gibi tekrarlamayı öğretmeseydi, çocuklar "Savaşacak mısınız?" sorusunu "Savaşacağız!" diye yanıtlamayacaklardı. Daha o küçücük yaşlarında yaşamı sorgulama cesaretleri dayak ve baskıyla kırılmasaydı, kuşkusuz, "Biz savaşmak istemiyoruz, tüm kardeşlerimizle özgür ve eşit bir ortamda yaşamak, oyun oynamak istiyoruz!" diyeceklerdi. Okullarda resmi tarih değil de, gerçekleri öğretselerdi, belki de "Hem neden ta Hindistan'dan, Çin'den, Afrika'dan çocuklar davet edildi de, yanıbaşımızdaki Kürdistan topraklarında yaşayan Kürt kardeşlerimiz yok burada?" diye soracaklardı.

Ama, o küçücük beyinleri daha şimdiden faşist ideoloji tarafından kuşatılmış olmasına rağmen, yürekleri henüz çocuksu saflığını koruyabilmişti. Çiller'in "Savaşacak mısınız?" diye bağıran o buyurgan sesi kulaklarında çınladığında irkilmişlerdi. Gözlerine korku oturmuştu. "Savaşacağız!" dediler titrek, incecik bir sesle. "Daha sesli duymak istiyorum!" diye bağırdı, kirli savaşın eli kanlı kadın başbakanı, kapitalist sınıfın anası, Çiller. Her bir kelimesi sanki çocukların umutlarına sıkılmış kurşundu, çocuksu yüreklerde çarpan eşitlik, kardeşlik ve özgürlük sevgisinin katliydi. Ve çocuklar tekrarladılar bu sefer gür bir sesle: "Savaşacağız, söz!" diye...

23 Nisan'da devlet törenlerine katılan çocuklar, cici elbiseler içinde, şeker ve oyuncaklar arasında kirli ve haksız savaşlar için hazırlanırken, işçi-emekçi çocukları da karınları aç, üstü başı kir-pas içinde sokakta, izbe atölyelerde, fabrikalarda öğreniyorlardı savaşmayı. Gazi mahalesinde kurşunlanan babasının yanıbaşındaki çocuk taş fırlatıyordu düşmana, kimsenin öğretmesine gerek kalmadan... Annesi işten atılmıştı minik Ayşe'nin, evde aş yokken o, teyze ve amcalarıyla birlikte grev alanlarındaydı... Kürdistan'da köyü yakılan binlerce çocuklardan biriydi Baran, emin adımlarla dağa çıkıyordu, gerilla abilerinin ardından. Tamirhanedeki küçük çırak oyun oynamayı unutmuştu çoktan, ama 1 Mayıs'a katılacaktı. Mehmet abisi gibi şehit düşme pahasına da olsa, patronlar dünyasına olan nefretini haykıracaktı.

Evet, onlar da çocuk! Onların da düşlerini süslüyor şekerle portakal. Ama farkları var 23 Nisan'da devlet törenlerine katılan zengin çocuklarından. Onlar her yanıyla dökülen, bu çürümüş ve kokuşmuş sömürü düzeninin askerleri olmayacaklar... Kapitalist barbarlığın devamı için savaşmayacaklar... 23 Nisan'da devletin vitrinini süsleyen bir çok çocuk gelecekte devrim saflarına katılacak, ama yarın faşist sermaye düzeni, yoksul ve ezilen halkların çocuklarını yanlarında bulamayacak. Onlar işçi-emekçi barikatlarında alacaklar yerlerini. Kapitalist sermaye düzenine karşı eşitlik ve özgürlük için, devrim ve sosyalizm için savaşacaklar... Tüm çocukların doyduğu, kardeşçe bir birlik içerisinde eşitçe ve özgürce yaşadığı bir dünya inşa edecekler nasırlı elleriyle. Onların savaşı, bir daha asla kanlı ve kirli savaşların yaşanmadığı, çocukların bir daha asla savaşmak zorunda kalmadığı, sömürü ve zulümle hiç tanışmayacakları barış ve özgürlük dolu bir dünya için olacak!

Burjuva Çocukları "Bayram"ını Kutladı

Sermaye devleti 23 Nisan'ı hem ulusal egemenlik hem de "çocuk bayramı" olarak kutluyor. Dünyada "çocuk bayramı"na sahip tek ülke olmakla da övünüyor. Kürtlerin ulusal haklar ve özgürlük istemiyle her ayaklanmasını yetişkinlerin yanısıra binlerce Kürt çocuğunu da katlederek bastıran ve bu katliama hala devam eden sömürgeci Türk devletine de ancak böyle bir sahtekarlık yakışır.

Sömürgeci devlet, bu 23 Nisan'da da sahte "çocuk bayramı"nı kutlarken, çocuklarıyla birlikte Kürt halkını köylerinden göç ettirmeye, Kürt çocuklarını katletmeye devam ediyordu. Öte yandan, "çocuk bayramı"na sahip tek ülke olan Türkiye'de çocuk işçiler izbe atölyelerde, işliklerde ağır sömürü koşullarında çalıştırılmakta, onbinlercesi daha hayatı bile tanımadan dünyaya veda etmektedir. "Çocuk bayramı"na sahip Türk sermaye devletinin panzerleri Küçükarmutlu'da karakol kurulan ilk okulun bahçesinde çocukları ezmekte, dozerleri emekçi halkın kondusunu çocuklarıyla birlikte başlarına geçirmektedir.

Sermaye devletinin "çocuk bayramı" burjuva çocuklarının bayramı olabilir ancak. Bu barbar devletin Kürt emekçi halkına, işçi ve emekçilere olduğu gibi onların çocuklarına da kan ve göz yaşından başka verebileceği hiç bir şey yoktur.

Düzenin burjuva bayram coşkusu yerine bir emekçi çocuğunun devrimci coşkusudur:

"Ben sosyalizm ve devrim için gerekirse canımı veririm..."

Bazı akşamlar kapıda, kapıyı açıp baktığımda beyaz sayfalı bir şey, bir gazete görüyordum ve alıp okuyordum ve çok beğeniyordum. Ama dağıtanları görmek ve tanımak istiyordum. Bir akşam birileri kapıya vurduğunda ben açtım ve karşımda bir kişiyi gördüm. Tanımıyordum, "Buyurun, ne istemiştiniz?" dedim ve o bana, "biz devrimciyiz" dedi. Çok şaşırdım, birşey diyemedim. Ben hemen annemi çağırdım. "Anne onlar geldi" dedim. Annem "Kim geldi?" dedi. **"Bizimkiler..."** Annem hemen dışarı çıkıp, "Gelin çay yapmıştım, çay için." dedi. Onlar bize "Daha sonra geleceğiz." dediler ve gittiler. Ondan sonra onları beklemeye başladım.

Aradan günler geçti. Gazi mahallesinde olaylar olmuştu, yürüyüşte bizim akraba ve bir tanıdık vurulmuştu. Ve biz yola çıktık. Arkamda yine onları gördüm, annem de yanımdaydı. Anneme dedim, "Anne bak gene bizimkiler." Onlar, bizim eve doğru yöneliyorlardı. Babam evdeydi. Onlara ısrar ettik, çay içtiler ve daha sonra gittiler. Arkalarından koştum, ben de sizinle geleceğim dedim. Bir kaç eve dağıtım yaptık ve ben eve geldim. Ondan sonra sık sık görüştük. Onları çok seviyorum. Ben de biraz daha büyüyünce, onların yanında dağıtım yapacağım.

Ben sosyalizm ve devrim için gerekirse canımı veririm.

Yaşasın Özgürlük, Devrim ve Sosyalizm!
Kahrolsun Sermaye Düzeni!

12 Yaşında bir küçük devrimci(A.C.)/İSTANBUL

Bir halk türküsünün ince hüzünü
Kuşanmıştı dağları
Kavimler kapısının
O emekçi,
O tüm devrim gülüşünü saklar
Gelişmeyen özgürlüğü
Gelin geliştirelim yoldaşlar

A.C.

Bir "Ulusal Bayram" Daha Geliyor...

19 Mayıs Gençlik ve Spor "Bayram"ı

Sömürgeci sermaye devletinin "ulusal bütünlük", "birlik-beraberlik" demagojilerinin, kemalist ideolojinin yeniden üretildiği ve pazarlandığı "ulusal bayram"lardan biri daha geliyor: "19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı." Sermaye devleti, Kürt ulusal mücadelesinin yarattığı devrimci-politik basıncın etkisini kırabilmek için, eline geçen hemen her toplumsal olguyu zorlama bir tarzda kullanıyor. Milli-dini bayramlar da onun şovenist saldırılarının bir politik malzemesine dönüşüyor. Fakat, sahte kardeşlik, dostluk çağrılarının ardındaki kirli çıkarları rahatça görülebiliyor.

Burjuva cumhuriyeti, kuruluşundan beri genç insanları sistemin bekçisi yapmak için ağır bir propagandaya maruz bırakmıştır. İlericilik, inkılapçılık adı altında onları burjuva milliyetçiliğiyle yoğurup, vatana-millete hayırlı bir evlat "modeli" ortaya çıkarmıştır. Bu "model"in dışında kalanları aşağılamış ve dışlamıştır. Ona göre her Türk genci, vatanını korumalı-kollamalı; içteki "hainlerin" ve dıştaki "odakların" söylediklerine kanmamalıdır. Hangi şartlarda olursa olsun bu asli görevini yerine getirmelidir. Zira, bunu yapacak güç, damarlarındaki "asil" kanda mevcuttur.

Günümüzde egemen burjuva kültür ve ideolojisi tüm topluma dayatılmıştır. Bireycilik, vurdum duymazlık, yoz kadın-erkek ilişkileri çağdaşlık/modernlik süslü laflarıyla özellikle gençlere enjekte edilmekte; kültürel, sportif ektinlikler adı altında vahşi sömürü çarklarının bir parçası olan ütopyalar sunulmaktadır. İşçi ve öğrenci gençliğin (sınırlı bir nicelikteki kısmı dışarda tutulduğunda), yüzde kaçı bir kültürel aktivite içinde bulunmaktadır? Ne kadarı bu etkinliklerde kendini ifade edebilmektedir? Bırakın ifade etmeyi "izleyicisi" bile olamamaktadır. Bir sinema, bir tiyatro veya herhangi bir entellektüel ürün ya da çalışma, emekçi çocukları ve gençleri için lükstür. Sistemin "spor" diye lanse ettiği futboldur ve onun da seyirliğidir sadece. Yaşanan kısmi sosyalizm deneyimlerinde de olduğu gibi, her insanın sağlıklı ve zinde olması için ve ücretsiz karşılanması gereken sportif ihtiyaçlar, insanın ruhsal açıdan da sağlıklı olmasını sağlayacak doğal bir ihtiyaçken, bugünün burjuva toplumlarında bunları karşılıksız talep etmek suçtur. Öte yandan, sağlanan sınırlı olanaklar ise uyuşmanın, sorunları unutmanın ve tekrar düzene entegre olmanın birer aracıdır yalnızca.

Sermaye devletinin, emekçi çocuklarına ve gençlerine, adlarına bayramlar ilan etse bile, baskıdan, sömürüden ve vahşetten başka verebileceği bir şey yoktur. Aklı keseni atölyelerde-fabrikalarda sömürmekte, zamanı geldiğinde de sömürgeci kirli savaşa; Kürt halkını kırmaya sürmektedir. Düzeni, hayatı sorgulayan; özgür, eşit ve kardeşçe bir dünyayı isteyenine karşı azgın devlet terörünü uygulamaktadır. İnsanlar sokaklarda kurşunlanmakta, işkence tezgahlarında katledilmektedir.

Gençler, bu sömürü ve baskı düzenine son vermek için artık daha fazla sessiz kalmamalıdır. Onun yalanlarına kanmamalı, aksine onun düzenini yıkmak için komünistlerle omuz omuza mücadele etmelidir. Özgürlük ancak o zaman gelecek ve ezilenler gerçekten de o gün bayram edeceklerdir.

Ulusal Bayramlara Kanma,
Sınıf Mücadelesini Yükselt!

Gençlik Gelecek,
Gelecek Sosyalizm'dir!

Anti-faşist Zaferin Yıldönümünü Kutlamalarında

Emperyalist Utanmazlık

İkinci emperyalist savaş insanlık tarihinde yaşanmış diğer savaşlardan farklıdır. Hakkında bu kadar fazla spekülasyonun yapılması onun sonuncu olmasından veya neden olduğu tahribatın düzeyinden kaynaklanmıyor. Dünya kapitalizminin vurucu gücü, ileri karakolu Hitler Almanyası'nın amacı Almanya'nın sınırlarını genişletmekten, Avrupa halklarına hükmetmekten, onları sömürgeleştirmekten, zenginliklerine el koymaktan öte, tarihsel olarak önce SSCB'de filizlenen sosyalist iktidarı yıkmak, kapitalizme alternatif toplum biçiminin oluşumunu engellemek, boğmak ve ortadan kaldırmaktı.

8 Mayıs 1945. büyük anti-faşist zaferinin tarihsel anlamından, değerinden ve uğradığı akıbetten bahsetmeden önce, onun 50. yıldönümünü kutlamak amacıyla Avrupa'nın değişik başkentlerinde ve Rusya'da seri halinde gerçekleştirilen resmi törenlere değinmek gerekir. Şüphesiz en önemli olanı Moskova'da yapılanıdır. Çünkü, her zaman olduğu gibi bu kez de daha farklı nedenlerle de olsa, anti-faşist zaferi kutlama törenleri için tüm gözler Moskova'ya çevrilmişti.

Bu yıl Moskova; birincisi, kimi emperyalist şeflerin at hırsızı gibi yüzünü gizlemeye çalışarak, kimilerinin de başını zoraki dik tutan katiller gibi katıldıkları resmi devlet töreni, ikincisi de muhalefetin alternatif olarak düzenlediği miting olmak üzere, iki ayrı gösteriye tanık olundu.

Boris Yeltsin'in düzenlediği devlet töreninin ön pazarlıkları sancılı geçti. Emperyalist şefler Rus ordusunun Kafkaslar'da katliamları sürdürdüğü bir ortamda topluca Moskova'ya gitmelerinin imajlarını zedeleyeceğini, kendilerini kamuoyları önünde güç duruma sokacağını düşündüler. Bu nedenle, aşağılık işbirliklerini gizlemek için, göstermelik de olsa ayak sürüyerek gitmek zorunda kaldılar. Ne var ki, çıkarlarının uygun gördüğü her fırsatta, insan haklarını temcit pilavı gibi ortaya atan emperyalist şeflerden hiç birisi, taş üstünde taş bırakılmayan Grozny'nin, günü birlik kanı akıtılan Çeçen halkının adını dahi telaffuz etmeyi gerekli görmedi.

Emperyalist şeflerden kendi paylarına en cüretli davrananlar Clinton, Major ve Kohl oldular. Bunlar için Çeçenistan katliamı başından beri "Rusya'nın bir iç sorunu" oldu. Stratejik çıkarlarını zedelemediği için kendilerini pek de yakından ilgilendirmedi. ABD, Rusya'nın eski SSCB'nin Ukranya ve Baltık ülkeleri dışındaki sınırlarıyla sınırlı nüfuz alanında yaptıklarına şimdilik göz yumuyor. Karşılığında ise Rusya üzerinde denetimini sağlamlaştırmaya, onun kendi kontrolünden çıkmamasına, bir piyon gibi kullandığı mevcut iktidarın Amerikan çıkarları açısından en uygun alternatifi oluşuncaya kadar suni yöntemlerle de olsa ayakta durmasına dikkat ediyor.

Alman emperyalizminin temsilcisi Kohl ise anti-faşist zaferi kutlama törenine katılmak için gittiği Moskova'da, Rusya'da gömülü bulunan Nazi askerlerinin mezarlarına çelenk koyarak onların anısına saygı duruşunda bulundu. Kohl'ün bu tavrı bir yandan "Anti-faşist zaferin 50. yıldönümünü kutluyoruz" diye düzenlenen seremonilerin iç yüzünü ve soytarılığını açığa çıkarırken, diğer yandan, özellikle son dönemlerde Almanya'da hızla gelişen geçmişi sahiplenme ve nazizmi aklama cereyanının geldiği düzeyi açığa çıkardı.

Emperyalist şefler içinde insan hakları ve demokrasi konusunda en fazla gevezelik yapan kuşkusuz Mitterand'dır. '80'li yıllarda Kremlin'deki resmi bir resepsiyonda, resmi protokolü bozarak Çernenko'dan Sakharov'un serbest bırakılmasını, SSCB'nin insan haklarına saygı göstermesini talep eden bu yiğit, 9 Mayıs günü Moskova'da bu tür sorunlara fazlaca girmedi. Devlet başkanı sıfatıyla yurt dışında çektiği son (dolayısıyla büyük önem atfettiği) nutukta, sanki dünya tarihi için çok önemliymiş gibi, yaşamının artık son bulmaya doğru gittiğini hatırlatmayı tercih etti. "Büyük halklar küçüklerini ezmezlerse iyi olur, sorunlar diyaloglarla çözülse demokrasiye uyulsa fena olmaz." gibisinden geveleyip durdu ve bir türlü Çeçen halkının adını anmaya cesaret edemedi.

Çünkü François Mitterand, asıl önemli konuşmasını bir gün önce Berlin'de, Hitler ordularının itibarını iade etmek ve nazizmi aklamak için yapmıştı. *"1945'te ülkem için sevindiğim zaferi kutlamaya, Alman yenilgisinin altını çizmeye gelmedim.*

Çünkü Alman halkında güçlü olanı, onun meziyetini, cesaretini gördüm. Çok yüksek sayıda ölüme giden bu askerlerin taşıdıkları üniformalar, savundukları düşünceler benim için önemli değil. Onlar cesurlardı. Kötü bir dava uğruna hayatlarını kaybetmeyi kabul ediyorlardı. Ama vatanları için ölümü seviyorlardı." dedi ve böylece gider ayak Hitler faşizmini onurlandırmada en önemli bir adım atma onursuzluğunda bulunmayı da ihmal etmedi.

***

Bir kaç kelime de Boris Yeltsin'in düzenlediği resmi geçit hakkında söylemek gerekir. Rus hükümetinin askeri bir tören düzenlemesini, tank, top ve uçaklarını sergilemesini batılı gözlemciler, belki de eski alışkanlıklardan ötürü, hemen Avrupa'ya ve ABD'ye yönelik bir tehdit olarak yorumluyorlar. Oysa Boris Yeltsin'in gövde gösterisi herşeyden önce içe yönelikti. Yeltsin iktidarına karşı bugün örgütsüz ve dağınık da olsa oldukça büyük ve sosyalist motiflerle yüklü bir muhalefet gelişiyor. Kamuoyu araştırmaları Yeltsin'in popülaritesini %6 civarında gösteriyor. Düne kadar kırmızı ne görse İspanyol boğası gibi saldıran bu ayyaşın, 8 Mayıs günü ortalığı kızıl flamalarla ve orak-çekiçli bayraklarla kaplatması bir tesadüf veya tarihsel gerçeklere sadakatin bir ifadesi değildir.

Dahası var! Başbakan Çernomirdin yayınladığı iki ayrı deklarasyonda Stalin'in askeri şef olarak yeteneklerini selamladı. Gürcistan başkanı Şevarnadze ise Stalin'in anısına saygı duruşunda bulunmak için doğduğu köye kadar bizzat gitmeyi ihmal etmedi. Bu haydutların Stalin hakkındaki daha iki yıl önce açıktan bağırdıkları düşüncelerini hatırlatmaya gerek yok. Ancak bu ikiyüzlü jestlerin aynı senaryonun birer parçası olduğunu tespit etmek yeterlidir.

Rus iktidarı bugün topluma salt şiddet yoluyla hükmetmektedir. Toplumsal tabanı öylesine dar ve kitle desteği o kadar zayıftır ki, bazı fırsatları kullanarak kitlelerin sahiplendikleri ve savundukları değerleri sahipleniyormuş intibası vermeye çalışmaktadır. Böylece bugünü geçmişle kıyasladıkça öfkesi kabaran toplumu biraz olsun yatıştırmayı, aynı değerleri paylaşıyormuş imajı yaratarak ona şirin görünmeyi amaçlamaktadır. Ayrıca, sadece uluslararası sosyalizmi değil, SSCB'nin uluslararası çaptaki süper gücünü de çağrıştıran sembollerin kullanımı ve askeri gövde gösterisi türünden jestler, aynı zamanda, toplumun gerici ve şovenist kesimlerinin duygularını tatmin etmeye ve desteğini almaya da yaramaktadır.

***

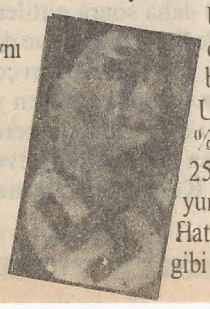
İkinci emperyalist savaş insanlık tarihinde yaşanmış diğer savaşlardan farklıdır. Hakkında bu kadar fazla spekülasyonun yapılması onun sonuncu olmasından veya neden olduğu tahribatın düzeyinden kaynaklanmıyor. Dünya kapitalizminin vurucu gücü, ileri karakolu Hitler Almanyası'nın amacı Almanya'nın sınırlarını genişletmekten, Avrupa halklarına hükmetmekten, onları sömürgeleştirmekten, zenginliklerine el koymaktan öte, tarihsel olarak önce SSCB'de filizlenen sosyalist iktidarı yıkmak, kapitalizme alternatif toplum biçiminin oluşumunu engellemek, boğmak ve ortadan kaldırmaktı.

Yani ikinci savaş, özünde sınıfsal bir karaktere sahiptir. Uluslararası sınıf savaşının bir üst boyutta sürmesidir. Onu insanlık tarihinde bu güne kadar yaşanmış ve tarihçilerin enine boyuna irdelemiş oldukları savaşlardan ayıran, onlardan farklılaştıran bu boyuttur.

Emperyalist burjuvazinin unutturmak, karartmak istediği budur. Burjuvazinin amacı bu savaşın sınıfsal karakterini önce bilinçlerden, sonra da tarihsel literatürden ayıklamaktır. Bu savaşın nedenlerini ve içerdiği olguları insanlık tarihinde tanık olunmuş klasik savaşların neden ve olgusallığı düzeyine indirgemek, iki farklı, uzlaşmaz toplumsal sistem arasındaki savaş kategorisinden çıkartarak, bayağılaştırmak ve bu yöntemle omuzlarında taşıdığı sorumluluktan kurtulmak, savaş suçlusu sıfatından sıyrılmaktır.

Faturası Hitler'e kesilerek geçiştirilmek, unutturulmak istenen bu savaşın, vahşetin sorumluluğu büyük oranda ve tek başına emperyalist burjuvaziye aittir. Burjuvazi bu vahşete son veren anti-faşist zaferi iğdiş etme yolunu ancak sahiplenerek bulabilmiştir.

Oysa Hitler ordularına karşı hangi güçlerin ne oranda fedakarlık yaptıkları tartışmasız tarihsel verilerdir. 1 710 kenti, 65 000 köyü, 65 000 km. demiryolu, 1 135 kömür ocağı tamamen imha edilmiş, oysa en nihayetinde 8,6 milyonu asker, 27 milyon evladı sosyalizmin anavatanını savunmak için Nazi kurşunlarına göğsünü siper eden sovyet halkının Kızıl Ordu'su Üçüncü Reich'in çatısına orak çekiçli bayrağı dikmiştir. Ulusal zenginliğinin %30'u imha edilmiş, 25 milyon sovyet yurttaşı evsiz kalmıştır. Hatta Olga Verbitskaya gibi çağdaş tarihçiler

SSCB'nin bu savaşta 48 milyon insan kaybettiğini iddia ediyorlar.

SSCB sosyalist iktidarının, sovyet halkının ve onun Kızıl Ordusu'nun eninde sonunda ama mutlaka Alman emperyalizmine yenik düşeceğini hesaplayan, bu arada Hitler Almanyası'nın sosyalist iktidarı yıkmakla, kirli misyonunu tamamlayacağını, kaçınılmaz olarak zayıflayacağını ve işte o zaman anti-faşist, özgürlük yanlısı kesilmenin saatinin geleceğini hesaplayan diğer emperyalist ve gerici devletler ta savaşın sonlarına yakın bir zamana kadar Hitler Almanyası'nın bir bakıma zımni müttefiki kaldılar, Stalin'in ısrarla talep ettiği batıdaki cepheyi açmadılar.

Emperyalist burjuvazinin ikiyüzlülüğünü sergilemek, bir fikir vermek için sadece dört tarih vermek yeterlidir. Hitler orduları 22 Haziran 1941 günü Sovyetler Birliği'ne saldırdılar. 2 Şubat 1943'te Nazi komutanı Paulus Stalingrad'da teslim bayrağını çekti. Yani savaşın sonu görünmeye başladı. Aniden anti-faşist kesilen emperyalist güçler, ünlü Normandiya Çıkartması'nı 6 Haziran 1944 günü, yani üç yıl boyunca Sovyetler Birliği tek başına Hitler ordularıyla savaştıktan sonra, gerçekleştirdiler. 8 Mayıs 1945'te de Almanya teslim oldu.

Stalingrad'da, Leningrad'da, Kurk ovasında, Balkanlarda sosyalist iktidar, onun Kızıl Ordusu ve müttefikleri, Hitler ordularını bozguna uğratıp savaşın kaderini yazdıkları ve bununla yetinmeyip Batı Avrupa halklarının yardımına gelmeye hazırlandıkları andan itibaren büyük umutları kursaklarında kalan emperyalist güçler küçük hesapları için harekete geçtiler, anti-faşist kesildiler, kendilerini özgürlük savaşçıları ilan ettiler, Nomandiya'ya çıktılar.

İnsanlık tarihinin en büyük vahşetini ya doğrudan destekleyerek ya da seyirci kalarak kolaylaştıran dünya burjuvazisinin başka seçeneği kalmadığından beslediği evladı Hitler'i harcamaya koşar adım ortak oldu. Emperyalist şefler şimdi de bir yandan anti-faşist zaferin 50. yıldönümünü kutlarken, aynı vesile ile faşizmin rehabilitasyonu için en önemli adımları atmış, tarihi revizyondan geçirme kampanyasına büyük bir ivme katmış bulunuyorlar.

Moskova Sokaklarında Kızıl 8 Mayıs

8 Mayıs kutlamalarının en ilginç yanını, kuşkusuz Moskova'daki resmi geçit törenine alternatif olarak yapılan gösteri oluşturdu. Emperyalist medya önce katılımın 5000 civarında olduğunu iddia etti. Ancak çarpıtılmış da olsa TV ekranlarındaki görüntüler bazı gazeteleri gerçeğe biraz daha yaklaşmaya, 30 bini aşkın bir katılımdan söz etmeye zorladı. Anti-faşist zaferi ruhuna sadık bir biçimde kutlayan Moskova halkı olduğu içindir ki, gerici burjuva medyası rahatsız oluyor, gerçekleri çarpıtıyor, yalan söylüyor, küçümsüyor.

Istiyorlar ki, herbirisi kıdemli bir katil olan, Irak'ta, İrlanda'da, Ruanda'da eski Yugoslavya'da, Çeçenistan'da sayısız masum insanın kanını akıtan emperyalist şeflerin düzenlediği seremoniyi kitleler anti-faşist zaferin kutlama töreni olarak kabul etsinler. Ama Moskova halkı herşeye rağmen tarihsel gerçekleri savunmaya ve dünyaya göstermeye devam ediyor.

Fakat yazık ki, Lenin'in, Stalin'in, General Jukov'un portrelerini, orak-çekiçli kızıl bayrakları taşıyan kitleler, Jirinovskici faşistlerin, Rus şovenistlerinin, çarlık yanlılarının aynı alanlarda bulunmasına müsaade edebiliyorlar. Bunda kuşkusuz Rusya komünistlerinin faydacı tutumlarının özel bir rolü var.

Komünistlerin yalnız Rusya'da değil, dünyanın her yanında geçici olarak zor ve elverişsiz bir dönem yaşadıkları, yoğun saldırılara maruz kaldıkları açıktır. Fakat bu zor dönemi geride bırakmak eşyanın tabiatına aykırı küçük hesaplarla, oportünist ittifaklarla değil, ancak ve ancak berrak bir ideolojik-politik saflaşma eşliğinde işçi sınıfı içinde yürütülecek cüretli bir politik pratikle mümkündür. Sırf iktidardaki burjuva kliğe, yani Boris Yeltsin iktidarına karşı olan, ama Çeçenistan halkının katledilmesinde ona alkış tutan bu faşist gerici şebeke ile komünistler arasındaki dirsek teması yazık ki, SSCB'nin dağılmasından bu yana ısrarla devam etmektedir.

Küçük hesap ve kaygılara dayanan bu tavrı şiddetle kınamalı ve mahkum etmeliyiz. Bir süre önce Ruskoy-Hasbulatov çiftine alet olan komünistlerin, ya da kendilerini öyle gösterenlerin, eğer böyle devam ederlerse, bir gün bir Jirinovski'yi ya da emperyalist medyanın son dönem sırtını iyice sıvazlamaya başladığı bir Alexandre Lebed'i iktidara oturtacaklarından kuşku duymamak gerekir.

Bolivya'da sınıf mücadeleleri
OLİGARŞİ OLAĞANÜSTÜ HAL İLAN ETTİ

20 Nisan günü Bolivya devlet başkanı Sances de Lozada, ülke çapında olağanüstü hal ilan etti. Emperyalist medya bu tür gelişmeleri Latin Amerika kıtasının siyasal yaşamında doğal vakalar olarak gördüğü için olmalı, fazla ilgi göstermedi.

Bolivya uzun dönemdir sosyal çatışmaların yoğun biçimde yaşandığı ülkelerin başında yeralmaktadır. Geçtiğimiz ay Sendika İşçi Merkezi (COB), öğretmenlerin eğitimin özelleştirilmesine karşı aylar önce başlattıkları direnişi desteklemek amacıyla bir genel grev kararı almıştı. Son aylarda başkent La Paz'ın meydanları süreklilik kazanan kitle eylemleriyle sarsılmaktaydı. Bu genel grev ile birlikte aylardır hükümetin neo-liberal politikalarına karşı gelişen kitlesel eylemlilikler yeni bir boyuta ulaştı. İşte ilan edilen olağanüstü hal bu devrimci kitle hareketinin önüne geçmeyi hedefliyor.

Tanınmış bir çok politik önder, sendikacı, bilim adamı, mesleki örgüt temsilcileri vb. tutuklanarak cezaevlerine doldurduldular. Kitle önderlerinin büyük bir kesimi ise başkentten uzak, dağlarda oluşturulan toplama kamplarına kapatıldılar. Ancak yoğunlaşan baskılar kitlesel hareketliliği dizginleyemedi. Olağanüstü halin ilanından sonra bir çok yerde yer yer devlet güçlerini de gerileten gösteriler gerçekleştirildi. Öyle ki bazı yerlerde devlet, paramiliter güçler devreye sokularak ancak belli ölçülerde geçici denetimi sağlayabildi.

Diğer yandan, Bolivya'da beş eyaletin otonom bölgelere dönüşme çabaları da güncelleşmiştir. Bolivya etnik olarak birbirinden farklı dokuz eyaletten oluşmaktadır. Bu bölgelerde merkezi hükümete karşı örgütlenen ve kökleri 1920'li yıllara dayanan kitle komiteleri bulunmaktadır. Bu komitelerde çeşitli meslek örgütleri ve yöresel işletme sahipleri temsilcileri yeralmaktadırlar. Bunlar bölgelerinin merkezi iktidar tarafından tekyanlı sömürülmesine karşı örgütlenmektedirler. Bölge zenginliklerinin bölgeye yatırım için kullanılmasını savunan özerklik statüsü istemektedirler.

Bu komiteler yerel halk üzerinde önemli bir etkiye sahiptir ve zaman zaman merkezi iktidardan ayrılma hareketlerine de önderlik etmektedir. Örneğin; Bolivya'nın güneyinde bir eyalette halk birkaç hafta önce "yeni bir hükümet" ilan etti. Bu nedenle bölge ordu tarafından işgal edilerek hareketin yöneticileri tutuklandı. Bu bölgelerdeki halk komitelerinin bir çoğunun önderliğinde maocu ve troçkist kökenli politik gruplar etkindirler.

1980'lerin başında kıta için gündeme getirilen neo-liberal politikalarla maden ocaklarının özelleştirilme planına alınması ve bilinen IMF programının uygulanmaya konmasıyla birlikte, işçi sınıfı ve emekçilerin o güne kadar elde ettikleri tüm kazanımlar, saldırılarda boy hedefi haline geldi. Gerilla hareketinin tasfiye olduğu ve çeşitli sol eğilimlerden oluşan "birleşik sol"un güçsüzlüğü koşullarında, hükümet, maden işçilerine karşı özelleştirme saldırısını gündeme getirerek Bolivya'daki örgütlü işçi merkezlerini dağıtmayı amaçlıyordu. Bunda önemli bir başarı da sağladı. 1985'de "istikrar programı" adı altında saldırı başlatıldı. Uygulanan neo-liberal politika ile ilk etapta bir tür KIT olan 163 devlet işletmesi özelleştirildi. İşçi sendikaları bu IMF diktasına karşı bir saldırıyla savaş açtılar. Sendika federasyonu FSTMB maden işçilerinin aktif desteğiyle başkent La Paz'ı eylem alanı ilan etti. Hükümet ilan ettiği olağanüstü hal ve özellikle de CIA'nın yoğun sabotaj eylemleriyle bu gelişen hareketliliğin önüne geçebildi. Silahların gölgesinde uygulanmaya konan İMF programı ile 1986-87 yılları arasında maden ocaklarında çalışan 24 bin işçi kitlesel işten çıkartmaların hedefi oldu. Bu başından beri örgütlü ve militan bir karakter taşıyan işçi hareketinin önemli bir güç kaybetmesi anlamına geliyordu. Bu durum toplumun diğer emekçi kesimleri üzerinde de olumsuz bir etki yarattı. Oysa işçi sınıfı Bolivya'da, komşu ülkelerden farklı olarak, her zaman devrimci gelişmenin esas motor gücü olmuştur. Gerilla hareketi bile, başlangıçta işçilerin eylemlerini desteklemiş, tersinden de, işçiler bir sınıf olarak, devletin gerillaya karşı katliamlarına grev ve işgal türü eylemlerle tepki göstermişlerdir.

Özelleştirme sürecinde, geleneksel işçi hareketinin yanısıra, yeni ve yaygın bir memur hareketi de doğdu. Yaşam koşulları işçilerinkinden daha kötü olan memurlar bugün dönemin en radikal eylemlerini sergiliyorlar. Özellikle de öğretmenler her zaman işçi sınıfının yanında olmuşlar, oligarşik diktatörlüğün karşısında kendilerini işçi sınıfının bir parçası olarak görmüşlerdi. Aylardır gündemde tuttukları çeşitli eylem biçimleriyle işçi sınıfının desteğini almaları bu bağlamda pek zor olmadı. Özellikle bu kesim yoksul emekçilerin sesi olmayı her dönemde başarmıştır. Bu nedenle büyük bir saygınlığa sahiptir.

Buna ek olarak yeni dönemde bir tarım işçileri hareketi de ortaya çıktı. Uzun dönemden bu yana ABD'nin dayatmasıyla küçük kokain üreticisi köylüler topraklarından kovulmakta, ekili tarım alanları yakılmaktadır. Uyuşturucuya karşı mücadele örtüsü altında yürütülen bu saldırıyla, tekellerin denetiminde tarımda tek tür bitki ekimi gündeme getirilmektedir. Bundan da öte, kokain üretimini engelleme gerekçesi, ABD için bu ülkelerde kendi varlığını sürekli hissettirme, asker bulundurma ve ABD'nin çıkarlarını dolaysız savunmayı da amaçlamaktadır. ABD emperyalizminin bu saldırılarının yanısıra oligarşinin acımasız sömürüsüne maruz kalan tarım işçileri ilk defa bir genel grev düzeyinde harekete geçmektedirler.

Bu gerçekler gözetildiğinde, Bolivya sınıfsal çatışmaların yoğun şekilde yaşandığı bir ülke olarak gündemde kalacaktır. Askeri faşist cuntalar ve olağanüstü önlemler bu emekçi hareketinin önünü kesememektedir. Esas sorun harekete önderlik edecek, her türlü burjuva-reformist illüzyondan kurtulmuş, hareketin hedefini doğrudan iktidara yönlendiren gerçek bir işçi sınıfı partisinin yokluğunda düğümlenmektedir. Bu büyük bir önem taşımaktadır. Zira bölgedeki siyasal hareketler sosyal-reformist, ulusal-popülist ideolojinin etkisinden kurtulamamışlardır. Böyle olunca, anti-emperyalist, anti-oligarşik ve sol söylemlerle orta burjuvazinin bazı kesimleri daha etkili olabilmektedir. Bu da hareketin yönelişini sürekli saptırmakta ve kırmakta, ulusal burjuva taleplerle düzen kanalları içinde boğmaktadır.

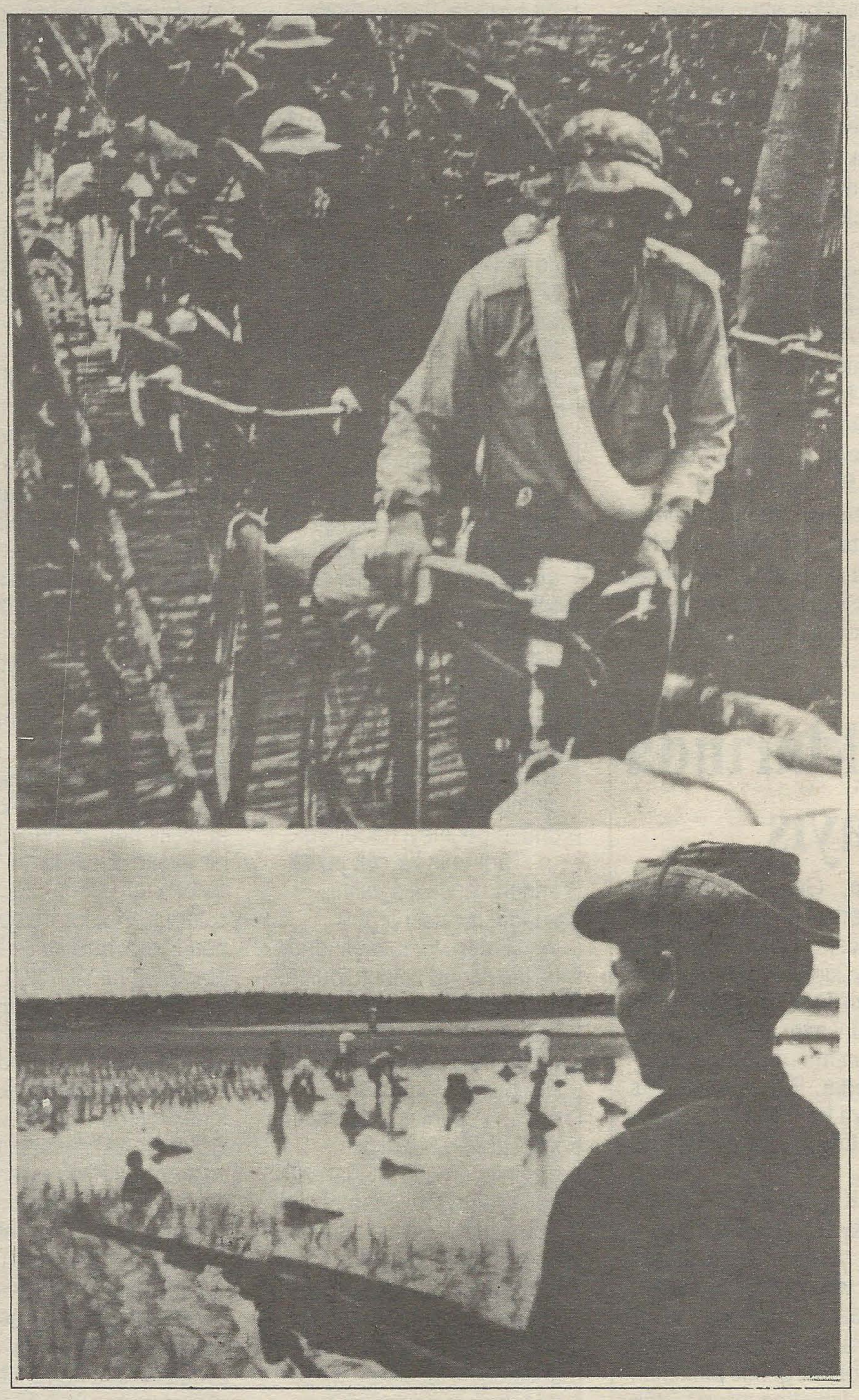
Vietnam halkının emperyalist dünyanın jandarması ABD'ye karşı muhteşem zaferinin 20. yılındayız.

Emperyalizmin unutamadığı yenilgi

Vietnam tarihi bir ulusal kurtuluş savaşı tarihidir. Hindi Çin'in yeraltı kaynakları açısından zengin, stratejik önemdeki bu küçük ülkesi kurtuluştan önceki tüm tarihi boyunca hep sömürgeci boyunduruk altında yaşamıştır. Bin yıl boyunca Çinlilerin yönetimi altında kalmış, çağdaş dönemde ise Fransız sömürgeciliği altında 80 yıl geçirmiştir. İkinci Emperyalist dünya savaşı sırasında bir süre için Japonya'nın istilasına uğramış, savaştan sonra Kuzey Vietnam özgürlüğünü ve bağımsızlığını kazanmış, Güney Vietnam'da ise Fransa'nın sömürgeci egemenliği devam etmiştir. Fransız emperyalizminin çekilmek zorunda bırakılmasının ardından ise (1954), bu kez emperyalist dünyanın jandarması ABD tarafından işgal edilmiştir. Ardarda uğradığı istilalar ve yabancı egemenliği, bu son derece geri ve fakir ülke halkının bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu sürekli beslemiştir.

Fransa'nın çekilmesinin ardından ABD'nin Vietnam'a dolaysız olarak el atması iki temel olguya dayanıyordu. Bir yandan 1949'da başarıya ulaşan Büyük Çin Devrimi Uzak Doğu'daki güç dengelerini altüst etmişti. Çin Halk Cumhuriyeti, emperyalizmin bölgedeki sömürgeci emelleri açısından büyük bir tehdit haline gelmişti. Öte yandan ise, Cenevre Anlaşması'nda ön görülen seçimlerin Vietnam'da komünistlerin zaferiyle sonuçlanacağı kesinleşmişti.

ABD Güney Vietnam'a atadığı kukla Diem diktatörlüğü aracılığıyla hem bölgedeki nüfuzunu artırmayı, hem de ülkenin güneyinde hızla gelişen devrimci mücadeleyi şiddetle boğmayı umuyordu. Ne var ki, Diem diktatörlüğünün toplum üzerindeki korkunç baskısı ve hızla derinleşen sınıfsal-sosyal çelişkiler,

Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesini güçlendirmekten, yoksul Vietnam halkının desteğini artırmaktan başka bir sonuç doğurmadı.

Güney Vietnam'ın kuzeyle birleşmeyi amaçlayan ulusal kurtuluş mücadelesini ezmek isteyen ABD geniş çaplı bir işgale girişti. Vietnam'a 1 milyon 200 bin asker sevk etti. Ancak karşısında büyük devrimci Ho Şi Minh önderliğinde birleşen tüm Vietnam halkını buldu.

Son derece geri ve küçük bir ülkeye karşı sürdürülen 12 yıllık haksız ve kirli bir savaşta ABD'ye kök söktüren işte bu güçtü. Küstah ve kibirli ABD emperyalizmi "bu kadar yıl ve bu kadar bin can kaybından sonra bu korkak, bilgisiz, eğitimsiz, inançsız, kara donlu sefil piçlerin, dünyanın en büyük askeri gücüne hala meydan okumakta" (New York Times) oluşunu bir türlü kavrayamıyordu. Ne var ki içine düştüğü bataklık derinleştikçe, çaresizliği arttıkça gerçekleri de saklayamaz oldu: "Komünistler, Vietnam'da bir ihtilalci fikrin tohumunu atmışlardır. Bu ise bizim bilmemizlikten gelmemiz, bombalamamız, ya da bastırmaya kalkmamızla yok edilemez. Fikirler, bu çeşit metodlarla öldürülecek şeyler değildir." Gerçekten de, ne uçaklardan yağdırılan tonlarca bomba, kurulan ne "stratejik köyler", ne özel timler ve sivil halka dönük katliamlar, ne köy yakmalar ve işkenceler, ne de milyonlarca insanı yakıp kavuran Napalm bombaları, tüm bunlar onurlu Vietnam halkına boyun eğdiremedi. Tersine, emperyalist dünyanın mutlak hakimi ve jandarması olan ABD, kurtuluş mücadelesi veren bu mazlum halkın kahramanca direnişi karşısında tarihin en utanç verici yenilgilerinden birini yaşadı. Savaş, 30 Nisan 1975'te ABD işgal güçlerinin Vietnam'dan kaçması ve Vietnam kurtuluş devriminin tam zaferiyle sonuçlandı.

Ancak Vietnam devriminin önemi kendisinden ötedir. Ho Şi Minh devrimci önderliği altında gelişen ve uzun yıllar sonra zafere ulaşan Vietnam halkı, ezilen halkların ulusal kurtuluş için giriştikleri mücadelenin sembolü olmuştur. Dahası, Vietnam Devrimi'nin sarsıcı etkisi batı ülkelerindeki '68 gençlik hareketinin radikal bir toplumsal harekete dönüşmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Hiç bir güçle bastırılamayan Vietnam kurtuluş mücadelesi, emperyalist dünyanın suratında bir şamar gibi patlamış ve ezilen halklar için büyük bir moral ve esin kaynağı olmuştur. Emperyalist dünya için yarattığı kabus ise "Vietnam sendromu" kavramı ile siyasal literatüre girmiştir. O günden bugüne şu veya bu ülkeye yönelik emperyalist müdahale ve işgal girişimleri, "Vietnam batağına batmak" olarak nitelenir hale gelmiştir.

Bu bile Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesinin ve onun Amerikan emperyalizmine karşı kazandığı büyük zaferin tarihsel anlamını ve önemini anlatmaya yeter.

Eksen Yayıncılık'tan Yeni Kitaplar

II. BASKI
Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm
(TDKP Eleştirisi)
EKSEN YAYINCILIK

II. BASKI
Liberal Demokratizmin Politik Platformu
EKSEN YAYINCILIK

Dünyada ve Türkiye'de
Özelleştirme Saldırısı

EKSEN YAYINCILIK

Kızıl Posta

Kavgamızın Onuru Kızıl Bayrağımızı Daha da Yükseklere Taşıyacağıma Söz Veriyorum

Bir insanım. Burjuva reklamcıların çokça söylediği gibi, geleceğe güvenle bakmak istiyorum. Geleceğe güvenle bakmak, geleceği kazanmak için savaşmaktır.
İşte bu perspektifle bütün insanlığı kucaklayabilecek, bütün insanlığın geleceğine sahip çıkabileceğim.
Onun için bana bu bilinci veren insanca yaşam için savaşmaya yönlendiren EKİM'i ve onun 3. Konferansı'nı, parti ve atılımlar yılını devrimci duygularla selamlıyor, kavgamızın onuru Kızıl Bayrağımızı daha da yükseklere taşıyacağıma söz veriyorum.

Ali ARI/İstanbul

Selam olsun, EKİM 3. Genel Konferansına

...ve EKİM 7 yıla 3 konferans sığdırdı;
Şimdi daha yakınız partiye, proletaryanın öncü müfrezesine...
Çelikleşiyoruz, kenetleniyoruz, yürüyoruz düşmanın üstüne.
Başınız dik, yüreğimiz çelikten, ellerimizde proletaryanın kızıl kavga bayrağı; üzerinde ikiyüzyıllık bir erek kazılı: SOSYALİZM KAZANACAK!

Partiyi, parti yılını kazanmak, kızıl bayrağımızı kapitalizmin burçlarına dikmek üzere daha ileriye atılmak, proletaryanın kızıl zaferini kazanmak, ve nihayet sınıfsız, sömürüsüz, özgür, yani komünist bir dünya için yürüyoruz.

Selam olsun,
EKİM 3. Genel Konferansı'na!
EKİM'e, Devrime, Sosyalizme!

E. GÜNEŞ/İstanbul

Yüreğimizde sönmeyen bir isyan ateşini taşıyoruz. Özgürlüğe, Devrime ve Sosyalizme olan inancımızla kenetlendik birbirimize... Bir büyük davanın savunucu ve yürütücülerindeniz. Ve kaderimizi, ufkumuzu, zafere olan inancımızı birlikte ördüğümüz ülkenin dört bir yanından yoldaşlarımızın ortak coşkusuyla selamlıyoruz EKİM 3. Genel Konferansını... Ve eğer devrim toprağına düşürmediyse bedenimizi bir savaş ateşi, yaşıyor olursak eğer o kutlu dönemeci, Parti Konferansımızı da aynı yürekle selamlayacak, tek beden tek ruh olup bir mermi gibi devrime yürüyeceğiz.

Kızıl Bayrak Çalışanları

tarihimize yazılanlar

HO Şİ MİNH

Vietnam Kurtuluş Mücadelesi'nin devrimci önderi.
Emperyalist dünyanın kabusu "Vietnam Sendromu"nun mimarı.
Vietnam halkının ve tüm ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadelesinin sembolü.
19 Mayıs 1890'da doğdu.

Ferhat KURTAY, Necmi ÖNEN, Eşref ANYIK, Mahmut ZENGİN

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin dört yiğit evladı, 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde, faşizmin zindanlarında zulme karşı direncin sembolü oldular. Teslimiyetçiliğin hiç bitmeyecek sandığı karanlığın üzerine bedenlerini yakarak yürüdüler. Işığın ve aydınlığın simgesi oldular. Anıları mücadelemizde yaşıyor.

İbrahim KAYPAKKAYA

"Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım." (21 Nisan 1973, *TKP/ML, TİKKO-TMLGB Davası*)

O'nun değeri yalnızca bununla sınırlı değildir. O Kemalizme, sosyal şovenizme ve burjuva sosyalizmine yöneltilmiş sert bir eleştiri, sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı mücadelede bayraktı.
O bir kilometre taşıydı.
Unutmayacağız...

Kızıl Bayrak'tan

22. Sayımızdan Merhaba!

Tüm okurlarımıza, dostlarımıza ve sosyalizmin tutsak savaşçılarına merhaba.

Pek çok işçi-emekçi için bir nebze soluk almaya yarayan uzunca bayram tatilinin, ne yazık ki bize yararı dokunmadı. Tersine, gazetemizin baskısını geciktirdi. Çalıştığımız ve çalışabileceğimiz matbaalar tatile girdi.
Bu yüzden, 1 Mayıs'a ilişkin yazı ve değerlendirmelerimizi, gecikmeli olarak yayınlıyoruz.

Okurlarımız, yayın çizgimizin geneline hakim olan komünist tutumu ve sınıf bakışını, 1 Mayıs değerlendirmelerinde de görecektir. Alanda polisle tek çatışmayı bizim yaşamamız, genel değerlendirmelerimize bile girmedi. Küçümsediğimizden değil, olaylara ve olgulara sınıf mücadelesinin geniş ufkundan bakıldığında gerçekten küçük bir ayrıntı kaldığından.

***

21. sayımızın bu satırlarında, devletin komünistlere ve komünist faaliyete yönelik saldırılarına kısaca değinmiştik.
Her türlü saldırıya yanıtımız açıktır: Direniş ve karşı saldırı. 1 Mayıs alanında üst aramasına direndik, saldırganlara gerekli yanıtı verdik. Açık mevzilere yönelik yasadışı saldırılara prim vermedik. 1 Mayıs afişlemelerimizde gözaltına alabilmek için alnımıza silah dayamak zorunda kaldılar. İkiyüzlülüğün, yalancılığın, alçaklığın aşağılık duygularıyla kıvranan işkencecilerin, karşısında dimdik ayakta kaldık ve devrimci onurumuzla direndik.

***

"Demokratikleşme" çalışmalarından olsa gerek, artık gazetemiz çifter çifter toplatılıp yargılanıyor. 21. sayımıza da, hem İDGM'de, hem de Sulh Ceza Mahkemesinde dava açıldı. Basın savcılarına ve mahkeme heyetlerine nasıl olsa altından kalkamayacakları bu zor ve "zorlu görev"lerinden dolayı sadece acıyor ve yolumuza devam ediyoruz.

'95 yılını kazanmak için ileri!

Veysel AYDIN

1956-20 5 1994

Unutmadık!

Tüm devrimci yayıncıların Veysel Abi'si, devrimin, devrimcilerin matbaacısı... Bedeni 1 yıl önce toprağa karıştı. Devrimci inancı ise mücadelemizde yaşıyor.

Kızıl Bayrak ● 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete ● **ISSN 1300-3585** ● Sayı:22 ● Sahibi ve Yazı İşl. Md: Kadri TEYMUR ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● **Baskı:** CEYLAN Matbaacılık/ İSTANBUL, Tel: 0 (212) 517 00 81

BÜROLAR
● **İstanbul Merkez:** Mesihpaşa Mah. Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● **Gebze:** Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ ● **İzmir:** 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604 Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 11/60, Kızılay Tel: 0 (312) 433 13 29 ● **Adana:** Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Berlin'e Orak-Çekiçli Kızıl Bayrağı Sovyet Kızıl Ordu Birlikleri Dikti
Hitler Faşizmini Sosyalist Sovyet Halkları Ezdi

Barbarlığa Karşı Sosyalizmin Zaferi 50 Yaşında...

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete